

DEVRİMCİ SOL

MERKEZ YAYIN ORGANI

HAZİRAN 1993 SAYI 6

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ!

YENİLENMEDEN PARTİYİ KAZANAMAYIZ

Partiye, cepheye ve orduya doğru ilerlerken hızımızı kesebilecek bütün eksik, hata ve zaaflarımızı bir bir ortaya koymalı, korkmadan, çekinmeden, tereddüt etmeden bunların üzerine gitmeliyiz. Bunu da her alan, birim, komite ve bölgede üzerinden atlamadan yaşamalıyız.

Devrimci hareketimizin partileşmesini, cepheleşmesini ordulaşmasını ve savaşını kırdada şehirde büyütmesini ve yaygınlaştırmasını engelleyen bir süreci geride bıraktık. Darbecileri alt ederek, darbe sürecini aştık. Şimdi yeni bir sürecin eşiğindeyiz. Hiç vakit kaybetmeden önümüze koyduğumuz hedeflere doğru hızla koşmak için, hepimize daha büyük görev ve sorumluluklar düşüyor. **Partiye, cepheye ve orduya doğru ilerliyoruz.** İşte böyle bir süreçte, bizi arkadan hançerlemek isteyen içimizdeki düşmana karşı verdiğimiz mücadeleyi bilince çıkarmak için darbeciliğin kirlerinden tamamen arınmaya ve yenilenmeye fazlasıyla ihtiyaç duyuyoruz. Bunu yapmadan, yani darbecilerin neden olduğu kirden, pastan arınmadan, yenilenmeden partiye ulaşmamız beklenmemelidir. Hata, eksik ve zaaflarımız üzerine kararlılıkla git-

meden ve her şeyimizi hiç tereddütsüz bugünü ve geçmişiyile eleştiri ve özeleştiri süzgecinden geçirmeden yenilenmek mümkün değildir. Darbeyi altetmeyi başardığımız gibi, önümüzdeki süreçte yenilenecek partiye ulaşmayı, Türkiye halklarının umudu olmayı daha güçlü ve kararlı adımlarla sürdürmek zorundayız.

Partiye doğru ilerlerken süreci daha hızlı tamamlamak için eksik ve zaaflarımızı aşmak, kendimizi her şeyimizle yenilemek zorundayız. Tüm kadrolarımız, yöneticilerimiz, sorumlularımız, taraftarlarımız eksik hata ve zaaflarına karşı açık ve cesur olmalıdır. Hata ve eksikliklerimizden korkmayalım. Her zorlu süreci geçerken, hareketimiz ciddi, samimi bir eleştiri-özeleştiri sürecinden geçmiştir. 12 Eylül faşizminin darbelerini göğüsle-

Devamı 3. sayfta

Merhaba

Önceki sayımızda başyazımıza "Darbeye Karşı Mücadele Kazanılmıştır/Darbeciliğe Karşı İdeolojik Mücadele Derinleştirilmelidir" diyerek başlamıştık. 5. sayımızdan bugüne arada yaşanan süreç, bunu, "darbeye karşı mücadelenin kazanıldığı"nı pratikteki gelişmelerle de gösterdi. Devrimci hareketin darbe/darbeciler tarafından zayıflatılan iradesi ve çeşitli alanlara müdahalesi, darbecilerin fülü olarak aşılmasına paralel yeniden pratiğin belirleyicisi oldu. Başarılı kampanyalar örgütlendi, kamuoyunun gündemi asgari ölçülerde de olsa yönlendirilebildi.

"İdeolojik mücadeleyi derinleştirme" anlamındaki görevimiz kuskusuz sürüyor. Bu sayımızdaki iki yazı; "Kolektivizm" ve "Önderlik Mücadeleyle Kazanılır" bu çerçevede düşünülmeli gereken yazılardır.

"Parti iradi ve kolektif bir yapıdır." Partiyi bir yapıyla böyle tanımlıyoruz ve bu özelliği taşıyacak bir yapıya ulaşmak için kolektivizmi gerek anlayış açısından, gerekse de bunun mekanizmaları açısından yerleştirmek için attığı-

mız adımları hızlandırmak, atılanları pekiştirmek durumundayız. Devrimci demokrasinin, kolektivizmin işlevleştirdiği bir işleyiş, kimsenin üzerinde tartışamayacağı geleneklerimiz üzerinde yükselecektir.

"Önderlik" darbe sürecinin asıl hedefiydi. Darbeciler bugün de en aşağılık biçimde ve tanımlarla önderliğe saldırmaya çalışıyorlar. Önderliğe ilişkin hiçbir iddialarına, spekülasyonlarına hareketimizin mücadelesindeki kadrolarından destek bulamayan darbeci çete, bu noktada saldırılarını bütünüyle kişiselleştirmiş durumda. "Kara mizah"ın yeni örneklerini veriyorlar. Saldırılarına yanıt tarihimizdir, tarihimiz içinde ortaya çıkan önderlik gerçeğimiz ve bilincimizdir. "Önderlik Mücadeleyle Kazanılır" yazımız bir yanılla da bunları açıyor.

Hareketimizin işleyişinin, kurallarının daha iyi kavranabilmesi, özümsebilmesi açısından çeşitli belgeleri yayınlamayı sürdürüyoruz. SDB tüzükleri bir savaş örgütlenmesinin ilkeleri, kuralları ve hukuğu açısından herkese bir fikir verecektir.

30 Mart-17 Nisan Devrim

Şehitlerini Anma Kampanyamız ve 1 Mayıs gösterileri olıgarşiye ve darbeciliğe karşı, devrim yürüyüşümüzün önemli kilometre taşları oldular. Kısaca bunların değerlendirmesini yaptık.

5. sayıyla bu sayı arasında yayınlanan haber bültenlerini de topluca veriyoruz.

Son olarak önceki sayımızdaki bir eksik ifadeyi tamamlamak istiyoruz. Darbecilerce yayınlanan "Devrimci Sol" dergisinin 6. sayısında yer alan SDB amblemine ilişkin yaptığımız "geçersizdir" açıklaması aynı sayıda yer alan SDB andı için de geçerlidir. Bu and da savaşçılarımız tarafından kullanılmayacaktır. Yeni SDB amblemini bu sayıda yayınlıyoruz. (Sayfa 18'de) Silahlı Devrimci Birliklerimizin flamalarında, eylemlerinde, açıklamalarında bu kırmızı yıldız dalgalanacak artık.

Darbeci çete hareketimizden gasp ettikleri para ve olanaklarla yurtdışında "Devrimci Sol" imzalı haber bültenleri, dergiler çıkarırsun, Devrimci Sol'un mücadelesindeki imzasını taklit etmeleri mümkün değil ne yazık ki!

7. sayıda buluşmak üzere.

İÇİNDEKİLER

★ Yenilenmeden Partiyi Kazanamayız	1-3
★ Önderlik Mücadeleyle Kazanılır	4-14
★ Süreç "Zorunluluk"larla Değil, Devrimci İrademizle Aşılacaktır	15-16
★ Geçici SDB'ler İçin Asgari Kurallar ve İşlerlik	17-18
★ Silahlı Devrimci Birliklerin Yapısı, İşleyişi ve Bazı Kurallar	18-22
★ Partileşme Sürecinde Kolektif Üretim	23-32

★ "Şehitlerimiz Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor	33-34
★ 1 Mayıs Devrimci Politikamızın Kazanımdır	35-37
★ Yürüyüşümüz Kırılarda Hız Kazanıyor	38
★ Şehitlerimizle "Meydanlara Akıyoruz"	39
★ Umudu Katledemezsiniz	40
★ Devrimci Sol Haber Bülteni No: 54-55-56-57	41-50
★ Devrimci Sol Merkez Yayın Organı Özel Sayı 4-5	50-52

mekte, hareketimizin öncelikle başvurduğu yöntemlerden biri, kendisini yenileyecek ve hatalardan kurtaracak olan bir eleştiri-özeleştirî kampanyası başlatmak olmuştur. Herkes baştan aşağıya kendisini böyle bir süreçte eleştiri ve özeleştirîye tabi tutmuştur. Faşizmin saldırılarına göğüs germek ve ilerleyebilmek için bunu yapmıştır. '83 değerlendirmesi, hareketimize öncelikle zindanlarda direnme geleneklerimizi kökleştirmenin ve Ölüm Orucu ile direnişi sökülmecek bir noktaya getirmenin yolunu açmıştır. Yenilenmeden zindanlarda böyle bir süreci geçmek mümkün değildi. Çuvaldızı kendimize, iğneyi başkasına batırma geleneğinin çarpıcı bir örneği de, atılım yıllarının arifesinde yaşanmıştır. 1989 yılı, '90 Mart kararlarıyla birlikte atılıma geçişin habercisidir. Kendimize dönüp her şeyiyle kendimizi eleştiri-özeleştirî süzgecinden geçirmemizle, atılım yıllarına geçtiğimiz unutulmamalıdır. Bugün yine zorlu bir süreci aşarken, aynı durumla karşı karşıyayız. Yine eleştiri ve özeleştirî silahını en iyi şekilde kullanıp hedefe vurmak zorundayız.

Darbeyi atlatmaya yönelttiğimiz enerjimizi şimdi kendimizi yenilemeye, hatalarımızdan hızla arınmaya harcayalım. Daha hızlı koşabilmek için bunu yapmak zorundayız. Uzun süreli devrim koşusunda ipi göğüslemek için nefesimizi

kesecek, bizi tıkayacak, geciktirecek hiçbir hata, zaaf ya da eksikliğe izin vermemeliyiz. Önümüze koyduğumuz hedefe ulaşırken, bizi alıkoymak için pusuda bekleyen iç ya da dış düşmanlarımıza karşı kesin bir başarı kazanabilmek için bunu yapmaktan kaçınmamalıyız. Çünkü biz köklü geleneklere, devrimci dinamiklere sahibiz. O yüzden de halka karşı her zaman açık ve dürüst olduk. Hatalarımızı, eksikliklerimizi halktan hiçbir zaman gizleme ihtiyacı duymadık. Eksiklerimizi, hatalarımızı ortaya koyduğumuzda "Halk ne der", "İnsanlar ne düşünür" diye küçük hesaplar yapmadık. Yeni insanı yaratmak, yeni süreçlere uyum sağlayabilmek için, açık ve cesur olmak gerektiğine inandık. Kısa sürede sağladığımız gelişme ise, bu inançımızda haksız olmadığımızı dostla da düşmana da gösterdi. Gücümüzü kendimizi her süreçte yenilemede açık, dürüst ve cesur olmaya borçlu bir hareketiz. Bugün dostlarımızın imrendiği, düşmanlarımızın ürktüğü, korktuğu geleneklerimizi, değerlerimizi böyle yarattık. Bunlara yenilerini eleyeceğimizden de kuşkumuz yok. Mücadelemizde radikal olduğumuz kadar kendi hatalarımıza da radikal olduğumuz için halkta "Devrimci Sol söy-lüyorsa doğrudur" imajı yaratabildik. Bugün bizi tanıyan, bağrına basan halk kesimlerinin, herhangi bir konuda,

burjuva basın-yayın organlarının, ya da burjuva politikacılarının değil de, bizim söylediklerimize inanması işte bu yüzdendir. Onlar için bizim söylediğimiz ya da yazdığımız geçerlidir. Açıklık, dürüstlük, düşmana olduğu kadar kendi hata ve eksikliklerine karşı da radikallik Devrimci Sol'un gelenegidir. Önümüzdeki süreçte bunu bir kez daha gösterip örnek olmayı sürdürmek ve geleneklerimizi güçlendirmek ve kökleştirmek zorundayız.

Halk şimdiye kadar yapay olanla samimi ve dürüst olanı ayırt ederek herkesi hak ettiği yere koydu. Kendi hata eksik ve zaafılarına karşı takınacağımız açık, dürüst ve cesur tavır bir kez daha halkı etkileyecek, samimiyetimiz onda daha fazla güven oluşturacaktır. Partileşmeye doğru ilerlerken böylesi bir süreci yaşamak durumundayız. Şimdi hepimiz bunu gerçekleştirmek için elimizden geleni yapmalıyız. Partiye, cepheye ve orduya doğru ilerlerken hızımızı kesebilecek bütün eksik, hata ve zaafılarımızı bir bir ortaya koymalı, korkmadan, çekinmeden, tereddüt etmeden bunların üzerine gitmeliyiz. Bunu da her alan, birim, komite ve bölgede üzerinden atlamadan yapmalıyız.

Bütün kadro, yönetici, sorumlulu ve taraftarlarımızı kendisini yenilemeye ve yeni süreçte eksik ve hatalarından arınmaya çağırıyoruz.

ÖNDERLİK MÜCADELEYE KAZANILIR

Sınıflar mücadelesinin tarihini yazmak isteyen, bu tarihe kölelerle, kölelerin isyamyı ve Spartaküs'le başlıyor. Sınıflar mücadelesi Spartaküs'le başlamadı elbette. Spartaküs tek bir kişi olarak tarihi yazmaya yetmezdi. Ama önderdir o. Yüzyıllarca süren bir dönem, kölelerin isyanı onda somutlaşmış, onunla ifade edilmiştir. Çünkü o kölelerin yüzyıllardan süzülen öfkelerini köleci düzene yöneltebilmiş, kölelerin ayaklanmasında yol göstermiştir.

Önderlik tarihsel bir olgudur. Sınıflar mücadelesinin belli dönemlerinin ve bizzat devrimlerin kendisinin, önderlerinin adıyla anılmasında tarihsel gerçekliğe, Marksist-Leninist teoriye ters hiçbir şey yoktur. Tek tek isimler, tarihin yazımındaki rolleri ve işlevleriyle öne çıkmış, döneme damgalarını vurmuşlardır.

Tarihe baktığımızda görürüz ki, önderlerden, önderliklerden yalıtlmış bir tarih yazmak mümkün değildir. Bu bizim istemimizden bağımsız olarak böyledir.

Önder ve önderlik kavramları belli bir süreçten bu yana ülkemiz solunda da genel kullanımının ötesinde, özel ve somut anlamıyla giderek daha fazla kullanılmaya, literatürde daha fazla yer almaya başlamıştır. Bu elbetteki esas olarak mücadelenin giderek her alanda yaygınlaşması, gelişmesi ve

gelişme içinde önderliklerin giderek daha işlevsel bir rol oynamasıyla ilgilidir. Ve bu gelişme de somut ifadesini yurtsever hareketin ve devrimci hareketin gelişmesinde ve kazanımlarında bulmuştur.

Ancak bugün bunların da ötesinde önderlik üzerindeki tartışmaları güncelleştiren iki gelişme söz konusudur. Bunlardan birincisi devrimci hare-

**Önderlik misyonu
tam da bu noktada,
süreçteki
değişiklikler
ışığında çizgiye
yön vermekle;
hareket içinde
koşullardaki
değişmelere bağlı
olarak ortaya
çıkan sapmalar
karşısında
hareketin
doğrultusunu
korumakla; her
şeye karşın devrim
yürüyüşünün
sürmesini, iktidar
perspektifinin
gözden
kaçırılmamasını
sağlamakla ifade
eder kendini.**

kette önderliğe karşı geliştirilen darbe girişimi, ikincisi ise yurtsever hareketin süresiz ateşkes kararıdır. Her iki gelişmenin boyutları, muhtevası farklıdır elbette, ancak ikisinde de de tartışmanın odağında "önderlik" yer almaktadır.

Evet, gilenen noktada "önderlik" sorunu üzerine beniden eğilmekte yarar vardır. Burada amaç soyut teori değil, önderliğin bilince çıkarılması olmalıdır. Ve bu anlamda, burada, başlangıç olarak da olsa "önderler mi tarihi yaratır tarih mi önderleri?" gibi klasik bir tartışmaya girmeye, ya da klasiklerden uzun uzun alıntılarla açıklamalar yapmaya gerek yoktur. Çünkü bunun somut açısından, güncellik açısından fazlaca bir yararı olmayacaktır. Bu ve benzeri sorular sınıflar mücadelesinin yüzyıllardır süren pratiğinde yanıtlanmış ve aşılmış sorulardır. Ancak bu tarihselliğin somut içindeki ifadesi olan örnekler kuşkusuz açıklayıcı olacaktır. Marks'tan Lenin'e, Mao'dan Che'ye, Cabral'dan Castro'ya, Stalin'den Carpio'dan Fonseca'ya, Mahir Çayan'a değin tüm bu devrimci önderlerin yaşamlarının incelenmesi, önderlik gerçeğinin anlaşılması ve bilince çıkarılması anlamında gereklidir.

Kuşkusuz bu, tek bir yazının kapsamına sığacak bir iş değildir. Burada ancak bazılardan örnek olarak söz edilebilir. Ne var ki, her biri kendi

özgölünde farklılıklar taşısa da onları önder yapan özelliklerinin, onların mücadele içinde oynadıkları rolün, örgütsel işleyişteki yerlerinin esprisi aynıdır. Onların somut pratikleri içinde bu espri kavrandığında önderlik sorunundaki bakış açısı da yerine oturmuş olacaktır.

ÖNDERLİK BİR MİSYONDUR

Önderler belirleyici olarak "dönemeç" olma özelliği taşıyan "kritik" anlarda sürece müdahaleleriyle, süreci şekillendirmeleriyle öne çıkarlar. Bu özel dönemlerde oynadıkları rol onları pratiğin ve devrimci yapılanmanın içinde özel bir yere koyar.

Kuşkusuz böylesi süreçlere müdahale edip yönlendirebilmek, belli özelliklere, niteliklere sahip olmayı gerekli kılar.

Önder her şeyden önce nesnelliğin üzerine çıkabilendir. Önderliğin devrimci iradesi kendisini ancak nesnelliğin üzerine çıkabildiği oranda hissettirir. Devrimci mücadeleyi sorumluluk düzeyinde omuzlayan her kadro için geçerli ve gerekli olan kararlılık, özveri, inanç, kendini her şeyiyle devrimine vermek ancak bu nitelikle bütünleştiğinde bir ayırt edicilik kazanır. Üretilen politikaların, taktiklerin nesnelliği aşmadığı, tersine nesnellığe teslim olduğu noktada kuşkusuz yöneticilerin varlığından söz edilebilir, ancak doğru ve tartışmasız kabul edilen bir önderliğin varlığından söz edilemez. Türkiye solu, genel

sekreterinden merkez komitesine, genel komitesine kadar anlı-şanlı pek çok kuruma sahip ama bir tek gerçek anlamda önderliğe sahip olmayan ve dolayısıyla süreci hep geriden takip eden, oligarşinin dayattığı gündemin dışına çıkamayan pek çok siyasi örgütlenmeye tanıktır.

Nesnelliğin üzerine çıkabilmek, kendi gündemini oluşturabilmekse, mücadeleye ve örgütlenmeye uzun vadeli ve geniş bakabilmeyi ve geleceği görebilmeyi gerekli kılar.

Önderlik zor süreçlerin yol açıcısıdır. Koşulların değiştiği, güç dengelerinin altüst olduğu, hareketin güçlüklerle karşı karşıya kaldığı kesitlerde, tıkanıklıkların aşılmasında, hareketin yeni koşullarda manevra kabiliyeti kazanmasında belirleyici bir görev üstlenir ve bu görevi yerine getirdiği ölçüde de bu misyonun içini doldurmuş olur. Ve giderek kendisini kabul ettirir. Bir devrimci sürece damga vurmak önderlerin işidir.

Türkiye solunda "barış" koşullarının, "normal" zamanların önderliklerinin çoğunlukla sınıfta kaldığı bir derstir bu. Solda önderlik sıfatı yüklenen pek çok yönetici mekanizma, olağan koşulların bitip de olağanüstü koşulların gündeme geldiği böylesi dönemlerde deyim yerindeyse hep tökezlemiştir. Oysa önderlik misyonu tam da bu noktada, süreçteki değişiklikler ışığında çizgiyi yön vermekle; hareket içinde koşullardaki değişimlere bağlı olarak ortaya çıkan sapmalar karşısında hareketin doğrultusunu korumakla; her şeye

karşın devrim yürüyüşünün sürmesini, iktidar perspektifinin gözden kaçınılmasını sağlamakla ifade eder kendini.

Bütün bunları sağlamak kuşkusuz zordur. Büyük oynayabilmeyi, büyük riskleri göze alabilmeyi, tereddütsüz olabilmeyi gerektirir önderlik. Başka bir deyişle, tarihsel kopuşlara öncülük edebilmek, gerektiğinde "yalnız" kalmayı göze alabilmektir. Önderler, kopuşların, ayrılıkların ilk adımımda çoğu zaman yalnızdırlar, ya da "bir avuç".

Lenin'in Ekim Devrimi'nin önderi sıfatını kazandığı süreç bunun neredeyse doğrudan bir örneği, kanıtıdır.

1834'te Narodniklere, "Halkın Dostları"na karşı mücadeleyle, onların ideolojik olarak mahkum edilmesiyle başlar onun önderlik misyonu.

1902'de "Ne Yapmalı"da ekonomistlere karşı mücadele-yi yükseltir.

1904'lerde "Marksizmin Rusya'daki peygamberi" Plehanov da Menşevizmin ustaları Akselrod'un, Martov'un yanındadır. Plehanov otoritedir. Lenin, onun Marksizmden savrulduğu noktada ona karşı da Marksizmi savunmakta tereddüt etmez.

1905'te Menşevikler devrimci gelişmenin önünde engel olmaya başlarlar. Lenin onlara yönelir bu kez. Menşeviklerden burjuva liberallere kadar herkes umutsuzdur devrimden. Kimileri "erken" diyerek devrimin hızını kesmeye çalışır. O. cesaretle yürür işçi sınıfıyla birlikte.

Yenilgi döneminde 1906'larda, 1907'lerde Ot-

zovistlerle, Machıcılarla ideolojik mücadelenin, örgütlü yenden toparlamanın uğraşında-dır.

1916'da sosyal-şovenlere karşı yorulmak bilmez bir tartışma yürütür.

1917'de RSDİP toplantısında Rusya'nın emperyalist paylaşım savaşından çekilip çekilmemesi tartışılmaktadır. Lenin barış anlaşması yapılmasını savunur ısrarla. Oylar birebir dengededir. Lenin kendini, siyasi kariyerini, her şeyini koyar ortaya. Çünkü bu karar devrimin geleceğini belirleyecektir. Savaş lehine karar çıkarsa artık "ben yokum" der. Ve toplantıdan Sovyet devriminin önünü açan barışı imzalama kararı çıkar.

1917'de, burjuva devrimin hemen ertesinde "sosyalist devrim" dediğinde herkes inanmaz gözlerle bakar ona. "Nisan Tezleri"ni sunduğunda yapayalnızdır Lenin. Ama onun yalnızlığı "haklı", "doğru" bir yalnızlıktır. Ve kısa sürede etrafında on binleri, yüz binleri, milyonları toplayacak bir yalnızlık. Öyle olur. Tarih yalnız kalmaya cesaret edebilenin ödülünü verir.

Ekim Devrimi'nin ertesinde beklenen bir Avrupa devrimiydi. Olmadı. Sovyet devrimi yalnız kaldı. Yalnızlık tereddütü doğurdu. Ama devrimin önderliği için tereddüt ve sosyalizm yolundan dönüş yine söz konusu değildir.

Gerektiğinde her türlü ayrılığı göze almak, gerektiğinde birlik için eğilip bükülmek, gerektiğinde yalnız kalabilme-yi göze almak, kendini her şe-

**Darbecilerin çok
sevdikleri
"önderlik kurum
mudur, kişi midir?"
tartışması bir
demagojiden
ibarettir. Önderlik,
mücadelenin
yürütülüğü
içindeki yeriyle
her zaman bir
kurum işlevi
görmüştür. Burada
aslolan bu
kurumun kaç
kişilik olduğu, kaç
kişiyle
doldurulduğu
değil, işlevidir.**

yiyle ortaya koyabilmek... önderlik misyonu tüm bunlarla kazanılabiliyor. Sınıf mücadelesinin somut pratiği dışında -ne seçimle, ne darbeyle, ne de başka bir yolla- önder olabilmek mümkün değildir. Bu misyon kimseye bahsedilmez, bu misyon kazanılır. Kazanmak için de emek ve sabırla mücadele edilir.

ÖNDERLİK KURUMU VE ÖNDERLER

Önderlik, yerine getirdiği misyonla siyasi hareketin yapılanması içinde bir kurumdur; örgütün kağıt üzerinde ifade edilen mekanizmalarından biri değildir ama böyle bir mekanizma işlevi görür.

Darbecilerin çok sevdikleri "önderlik kurum mudur, kişi midir?" tartışması bir demagojiden ibarettir. Önderlik, mücadelenin yürütülüğü içindeki yeriyle her zaman bir kurum işlevi görmüştür. Burada aslanan bu kurumun kaç kişilik olduğu, kaç kişiyle doldurulduğu değil, işlevidir.

Belirleyici kriter önderlik işlevinin, misyonunun yerine getirilmesidir. Bu işlev bazen bir, bazen birkaç, bazen daha çok sayıda insan tarafından yerine getiriliyor olabilir. Örneğin bu işlev Sovyet devriminde, devrimin belli bir noktasından itibaren Lenin tarafından yerine getirilmiştir. Küba'da da Castro tarafından...

Küba'da önderlik uzun bir süre boyunca tek başına Castro'da somutlaşmıştır. Süreçlerin tanımlamasını yapan, politikaları, taktikleri belirleyen, hedefe ilişkin en büyük netliğe sahip olan Castro'dur. Che'nin bu konuda yazdıkları öğreticidir. "Sierra Maestra'ya çıktığımızda geleceği bir tek o görüyordu" diyor Che...

Castro 1960'ların sonunda kaleme aldığı bir yazısında şunları söylüyor:

"... gerçekten uzun bir zaman boyunca, devrimci yönetim kişisel idi. Bu onun, bir asi generalin malı olduğu anlamına gelmez Asla! Fakat kararlar, uzun zamandan beri, devrim hükümetinin Başbakanına güvenerek, fiilen onun adına alınmış kararlardı ve bu durumda o kararlar kişisel olarak alınmıştı."

Devrimin geleceğinin gerçekten de uzun bir süre bir kişiye bağlı kalması devrim açısından bir gediktir. (Kuşkusuz bu Castro'nun yokluğunda devrimin geleceğinin mutlaka olumsuz olacağı anlamına gelmiyor, burada sözü edilen bir belirsizliktir ve var olan bir durumun ifadesidir.) Ve bu Castro'nun suçu değildir. Küba devriminde önderlik gerçeğini böyle saptayan Castro, aynı belirlemenin devamını da şöyle getiriyor.

"Söyledim, söylüyor ve tekrar ediyorum ki, bunun bir hata olduğuna iyice inanmaktayım. Bundan ötürü hiç de kendimi suçlamıyorum. Bu, sadece devrimin gidişatının bir sonucu olmuştur."

Kuşkusuz parti ve Castro, devrimin geleceği ve güvencesi için önderlik kurumunu beslemeyi, genişletmeyi düşünmüşler, bunun için çalışmış ve bunu başarmışlardır. *"Peki bu konuda ne düşünüyoruz"* diye devam ediyor Castro ve yanıtı-lyor:

"Bir hata olduğunun düşünüyoruz. Hatta şefler sorununu düşünmekteydik: Aralarından bir tanesi ölseydi ne olurdu? Ya devrim başsız kalırsa idi? Neden? Bu durumdan mümkün olduğu kadar çabuk kurtulmalıydık..." (Castro, Sosyalist Devrim, sf.45)

Ama bu yine de yıllar almıştı. İşte bu noktada ideal olanla gerçek olanı ayırt etmek gerekir.

Burada benzer pek çok örnek arasından birini daha vere-

biliriz: Yugoslavya ve Tito örneği.

Tito 2. Paylaşım Savaşı'nda Yugoslavya halklarının faşizme karşı mücadelesine önderlik ederek kendisini kanıtlamış, bu savaşı başarıya ulaştırmış ve ölünceye kadar da Yugoslavya'nın lideri olarak kalmıştır. İzlediği çizginin tartışılması bir yana- önderlik kapasitesi, karizması ve yetenekleriyle Yugoslavya Cumhuriyeti'ni oluşturan halkları bir araya getirmeyi ve bir arada tutmayı, üzerinde pek çok halkın yaşadığı bu topraklardan dünya siyasetinde etkili olabilen bir Yugoslavya olgusunu yaratmayı başaramamıştır. Ölümünden sonra ise Yugoslavya'da bu misyonu yerine getirebilecek biri olmamış ve "kolektif liderlik" adı verilen, her cumhuriyetin temsilcisinin katılımıyla bir yönetim organı oluşturulması ve her birinin sırayla başkanlığı üstlenmesiyle şekillenen bir sisteme geçilmiştir. İşte bu, önderlikle herhangisi bir yönetici organ arasındaki farktır.

Her örgütlenmenin hiyerarşik-örgütsel yapılanmasında bir Merkez Komite, bir Genel Kurul (ya da Genel Komite) vardır, Kongre, Konferans, Yürütme Komitesi vardır, ama "önderlik" diye bir hiyerarşik konum yoktur. Her örgütlenme her zaman bir Merkez Komitesi'ne sahiptir, ama her zaman bir öndere sahip olmayabilir. Ve yine işte bu yüzden MK'lar seçilir/atanır ama önderler seçilmez/atanmaz. Olay budur. Önderlerin doldurduğu yer herhangi bir yöneticinin

doldurduğu yerin ötesindedir. Ve o yeri dolduruş biçimleri farklıdır.

Lenin'in Sverdlov'a ilişkin söyledikleri bu konuda net bir örnek sunuyor:

"Böylesine olağanüstü bir örgütlenme yeteneğini geliştirmiş olan bu insanın yeri hiçbir zaman doldurulamaz; tabii eğer yerini doldurmak derken, yerini bütün bu özelliklere sahip tek bir insanla, tek bir yolla doldurmayı anlıyorsak. Yakov Sverdlov'u yakından tanıyan ve onun çalışmalarını sürekli izlemiş bulunan bir kimse, onun bu anlamda yerinin doldurulamayacağından asla şüphe edemez. Örgütlenme, insanların seçimi ve onların çeşitli kesimlerdeki sorumlu görevlere atanması konusunda Sverdlov yoldaşın tek başına gerçekleştirdiği çalışmayı, onun tek başına yönettiği büyük faaliyet dallarından her birine onun çizdiği yoldan gidecek bir grup insan atasak ancak gerçekleştirebiliriz." (Lenin, Örgütlenme Üzerine, Sverdlov'un Anısına Sözler, s.227-228)

Lenin'in bu sözlerinde önderleri mücadele içinde, örgütlenme içinde nereye oturuyoruz sorusunun yanıtı da var. Onların yeri hem doldurulamaz, hem de doldurulabilir. Bunların ikisi de doğrudur. Ve bu çelişkili gibi görünen yaklaşımların karşılığı sınıflar mücadelesinin "diyalektik" gelişimindedir.

"... Proletarya devriminin gücü, köklerinin derinde olmasında yatar. Biliriz ki, proletarya devrimi, mücadelede gözlerini kırpmadan hayatlarını feda edenlerin yerini dolduracak yeni insanlar yaratır. Bu insanlar başlangıçta daha az tecrübeli, daha az bilgili ve daha az eğitilmiş olabilirler, ama kitlelerle sıkı bağları vardır ve aramızdan ayrılmış bulunan dahilerin yerini alacak, onların davasını sürdürecektir, onların yolunu izleyecek ve onların başladığı işleri tamamlayacak yeni insan grupları yaratabilirler." (Age, s.228)

Lenin'in Sverdlov üzerine söyledikleriyle devam ediyoruz.

"Bütün Rusya Merkez Yürütme Komitesi'nin ancak bir grup insanın üstesinden gelebileceği en önemli çalışmalarını o tek başına omuzlamasını bildi. O öyle bir mertebeye ulaşmıştı ki, örgütlenmeye ilgili son derece büyük ve önemli birçok pratik sorunun toplanıtlara, resmi oyunlamlara gerek kalmadan tartışmaz ve kesin olarak çözülmesi için onun bir tek sözü yeteriydi. Ve herkes bu sorunların derin bir pratik bilgi ve örgütlenme sezgisi temelinde çözülmüş olduğuna ve dolayısıyla bu çözümün sadece yüzlerce ve binlerce ileri işçi tarafından değil, aynı zamanda kitleler tarafından da nihai çözüm olarak benim-

Türkiye halklarının kurtuluş yolunun aydınlatılması anlamında önderlik gerçekleştiren Mahir Çayan'la başlar. Devrimci çizginin netleştirilmesi ve bu netleşmeye paralel olarak pratiğin yükseltilmesi Türkiye solunda Mahir'in

önderliğinde tarihsel bir kopuştur. THKP-C'nin teorisi ve pratiğiyle Türkiye solu açısından, halklarımızın kurtuluş mücadelesi açısından yeni bir süreç başlamıştır. Bizzat pratiğin, savaşın içinde olmasıyla Mahir Çayan önderlik geleneğinde yeni bir başlangıç olmuştur.

seneceğine yürekten inanırdı." (Age s.227)
İşte tek başına bir kurumdur burada Sverdlov'un işlevi. Şimdi bu durumda, Sverdlov örneğinde, Sverdlov'un kolektiviteden uzaklaştığı, Lenin'in de buna övgüler dizdiği mi söylenecektir? Önderlik olgusunu kavramayanlar için kuşkusuz böyledir bu. Ama sınıflar mücadelesinin sıcaklığı içinde önderliği kavrayan, her adımlarında, mücadelenin her

yeni evresinde önderleri hissedilen, yaşayanlar için durum farklıdır. Ne Sverdlov'un kararlarında, ne de Lenin'in onu öven sözlerinde şaşılacak bir yan yoktur. Sverdlov'un pratiği ve Lenin'in onu tanımlayan sözleri yalnızca bir gerçekliğin ifadesidir. Önderlik gerçekliğinin.

**DEVRİMCİ
HAREKETTE
ÖNDERLİĞİN
OLUŞUMU**

Türkiye halklarının kurtuluş yolunun aydınlatılması anlamında önderlik gerçekleştiren Mahir Çayan'la başlar. Devrimci çizginin netleştirilmesi ve bu netleşmeye paralel olarak pratiğin yükseltilmesi Türkiye solunda Mahir'in önderliğinde tarihsel bir kopuştur. THKP-C'nin teorisi ve pratiğiyle Türkiye solu açısından, halklarımızın kurtuluş mücadelesi açısından yeni bir süreç başlamıştır.

Bizzat pratiğin, savaşın içinde olmasıyla Mahir Çayan önderlik geleneğinde yeni bir başlangıç olmuştur. Parti içinde ortaya çıkan sağ sapmaya karşı tavrı, savaş her şeye rağmen sürdürme kararlılığı önderliğinin ayırt edici yanlarındandır.

Devrim yürüyüşümüz THKP-C'yle, Mahir Çayan'ın önderliğindeki THKP-C'nin savaşıyla başlamıştır.

Devrimci Sol önderliğinin misyonu ve tarihsel rolü de her şeyden önce bugün THKP-C çizgisinin, geleneğinin sürdürülüyor olmasında somutlan-

maktadır.

Eğer bugün THKP-C yaşıyor, yaşatılıyorsa; halklarımız bu çizgi doğrultusunda kurtuluş savaşını sürdürüyorsa, bu devrimci hareketin Devrimci Yol'un P-C tasfiyeciliğine karşı tavrı almasıyla, P-C'nin mirasının bulanıklaştırılmasına izin vermemesiyle mümkün olmuştur.

Bu süreç aynı zamanda devrimci hareketin önderliğinin de ortaya çıkış sürecidir. Önderlik bu süreçte, hem DY tasfiyeciliğine karşı ideolojik mücadelenin yürütülmesinde, hem de yeni baştan bir siyasi yapılanmanın örgütlenmesinde belirleyici bir rol oynamış ve kendini kanıtlamıştır.

DY'den ayrılık süreci бүтүнлүйлө ilkeli, kurallı, ayakları yere basan bir seyir izlemiş ve bunun sonucunda da Türkiye solunda var olan olumsuz "ayrılıklar zinciri"nden kendini kopararak bu noktada yeni-başarılı bir örnek sunmuştur. Gerçekten de o sürece bakıldığında Türkiye solundaki ayrılıkların hemen tamamı "suni ayrılık" nitelemesine denk düşecek ayrılıklardır ve çoğunda "istem arkadaşan gelsin" misali ayrılığın ideolojik-teorik temeli sonradan oluşturulmaya çalışılmış ve bu zayıf temel nedeniyle de çoğu sonuçta "siyasetçiler", "grupçuklar" olmaktan kurtulamamışlardır. Devrimci Sol ise bu süreci farklı yaşamasının sonucunda, DY tasfiyeciliğinin tüm engellemelerine, provokasyonlarına, silahlı saldırılarına rağmen, kısa sürede kendini dosta-düşmana kabul ettiren bir siyasi hareket

haline dönüşmüştür. Türkiye solunda benzer başka bir "ayrılık" örneği yoktur. Devrimci Sol'un DY'den ayrılışı kendi koşulları içinde bir kopuş ve devrimci çizgiyi sahiplenişidir. İşte devrimci hareketin önderliğinin kendini ortaya koyduğu, ilk büyük sınavını verdiği süreç budur.

Önderlik, sağlıklı, kurallı, sınıf mücadelesinin, pratiğin dışına düşmeyen bir ayrışma sürecini şekillendirmenin hemen ardından DY döneminden taşınan tüm zaaf ve eksikliklerle, deşifrasiyona karşı yeni bir siyasi hareketin örgütsel mekanizmalarını, kurumlarını yaratarak; hareketin ortaya çıkış sürecine denk düşen sıkıyönetim ilanına, yoğun faşist saldırı ve katliamlara rağmen kısa sürede sürecin ihtiyaçlarına yanıt veren bir mücadele hattını örgütleyerek misyonunu pekiştirmiştir. Bu süreç, devrimci hareketin, örgütlenmesiyle, anti-faşist mücadeleye bakış açısıyla, silahlı ve barışçıl mücadeleyi birleştirip şekillendiğiyle soldan farkını koyduğu ve o günkü koşullarda Devrimci Sol'u Devrimci Sol yapan süreçtir.

Devrimci hareket içinde sürdürdükleri hizip çalışması sonucunda ortaya çıkan ve o kesitte "platformcular" olarak adlandırılan hizibe karşı yürütülen mücadele, önderliğin ideolojik misyonunu, hareketin çizgisinden sapmalar ve hareketin mücadelesinin önüne dikilebilecek engeller karşısındaki iradesini ortaya koyduğu bir sınavdır.

Önderliğin oluşması, ku-

rumlaşması, pekişmesi, giderek çizgiyle, hareketle özdeşleşmesi esas olarak "kritik" süreçlere oturur demiştik. Devrimci hareketin önderliği açısından da "platformcular"a karşı mücadele sınavından bugüne kadar süreç bu seyri izledi. Başka bir ifadeyle söylersek, devrimci harekette önderliğin oluşumu ve pekişmesi de tarihsel açılma ve ilerleyişe uygun olmuştur.

'80 sonrası cuntaya karşı sürdürülen direniş çizgisi, cezaevlerinde hayata geçirilen direnişler; '89 sonrasının devrimci hareket için atılım yıllarına dönüştürülmesi önderlik açısından köşe taşı olan süreçlerdir. Önderlik, konumu, işlevi, misyonu açısından çeşitli vesilelerle değişik yazılarımızda uzunca açılan bu süreçlerde pekişmiş, eksikliklerini aşmayı, kendini yeniden yaratmayı da içeren bir tarzda yeniden şekillenmiştir.

Önderlik son sınavını darbeye karşı aldığı tavırda ve darbeciliğe karşı mücadelede vermiştir.

Darbeciler tarafından tutsak edildiği andan başlayarak, hareketin esenliği, çıkarları için sabır ve esneklik sorunu çözmeye çalışmış, sorunun bu noktada çözülmemesi karşısında giderek genişleyen bir tarzda kadrolara, taraftarlara açılması ve tartışılması sürecinde de kadrolara güvenerek, kitleye, devrimci hareketin çizgisine ve geleneklerine güvenerek, kendini, hareketi kadroların kararına teslim ederek, önderliği spekülasyonların üzerine çıkarmış; kadroların

hareketi ve önderliği sahiplenmesiyle birlikte bu süreçten bölünmeden çıkılabildiğini sağlamıştır.

Önderlik bu süreçte "darbe" konusunda aşağıdaki satırlarla da önderliğinin farklı bir yanını ortaya koymuştur.

"Hareketimizin tarihi, kadrolara ve halka karşı açık ve dürüst olmak tarihidir. (...) Bu kültürün ve anlayışın gereği olarak hatalarımız, eksikliklerimiz, zaaflarımız konusunda gerek örgüt (sel düzeyde), gerekse önderiniz olarak hep açık oldum. Sizlerle paylaştım. Gelinek-tada kıyasıya mücadele ettiğimiz içimizdeki küçük-burjuva ideolojisinin direniş gücünü yeterince hesap edip buna karşı önlemler almadığım için hareketimiz böyle bir durumla karşı karşıya kalmıştır. Bu, politikada saflık anlamına gelir.

Bu nedenle tarih ve sizler önünde hesap vermeye hazırım."

Evet, önderlik bir yerde de işte budur. Eksiklikler ve hatalar karşısında halka, kadrolara karşı açık olmak, özeleştiri ve bunları aşmada örnek olmaktadır. Ve dahası ders çıkarabilmektir yaşananlardan.

Önderlik darbeye ve darbecilğe karşı mücadele sürecinin aynı zamanda da bir eğitim süreci olarak şekillendirilmesi gerektiği bakış açısını sunmuş, bu süreçte devrimci hareket saflarında darbecilere karşı oluşan duygusal tepkiler yine önderlik tarafından engellen-

Gerçek anlamda sınıf mücadelesinin ürünü olan ve o yeri dolduran önderler, sürecin belli bir noktasında bu misyonu bütünüyle yerine getirmeye başladıkları andan itibaren, varlıklarıyla, iradeleriyle mücadelenin güvencelerinden, motive edici güçlerinden biri haline gelirler. Ve yine bu andan itibaren, aynı nedenlerle oligarşinin de saldırı hedeflerinden biri, başlıcasıdır artık.

miş; darbecilere karşı tavır sağlıklı-sabırlı bir bilgilendirme, tartışma sürecinin üzerine oturtulmuştur.

Kısacası bu süreç devrimci hareketin saflarında önderlik ve örgüt bilincinin; örgüte ve önderliğe sahip çıkma sorumluluğunun daha bir pekiştiği, önderlik olgusunun bu yönüyle de yerine oturduğu bir süreç olmuştur.

ONAY BELGELERİNDE ÖNDERLİK

Devrimci hareket pek çok konuda olduğu gibi önderlik konusunda da yeni bir geleneğin yaratıcısı oldu.

Hareketimizin önderliği '89'da bir özgürlük eylemi sonucunda cezaevinden çıkıp sıcağı mücadeleye, hareketin örgütsel/organik yapısına doğru katıldığında, o güne kadarki sürecin bir değerlendirmesini yaparak, bu değerlendirilmeyi Merkezi Komitesi'nin onayı ile "hareketin yönetiminde yer almak için onay ve güven istemi"yle kadrolara sundu.

Onun yeni kuşkusuz belliydi. Böyle bir şeyi yapmaması durumunda onu böylesi bir yazı sunmaya zorlayacak bir kural da yoktu. Önderliğin bu yazısına verilen yanıtların pek çoğunda bu dile getirildi:

"Gerçekten de önder yoldaşımızın kaleme aldığı yazı, devrimci mütevazılığın ender bir örneği. Yoldaşımıza yaklaşan, ondan beklenen bir tavır. Beklenen derken, böyle bir yazıya ihtiyaç mı vardı ya da yazması mı gerekiyordu? Hayır. Yoldaşımızın hareket içerisindeki yeri ve bugün alması gereken sorumluluğu o denli net ki, bunu tartışmak bile çok gereksiz."

Kadrolar tarafından belirtilen bu "gereksizliğe" karşın gerçekte bu yeni bir geleneğin ilk adımı, kadrolarla önderlik

arasındaki güven ilişkisine konan bir harçtı.

Onay ve güven isteminin, böylece bir yazının gerekçesi, kadrolara sunulan bu yazıda oldukça yalın bir biçimde şöyle konulmuştu:

"(Önderlere) saldırı değişik boyutlarda da olsa sürecektir. Mücadele yükseldikçe bu devam edecektir. Ve hemen dünyanın her yerinde savaşan bir hareketin önderliği her zaman düşmanın ve sapkın akımların en çirkin saldırılarına uğramaktan kurtulamamıştır. Hedef, savaşan bir örgütün yok etmektir. Örgütün liderliği etrafında yapılan spekülasyonlar, karıştırmalar, yalan ve ahlaksızlıklar karşısında tereddüte düşmemek, "acaba" sorularını sormamak için, kararlı ve cesurca en radikal eylemleri yapabilmek için,

Tutarlı ve açık olabilmek için,

Örgütümüze güvenmek için,

Devrimci disiplinimizi sağlamlaştırmak için,

Tüm saldırılara cesaretle karşı koyabilmek için,

Bugün oligarşinin ideolojik saldırıları oportünizm aracılığıyla yapılmaktadır. Bunlara karşı durabilmek için,

Sizlere önderlik ederken hiçbir liberal tavra girmemek için, örgüt önderliği ve ileri kadrolarla birlikte tüm kadrolarımızın güvenine ihtiyaç olduğuna

inanıyorum."

Kadroların sunduğu onay yazıları ise önderlik gerçeğinin çeşitli yanlarının ifadesi olmuşlardır. Her birinde önderliğin Devrimci Sol pratiğindeki tarihsel oluşumunu, maddi zemini bulmak mümkündür.

"Hareketime;

Çok farklı koşullarda, üstlenilen görevlerin aksatıldığı anlarda; her şeyiyle o ana-anlara, boşluğa müdahalesini yaşadığım, tek başına irade olduğuna tanık olduğum önder yoldaş için düşünce belirtmeye kişi olarak hakkım olduğunu sanmıyorum. (...)

"Birincisi; böyle bir adımla bir kez daha gördüm ki, hareketimiz, başından beri işlettiği aşağıdan yukarı işleyiş, düşünce alma, değer verme, katılım vb. yollarıyla, özel olarak Türkiye solu, genel olarak dünyadaki birçok hareketin -partinin çok önünde, saygın ve gerçek M-L değerlere oturan yerini alıyor.

"İkincisi; önder yoldaş, yaratılmasında, yaşatılmasında yadsınamayacak katkıların olduğu hareketimizin genel çıkarlarını her şeyin üzerinde tutması noktasındaki duyarlılığı-hassasiyeti ve hiç düşünülmecek noktada dahi kendini ortaya sermesiyle bir kez daha, vazgeçilmez gerekliliğini yoldaşlara-bizlere gösteriyor."

"Önderliğimizin, liderliğimizin de insan olduğu gerçeğiyle; zaafa düşmediği, sıradanlaşmadığı, önderlik yeteneğini bir an bile yitirmediğine olan inancımız, güvencimiz hareketimizi bugünlere taşımıştır. Dağılmayıp tersine toparlandıysak; bölünmeyip tersine bütünleştirdiysek; pratikten silinmediyse, tersine pratiğe damgamızı vurduysak; mücadeleyi tatil etmeyip, tersine kesintisiz sürdürdüysek, eğer bunları yapabilmişsek -ki yaptık- örgütümüze, önderliğimize olan güvenimizle yaptık..."

"... Kendimizi çok şanslı görüyoruz. Bu bizim mitileştirmemiz değil, yoldaşlarımızın hakkıyla elde ettiği bir misyon. Türkiye solundaki diğer anlayışlar böyle zor koşullarda denemiş ve ayakta kalmayı başarmış liderlere sahip değiller. Bize düşen yoldaşın liderliğini onaylamak değil, bu yönüyle onu önermek almaktır."

"... 12 Eylül karanlığında bana/bize direnç veren, hareketimizin gücü oranında savaşımını kararlılıkla sürdürmesinin yanında önderlerimizin ve yoldaşlarımızın en zorlu koşullarda, zindanlarda yarattığı direniş oldu. Bu direniş, sadece zindan duvarlarıyla sınırlı kalmayan, oligarşiyle siyasi ve tarihsel hesaplaşmanın en açık biçimiyle yapılması-

nın ifadesiydi.

"Dünü ve bugünüyle bütünlük oluşturan ve gü-
ven veren hareketimizin si-
yasi çizgisine ve onu oluşturan ve geliştiren siyasi önderliğimize güveni, zindanlarda yaşanan tarihsel hesaplaşmanın yarattığı güven perçinlemiştir. Şube tavrının ortaya çıkardığı durum, pratikte bütün her şeyiyle çoktan ve en kesin biçimiyle reddedilmiş, mahkum edilmiştir.

"Onay önderliğimizin pratiğiyle, mücadele tarafından verilmiştir. Ben bunu sadece saygıyla selamlıyorum."

"Yoldaşlar,

Yoldaşımız yaşadığı pratik süreç içinde kendini yeniden yarattı. Bunu tüm Türkiye halkları gördü, tanık oldu.

"12 Eylül koşulları ağır koşullardı. Birçok şeyi aldı götürdü. Birçok devrimci bu süreç içerisinde kendini yenileyememenin, süreci taşıyamamanın sonucu kayboldu. Birçoğu altüst oluş içerisinde gerilere düştü. Bu koşullarda tüm eksik ve hatalarına rağmen mücadeleyi omuzlayan ve kendini bu mücadele içerisinde yenileyenler, zaferi, yenilgi içinde yengiyi yaşadılar. Yoldaşımızın yetenek, kapasite ve mücadelede kararlılığı sizler tarafından mutlaka biliniyor. Onu böylesi bir göreve getiren hareketimize güveniyorum. (...)

"Hareketin güvenine

**Tüm Devrimci Sol
kadroları en başta
kendi
yaşamlarında
olmak üzere kendi
alanlarında,
inisiyatifleri,
yetenekleri,
disiplinleri,
özverileri, politik
üretkenlikleriyle,
çözümleyicilikleri
le, önder olmak
zorundadırlar.
Devrim
mücadelesine hız
kazandırabilmek,
her şeye, en
olumsuz
ihtimallere karşı
örgütümüzü
güvence altına
alabilmek bir
yanıyla da bunu
başarabilmemize
bağlıdır.**

layık görülen yoldaşımıza ben de güveniyorum.. Yoldaşımız kendini yenilemede, kendini aşmada hepimize örnek oluyor. Mücadelede daha atılgan, daha cesur ve daha bilinçli ilerleyeceğimize, daha örgütlü, daha yetkin mekanizmaları oluşturacağımıza bugün daha fazla inanıyorum. Bugün süreç bizi zorluyor, yarın biz süreci zorlayacağız..."

"Önderlikte, hareketimizin oluşumu-gelişimini yaşamış, yetkinleşmiş bir yoldaşımızın yer alıyor olması bizim için onurdur..."

"Ben hareketimizin en önemli birleştirici unsurlarından birinin yoldaşça güven olduğuna inanıyorum. Ve bunu sadece kendi düşüncüm olarak değil, temel bir örgülenme ilkesi olarak görüyorum..."

"Bulduğumuz noktada, yoldaşımız sürece yeniden katılırken, güven duygularının dile getirilmesine gereksinme duyulduğu anlaşıyor..."

"Gerek cunta öncesinde, gerekse tutsaklık koşullarında onun önderliğinde oluşturulan politik çizgi ve sürdürülen pratik, süreci tahlil etmede ve önerdiği çözümleri toplumsal hareketi yönlendirmede yeteneklerini ortaya koymaktadır. Süreçle birlikte büyüyüp olgunlaşırken, eksikler yaşanmış olsa da belirleyici yan budur. Koşullar gerektiğinde hayatını ortaya koyarak davaya bağlılığını bir kez daha kanıtlamıştır. Yıllarca tüm saldırılara cesaretle karşı koymuştur. Sorunları aşmak için bitmez tükenmez bir azim göstermiştir..."

"Bu yüzden yoldaşımıza, onun önderlik yeteneklerine güveniyorum."

"Hareketimize ve önderliğe duyduğumuz güven altı boş, soyut lafızlara da-

yalı bir güven değildir. Önderlerimiz bu güveni pratikleriyle yarattılar. Çok net gözlemleyebildiğimiz tutsaklık koşullarındaki devrimci pratikleriyle önder yoldaşlarımızın hücre hücre yarattıkları "yeni insan", güvenimizin ete kemiğe bürünmüş halidir...

"Önderliğimizin pratiği, açıklık ve dürüstlüğü ortadadır. Güveniyoruz ve bu güvenin sağlam temelleri vardır..."

ÖRGÜT BİLİNCİ VE ÖNDERLİĞE SAHİP ÇIKMA

Eğer bir önderlik, Türkiye solunda örneği çokça görüldüğü gibi, yalnızca hiyerarşideki yerinden, ya da örneğin "eski-lerden" olmasından dolayı "önderlik" olarak adlandırılmıyor; bu tanıımı, mücadeledeki yerinden, kişisel özellik ve kapasitelerinden, politika üretibilmesinden ve bu politikalarla sürecin önünü açabilmesinden alıyorsa, orada önderlik örgüt- le, çizgiyle özdeşleşmiş demektir. Bu nokta aynı zamanda önderliğe sahip çıkmayla, harekete, çizgiye sahip çıkmanın çakıştığı noktadır.

Çünkü önderlik eğer "söz- de" bir önderlik değil de sıralanan işlevleri yerine getiren bir misyonun sahibiyse, hareketin ideolojik-politik çizgisinin tespitinden, örgütsel yapısının oluşturulmasına kadar belirleyici bir payın sahibi demektir.

Gerçek anlamda sınıf mücadelesinin ürünü olan ve o yeri dolduran önderler, sürecin

belli bir noktasında bu misyonu bütünüyle yerine getirmeye başladıkları andan itibaren, varlıklarıyla, iradeleriyle mücadelelen güvencelerinden, motive edici güçlerinden biri haline gelirler. Ve yine bu andan itibaren, aynı nedenlerle oligarşinin de saldırı hedeflerinden biri, başlıcasıdırlar artık.

Oligarşinin saldırısını öncelikle mücadeleyi motive eden, mücadelenin gelişimi açısından bir "kar makinesi" işlevini gören önderlere yönelmesi boşuna değildir. Önderlik nezdinde yıpratılmak, yok edilmek istenen, savaşılan örgütün kendisidir. Oligarşinin tüm demagogilerine, tüm karalamalarına karşı önderliği tereddütsüz sahiplenip, savunmanın önemi de burada ortaya çıkar. Önderliği sahiplenmede gösterilecek her kararsızlık, gerçekte mücadeleyi, örgütü, değerlerimizi savunmada bir kararsızlığın yansıması olacaktır.

Önderlik, oluşturulmasında ve hayata geçirilmesinde belirleyici pay sahibi olduğu çizgiyi –yani kendini– reddetmedikçe, önderlik ve örgüt tek bir somutluk içinde ele alınmalıdır. Sahiplenme her durumda ikisini de içerecektir ve içermelidir.

Örgüt bilinci, her koşul altında, bizi özel olarak denetleyen birinin ya da bir mekanizmanın yokluğunda bile örgütü hissedebilmek, onun sorumluluğuyla hareket edebilmektir. İlkeleri, kuralları, gelenekleri, talimatlarıyla, bize taşıdığı güvenle örgüt hep yanıbaşımızdadır. Önderlik bilinci de

işte bu noktada benzer bir muhteva kazanır. Onay belgelerinde bunun dile getirilişi vardır. Önderliği böylesine hissedebilmek, önderliğe güvenebilmek, tutsaklık koşullarındaki direnişleri motive eden başlıca etken olmuştur.

"Darbe" gündeme geldiğinde kararsızlıklarını, "orada da iyi arkadaşlar var, bu tarafa da" diye açıklayanların bir türlü kavrayamadıkları önderlik gerçeği budur. Önderlik nerede, kimde ve nasıl somutlanmıştır? Devrimci hareketin tarihinin ışığında bu sorunun yanıtını bilen herkesin böylesi bir noktada soracağı sorulardan biri de "önderlik ne diyor" olmalıydı. Kadrolarımızın çoğu açısından da böyle olmuştur zaten. Bu örgüt bilincidir aslında.

Bu bilince sahip olmak, oligarşinin, emperyalizmin ideologlarının dünyanın tüm devrimci önderlerine yönelttikleri saldırılar karşısında kararlı bir tavır alabilmek açısından da önemlidir. Bu bilincin bir yanıla bile olsa dumura uğraması, sonuçta kararsızlıkları, sapmaları çıkaracaktır ortaya.

Önderlik ve örgüt bilincini yeterince özümseyememiş solun Stalin'e saldırılar karşısında aldığı tavır bunun bir örneğidir. Stalin'i savunmanın Sovyet devrimini, dünya halklarının bu en büyük kazanımını ve sosyalizmi savunmak olduğunu anlayamayan kimileri, emperyalizmin yoğun ideolojik-demagogik propaganda bombardımanı altında, bir şeyler keşfetmişçesine emperyalizmin ideologlarıyla aynı za-

manda Stalin eleştirilerine girişmişlerdir.

Emperyalizmin -ve oligarşilerin- önderlere saldırısı gerçekten çok yönlüdür.

Emperyalizmin ölen ama yok edemediği-unutturamadığı önderler için öncelikle tercih ettiği yöntem, onları, devrimci özlerinden, önder yapan asıl niteliklerinden soyutlayarak, içlerini boşaltarak kitlelere sunmaktır.

Yaşayan önderler için öncelikli yöntemleri ise, onları yalanlarla, ifturalarla gözden düşürmeye, komplolarla "devirmeye" çalışmaktır.

Ancak emperyalizmin önderlere saldırısı bunlarla da sınırlı değildir. Saldırının bunlardan daha etkili, daha sinsi bir başka boyutu, ideolojik boyutu vardır bir de.

Emperyalizm tüm aşağılık yöntemlere başvururken, bir yandan da bireyciliği "birey özgürlüğünü" öne çıkararak, "Kişileri putlaştırmayalım" demagojisiyle, "Putları yıkalım", "Yeni tanrılara hayır" vb. sloganlarla önderlere olan inancın ve güvenin zeminini zayıflatmaya çalışır.

Sosyalizme saldırısını "Stalin kültünü yıkmak" perdesinin arkasına gizleyerek bir taşla birkaç hedefe vurmayı gözetir. Önderlikten başlayarak, otoriteye, tüm ilkelere, kurallara karşı çıkmaya kadar götürülen bu teori, sonuçta örgütsüzlüğün savunulmasıyla sonuçlanır. Elbette bu sonuca ulaşılan noktada ne önderlik, ne sosyalizm, ne de devrim diye bir şey kalmaz. Ve emperyalizmin istediği de işte budur.

Emperyalizmin, oligarşin-

nin saldırılarına, onun saldırdığı her noktada en kararlı bariyerler olarak karşı çıkmanın, bir saldırısını bir başka cephe-deki saldırısından ayrı görmenin ve örgütü, önderliği, devrimi birlikte sahiplenip savunmanın önemi işte buradadır.

HER BİRİMİZ KENDİ ALANIMIZIN, KENDİ YAŞAMIMIZIN ÖNDERLERİ OLMALIYIZ

Her şey önderlikle başlayıp, önderlikle mi bitiyor? Kuşkusuz hayır.

Çünkü çok açıktır ki, "Devrimci bir önderlik kadrolarından, kadrolar önderlikten ayrı düşünülüp ele alınamaz." Ve kendi somutumuzda da bugüne değin izlediğimiz politika ve taktikler önderlikçe kadrolara sunularak, geniş bir katılımı şekillenmiş ve hayata geçmiştir. "Katılımcılık, açıklık, güven, sürecimizi" karakterize eden temel öğeler olmuşlardır.

Hareketin önderliği, kadroları, taraftarlarıyla bir bütündür. Ve Castro'nun dediği gibi; "Bu hareket içimizden herhangi birinin olabileceğinden çok daha büyüktür."

Devrimci Sol geleneğinde önderlik devrimci bakış açısından olması gereken yerde olmuştur. Ne önderliğin kendisinde, ne de kadrolarda farklı bir şekilde yaşanmamıştır. Nasıl ki şehitlerimiz, nasıl ki çizgimiz, nasıl ki geleneklerimiz "hareket" dediğimiz bütünü oluşturan -olmazsa olmaz- parçalarsa, önderlik gerçeği-

miz de böyledir. Bu parçayı yok saymaya kalkan, zorunlu olarak tüm diğer parçaları da yok saymak durumundadır.

Önderler dört dörtlük, mükemmel, hatasız, eksiksiz, yanlışsız "devrimci ilahlar" mıdır? Kuşkusuz bu sorunun yanıtı da "hayır"dır.

Önderliğin Aralık '89'da kadrolara sunduğu yazıda da bir yanıt var bu soruya: "...acıları, sevinçleri, duyguları, hataları ve eksikleri olan bir insanım. Mitleştirilmelerden, idealleştirmelerden kaçının ve liderliği bir insan olarak ele alın."

İşte böyle olduğu içindir ki, hiçbir kadro, hiçbir devrimci "Nasıl olsa doğru devrimci bir önderliğimiz var." kolaycılığına düşemez, düşmeye hakkı yoktur. Kadrolara düşen eleştirileriyle, önerileriyle, politik üretkenlikleriyle önderliği sarıp sarmalamaktır. Eleştiriden, öneriden, organlardan, uzman kadrolardan yoksun bir önderlik de eninde sonunda kırsılaşma tehlikesiyle yüz yüze kalacaktır çünkü.

Ve her kadro, bir önder için sıralanan tüm nitelikleri kendi önüne hedef olarak koymak durumundadır. Tüm Devrimci Sol kadroları en başta kendi yaşamlarında olmak üzere kendi alanlarında, inisiyatifleri, yetenekleri, disiplinleri, özverileri, politik üretkenlikleriyle, çözümleyicilikleriyle, önder olmak zorundadırlar. Devrim mücadelesine hız kazandırabilmek, her şey, en olumsuz ihtimallere karşı örgütümüzü güvence altına alabilmek bir yanılla da bunu başarabilmemize bağlıdır.

SÜREÇ "ZORUNLULUK" LARLA DEĞİL DEVRİMCİ İRADEMİZLE AŞILACAKTIR

Yaşadığımız sürecin önümüze diktiği engelleri, dezavantajları, "zorunluluk"ları daha çok çaba ve yaratıcılığımızla aşmak durumundayız. Mücadelemizin, örgütsel gelişimimizin önüne bir engel olarak çıkan ve dünya devrim tarihinde eşine rastlanmayan darbe olayını kısa sürede aşarak devrim yürüttüğümüzü sürdüreceğiz bir noktaya geldik. Bu Devrimci Sol'un gücüdür. Geleneklerimizin, geleceğe/sosyalizme inancımızın gücüdür. Bunu başardık. Ancak daha fazlasını başarmak durumundayız.

Parti açısından darbe öncesi ulaştığımız noktayı kısa sürede yeniden yakalamak, yürüyüşümüze kaybettiğimiz zamanı telafi edecek bir hızla devam etmek zorundayız. Beklemeye, hele de darbelerin önümüze engel çıkarmasına tahammülümüz yok.

Mevcut durumda önümüzde duran görev, atılım sürecinde ortaya koyduğumuz enerjinin daha fazlasını gerekli kılıyor. Atılım sürecinin başında "daha hızlı koşmalıyız" demiştik. Şimdi de küçük bir ekle aynı şeyi söylüyoruz: "Daha da Hızlı Koşmalıyız."

Elbette burada önemli olan bunun içini doldurmak, hızlı koşmanın bugünkü süreçte nasıl biçimleneceğini somutlaştırmaktır.

Sürecin en önemli sorunlarından, dezavantajlarından biri, darbelerin ilkesiz, kural-sız, sorumsuz davranışlarıyla hareketimizi içine soktukları deşifrazyondur. Öncelikle bunu aşmak için hızlı adımlar atmamızdır.

Çeşitli boyutlarıyla hemen tüm alanları kapsayan bir de-

Bugünkü süreçte daha hızlı koşmamızı sağlayacak doğrudan etkenlerden biri de en fazla tahrip edilen değerlerimiz, geleneklerimiz üzerindeki hassasiyetimizdir. Bu noktada özellikle sorumlu/yönetici yoldaşlarımıza önemli görevler düşmektedir. Darbeciliğin açtığı sağlıklı tartışma ortamında ekilen kuşku ve güvensizlik tohumları ancak yönetici yoldaşlarımızın örnek ilişkileriyle yeşermeden kurutulabilir.

şifrazyon söz konusudur. Deşifrazyonu asgariye indirmek, giderek yok etmek, birinci olarak, örgütsel yapılarımızı/meکانizmalarımızı yeni baştan oluşturmayı gerektiriyor. Ancak bunun yeteceğini düşünmek yanılıcı olur. İkinci olarak, örgütsel yapılarımızı yeniden şekillendirirken, bunu yeni yöntemlerle yapabilmek de en az birincisi kadar önemlidir.

Bilinen, açığa çıkmış yol ve yöntemlerle oluşturulacak yeni yapılar gerçekte pek de yeni olmayacaktır, operasyonlara karşı dayanıklılığı uzun sürmeyecektir. Bu noktada polisin bir adım önünde olmak zorundayız. İşte bu nedenle insanlarımızın yaratıcılığı, üretkenliği özel bir önem kazanıyor. Savaşçılarımızın gizliliğinin sağlanmasından, komitelerin, kurumların oluşturulmasına kadar illegal yapımızın her parçasının şekillendirilmesi, kolaycı yollarla değil, "Bir şey olmaz"cı mantıkla değil, hesap ederek, her ayrıntının üzerinde özel olarak düşünerek hayata geçirilmelidir.

Örgütsel anlamda, manevi anlamda pek çok tahribatın yaşandığı sürecin bu niteliğinden ötürü, eksik, hatalı, yanlış pek çok ilişkinin, işleyişin gerekçesi "zorunluluk" olarak açıklanmaktadır. Bu gerekçenin çok sık kullanıldığına tanık

oluyoruz. Kuşkusuz bu sürecin objektif olarak böyle bir özelliği olacaktır. Ancak bu kimseye kuralsızlıkları sürekleştirmeye hakkını vermez. Hiçbir insanımız bu gerçeğin ardına sığınma kolaylığına kaçmamalı ve bu "zorunluluklar" en kısa sürede asgariye indirilmelidir.

Öte yandan bu zorunlulukların doğurduğu ve doğurabileceği sakıncaların bilincinde olarak soruna eğildiğimizde, olanaklarımızı, yaratıcılığımızı zorladığımızda, "zorunluluk" dediğimiz şeylerin hiç de zorunluluk olmadığı kısa sürede ortaya çıkacaktır. Geçmişimizde de, bugünkü süreçte de bunun örnekleri çoktur.

Örgütsel mekanizmalarımızın yeni baştan şekillendirilmesi insanlarımızın istihdamında da kapsamlı değişiklikler anlamına geliyor. İnsanlarımızı iyi tanımak, doğru bir istihdam politikası izlemek, bu süreci aşmada özel hassasiyetimizi gerektiren sorunlardan biridir.

Şehitler Kampanyası ve 1 Mayıs geniş bir potansiyelimizin olduğunu göstermenin ötesinde, ilişkilerimiz içinde olan pek çok insanımızın, üzerlerinde biraz daha emek harcanmadığında çok şey yapabileceğini de göstermiştir. İstihdam sorununun en önemli yanı budur belki. İnsanlarımız için kısa yoldan "işe yarar/yaramaz" türünden kestirmeci yaklaşımların ötesine geçip onları, yetiştirmek, dönüştürmek için emek sarf ettiğimiz bir sürecin sonunda tanımlamalıyız. Böyle bir süreç pek çok insanımı-

zın yeteneklerini, kapasitelerini açığa çıkaracak, onları harekete daha yararlı insanlar haline getirecektir.

İnsanlarımız için bıkmadan uğraşmalıyız. Ancak emek sarf ettiğimiz bir sürecin sonunda hala zaaflarında ısrar eden, bunları kronikleştiren insanları da illa bir yerlere koyacağız diye gereksiz bir zaman/enerji kaybı olmamalı. "Adam yok" sorununu yaşamak istemiyorsak eğer, öncelikle eldeki malzemeyi en iyi biçimde değerlendirmesini başarmalı ve ikinci olarak da her halükarda bugünden yeni alanlara, yeni ilişkilere yönelmeliyiz.

Yaratıcılık bu noktada da öne çıkıyor.

Kitlelere ulaşmada, insanlarımızı eğitip dönüştürmede yeni biçimler, sonuç alıcı yöntemler yaratmak gerekiyor. Eğer doğrudan, yeterli düzeyde ulaşamadığımız bir potansiyelin varlığından söz ediyorsak, kitlelere ulaşmada yeni kanallar açmamız gerektiği ortadadır. Onları kucaklayacak, mücadelenin içine çekebilecek programlar oluşturmak, bu zemine denk düşecek eylem biçimleriyle kitlelere gitmek bu noktada bir başlangıç olarak alınabilir. Darbeciliğe karşı mücadele kitle ilişkilerine varıncaya değin içe dönük bir gündemi öne çıkardı. Ve bu süreçteki mücadele de daha çok siyasal bir misyon üzerinde yoğunlaştı. Gelineen noktada kitlelerin ekonomik-demokratik taleplerini de kucaklayan bir perspektifi gözden kaçırmamak gerekiyor. Yani

kıscacası mücadelemizin çok yönlülüğünü, bütünselliğini her alanda oturtmaya çalışmalıyız.

Bugünkü süreçte daha hızlı koşmamızı sağlayacak doğrudan etkenlerden biri de en fazla tahrip edilen değerlerimiz, geleneklerimiz üzerindeki hassasiyetimizdir. Bu noktada özellikle sorumlu/yönetici yoldaşlarımıza önemli görevler düşmektedir. Darbeciliğin açtığı sağlıksız tartışma ortamında ekilen kuşku ve güvensizlik tohumları ancak yönetici yoldaşlarımızın örnek ilişkileriyle yeşermeden kurutulabilir.

Darbecilik ve küçük-burjuva zaafıların karşısında her zamankinden daha fazla duyarlı olacağız. Bu zorunludur. Ancak bunun kuşkuculuğun, güvensizliğin hakim olduğu bir ilişkiler ağına dönüşmesine asla izin vermemek durumundayız. İlişkilerimizin, örgütsel işleyişimizin harcı yine her zamanki gibi yoldaşça güven olacaktır, olmalıdır. Daha önce de vurguladığımız gibi genç insanlarımızı, kadrolara güven politikamız, istihdamlarımızın temel prensibi olmaya devam edecektir.

Tüm bunları hayata geçirebildiğimizde, en başta en önemli dezavantajımız olarak koyduğumuz sorunun, deşifrasyonun aşılmasında da mesafe katediyoruz demektir. Çünkü bu sıralananlar gerçekte birbirine doğrudan bağlıdır. Ve çünkü gizliliği sağlamanın, sağlam bir yeraltı örgütlenmesi oluşturabilmenin en temel gereklilikleri kuralılık, kitle-sellik ve yoldaşça güvendir.

GEÇİCİ SDB'LER ORGANİZASYONU İÇİN ASGARİ KURALLAR VE İŞLERLİK

Devrim anlayışımız gereği, silahlı mücadelenin geliştirilmesi için örgütlenmeler oluşturma görevi, yakıcı bir halde kendini dayatmaktadır. Silahlı mücadelenin istikrarı için, gizlilik, uzmanlık ve özel örgütlenmeler oluşturulması, yaşanan deneylerle defalarca kanıtlanmıştır. Tüm örgütlenmelerin iç içe geçtiği, uzmanlığa yönelmeyen oluşumlardan sonuç almak imkansızdır.

Bugünden geleceği görmek ve örgütlenmelerin nüvelerini oluşturmak zorundayız. Bunun için şimdilik ken-tiyle sınırlı olmak üzere, SDB komitesi oluşturacağız. Önce-leri yerel-bölgesel düzeyde başlayan bu tür örgütler, gide-rek ülke geneline yayılacak ve merkezi bir bütünlüğe kavuşa-caktır. Devrim stratejisinin ha-yata geçirilişinde temel bir öneme sahip olan, askeri prati-ğine rağmen siyasi bir organi-zasyon olan SDB organizas-yonlarının pratik önderliğinde gelişecek silahlı mücadele içinde, örgütümüzün askeri kurmaylığını yaratacak yetkin yoldaşlarımız da yetişecektir.

Kuşkusuz SDB'ler, ancak PASS perspektifiyle pratiğe yön veren ve hiçbir mücadele

biçimini ve örgütlenmesini yadsımayan genel bir anlayış içerisinde gerçek fonksiyonu-nu görebilir. Tersı durumda sağ veya sol sapmaya düşmek kaçınılmazdır.

SDB'ler organizasyonu ve üyeleri özgülünde ise, ideal olan, kitleler içerisinde kurum-laşan, deşifre olmamış, iyi ka-mufle olan insanlardan oluş-ması, kitlelerden yalıtılmama-sıdır. Örgütlenmenin bugünkü seviyesinde bunu birebir uygu-lamanın olanağı yoktur.

SDB üyesi veya adayı ola-bilecek yoldaşların askeri eği-timlerinin yapılması, hareketin gündeminde olup, en kısa sü-rede gerçekleştirilmesine çalışılacaktır. Tüm bu eksiklere rağmen, pratik faaliyet göster-mek zorundayız.

Organizasyon İşlerliği ve Kuralları

- Organizasyon üyeleri mer-kez tarafından atanır ve bu aşamada 3 kişidir.
- Organizasyonun siyasi so-rumlusu vardır ve merkez tarafından atanır. Pratikte yeteneksizlik, zaaf vb. ta-vırların diğer üyelerce gö-rülmesi ve değiştirme iş-teklelerini hareket inceleme-

ye alır, gereğini yapar.

Siyasi sorumlu, organizas-yonu toplama, görev yapı-lacak işleri organize etme, görev bölüşümü yapma, denetleme ve hareketle ba-ğlı sağlama vb. görevlerle yükümlüdür.

- Organizasyonun her bir üyesi aynı zamanda kuru-lacak SDB'lerin sorumlu-sudur.
- Organizasyon ve SDB üyelerinin birbirlerini ger-çek kimlikleriyle tanıma-ma, ev ve işyerlerini bil-memeleri temel kural ola-caktır.
- Organizasyon üyeleri, SDB üyelerini polis takibi, ev ve işyeri kullanımı, ka-muflej olma vb. tüm konu-larda öncelikle eğitmek zorundadır.
- Birlik üyeleri de pratik içerisinde eksik ve yeter-siz gördükleri sorumlular-ının değiştirilmesini talep edebilirler.
- Organizasyon üyeleri (si-yasi sorumlu dahil) birbir-lerini ve ekip üyelerini gerçek kimlikleriyle bil-meyecektir. Sadece insan sayısı, nitelikleri, olanak-ları çerçevesinde pratik iş-lerliği ve eylemliliği ak-satmayacak genel bir bil-gilenmeye sahip olacak-lardır.
- Organizasyona ve ekip üyelerine yeni ekiplerin bağlanması veya başka ek görevler de gerektiğinde verilecektir.
- Organizasyon ve ekipler geçici olup, dağıtılmaları, yeniden oluşturulmaları

hareketin tasarrufundadır.

Organizasyon ve birlik sorumluları hareketin bilgisi dışında üye alma, geçici veya sürekli ihraç vb. cezalar vermeye yetkili değildir. Ancak eylem içerisinde ihanet, kaçış, vb. durumlarda her türlü tedbiri alır ve en kısa sürede harekete bilgi verir.

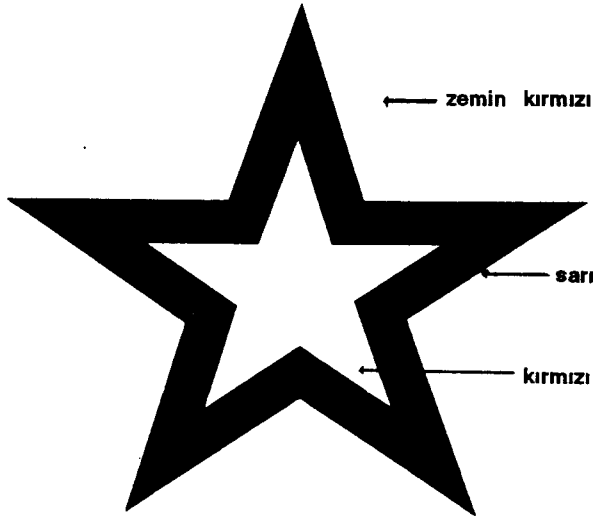
Birlik organizasyonu, hareketin perspektifi, emir ve talimatları doğrultusunda istihbarat toplama, eylem planları yapma ve hareketçe uygun görülen eylemleri yapma ve yaptırma zorundadır. Eylem planlarının yapımında organizasyon kolektif karar alır. Kararsız ve kritik anlarda söz hakkı siyasi sorumludur.

Suçlar ve Cezalar

Yoldaşını bırakıp kaçma, ihanet, polis takibi getirme, deşifre etme, hareketin malına zarar verme ve kişisel çıkarları için kullanma, güvenliği ihlal etme, kadın-erkek ilişkilerinde yozluk ve kuraldışı hareket etme, hareketin talimatlarına uymama, hizipçilik vb. davranışlar suçtur.

Cezalar, suçun niteliğine, işleyiş biçimine, harekete verdiği zarara ve ilkelerimize göre ihtar, geçici uzaklaştırma, konum indirme, alt bir konumda yeniden deneme, sürekli uzaklaştırma ve ölüm cezaları şeklinde olup, hareketin kararı ile gerçekleşir.

DEVRİMCİ SOL
Şubat '90

SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLERİN YAPISI, İŞLEYİŞİ ve BAZI KURALLAR

Kazanma inancı ve çelik bir disiplinle yaşayıp savaşılabilen bir güç olan gerillanın yapısını, ilişkilerini ve işleyişini belirleyen kesin kurallara olmalıdır.

Hareketimiz Şubat 1990'da Silahlı Devrimci Birliklerimizin işleyiş ve ilişkilerine ilişkin kuralları belirlemiştir. Keza Ağustos 1991'de Kent Silahlı Birlikleri ile ilgili ayrıntılar belirtilmiştir.

Bugün ise kent ve kırdaki gerilla faaliyetlerinde attığımız önemli adımlar, birliklerimizin

yapısı, ilişkileri ve işleyişini kesin kurallara bağlayan ayrı bir yazıyı zorunluluk haline getirmiştir.

İşleyiş kurallarının mekanik bir kuralları bütünü olmadığı, devrimci ilkelerimizin, yaşam ve mücadele anlayışımızın somut bir ifadesi olduğunu özellikle vurgulamamız gerekir.

Bu anlamıyla işleyiş kuralları devrimciliğimizdir, özgüvenimizdir, cesaretimizdir, atılganlığımızdır, yaratıcılığımızdır, fedakarlığımızdır, ah-

lakımızdır, adaletimizdir, coşku ve inancımızdır. Bu değerlerimizden koparıldığında, bu değerlere sahip çıkılmadığında kuralların hiçbir önemi kalmayacaktır.

Emperyalizmin gerilla savaşı konusunda zengin bir bilgi-deney hazinesine sahip olduğu ve bunun kontrgerilla olarak karşımıza çıkarıldığı günümüz koşullarında, gerilla üstün bir özgüvenle, her engeli aşan bir yaratıcılıkla, emperyalizmin tüm bilgi ve deney hazinesini iflas ettirecek bir özgünlükle silahlanmalıdır.

Böyle bir silahlanmanın anahtarı, zafere ve çizginin doğruluğuna inançtır, çelik gibi bir disiplinedir.

Zafere ve çizgiye inançtan yoksun, disipline gelmeyen bir gerillanın sürekli darbeler vuran, düşmanın her saldırısını aktif savunma çizgisiyle karşılayan bir pratik yaratması mümkün değildir.

Zafere ve çizgiye inançtan yoksun, disipline gelmeyen bir gerillanın, her gün yeni yeni önlemlerle gerillanın önünü almak isteyen düşmanın yarattığı engelleri aşan, her koşulda hedefini vuran bir yaratıcılık sergilemesi mümkün değildir.

Zafere ve çizgiye inançtan yoksun, disipline gelmeyen bir gerillanın, taklitçilikten kurtulması, ülke koşullarına göre biçimlenmiş bir özgünlük yaratması beklenemez. Oligarşi her yönden derin bir kriz içindedir ve bu krizin çıkmazı içerisindedir Türkiye halklarına karşı açık bir savaş yürütmektedir. Gerilla bu savaşta emekçi halkların bilinçli öncüsü olma

misyonunu yerine getirmek zorundadır.

Bu misyonun gereği, her darbeye biraz daha sarsılan, paniğe kapılan oligarşinin tüm kurumlarına durmaksızın yeni darbeler vurmaktır, nefes almalarına dahi fırsat vermeden panik ve bozgunlarını derinleştirecek istikrarlı bir eylem çizgisi yaratmaktır. Savaşın psikolojik boyutlarının giderek daha da önem kazandığı günümüz koşullarında, darbe üzerine darbe vuran bir gerilla hareketi birçok kilidin anahtarını olacaktır.

Gerilla örgütlenmesinin tüm birimleri ve üyeleri, bugünkü mücadelenin ve yapılanmaların ordulaşmanın temeli olduğunu ve asıl hedefin halk ordusunu yaratmak olduğunu bir an bile gözden kaçırmadan, tüm Türkiye'yi gerilla savaşının alanı olarak ele alan bir bakış açısına sahip olmalıdır. Bu bakış açısı, savaşçı sayısını sürekli artırma ve yeni komutanlar yetiştirme çalışmalarını öncelikli görevlerinden biri olarak kabul eder.

Gerilla her şeyden önce bir savaşçıdır, tüm yaşamını içinde bulunduğu bu savaşın gereklerine göre biçimlendirmek zorundadır. Savaş, her şeyden önce disiplin demektir, kurallı bir yaşam demektir. Disiplin ilkelerine ve kurallara aykırı her özlem, her duygu, her davranış, her alışkanlık gerillanın yaşamından silinip atılmalı, savaşçı ruhu tüm benliğe egemen olmalıdır. Bu konuda gösterilen her zaaf, yapılan her hata, sadece kaynaklandığı birim veya kişinin zarar görmeye

sine, hatta imhasına yol açmakla kalmayacak, bir bütün olarak askeri örgütlenmemize ve mücadelemize zarar verecektir. Hiçbir duygu, hiçbir özlem, hiçbir alışkanlık böyle bir zarara yol açacak kadar değerli olmamalıdır.

Günümüz Türkiye koşullarında gerilla daha atak, daha cesur ve daha kahraman olmak göreviyle karşı karşıyadır. Tüm bunlar için üstün insanlar, özel eğitimli savaşçılar olmak gerekmiyor. Öncelikle gereken, gerilla savaşını bir Devrimci Solcu ruhuyla kavrayıp onu sanatçı yaratıcılığıyla Türkiye'nin kenterine, kırlarına, dağlarına işleyebilme kararlılığıdır.

İŞLEYİŞ KURALLARI

1) Silahlı Devrimci Birlikler, örgütün kent ve kırsal yarıdan aşağıya merkezi olarak oluşturduğu, doğrudan Merkez Komitesi'nin kararlaştırılmasıyla faaliyet gösteren birbirinden bağımsız gerilla örgütlenmelerinin bütünüdür.

2) Silahlı Devrimci Birlikler, Merkez Komitesi'nin saptadığı politikalar ve verdiği emirler doğrultusunda silahlı mücadeleyi yürütmek, geliştirmek ve yaygınlaştırmakla yükümlüdür.

3) Silahlı Devrimci Birlikler, Merkez Komitesi'nin atadığı Askeri Komite ve bu komiteye bağlı Bölge Komutanlıkları eliyle yönetilir.

Aşağıdan yukarı bütün askeri hiyerarşi kuralları (emir-komuta) geçerlidir.

ASKERİ KOMİTE

4) Askeri Komite, Merkez Komitesince atanan, askeri konularda yetenekli ve tecrübeli belli sayıda kadrodan oluşur.

Örgüt merkeziyle ilişkisi Askeri Komite Siyasi Sorumlusu ile Merkez Komitesi'nin görevlendirdiği Askeri İşler Sorumlusu arasında sürdürülür.

Askeri Komite ile gerilla birlikleri arasındaki ilişki, Bölge Komutanlıklarının olduğu bölgelerde bu komutanlık eliyle, Bölge Komutanlığı'nın olmadığı yerlerde ise Gerilla Birliği Komutanları aracılığıyla sürdürülür.

5) Askeri Komite, Silahlı Devrimci Birlikler örgütlenmesinin kurmayıdır. Merkez Komitesi'nin saptadığı politikalar, gösterdiği hedefler, tespit ettiği görevler ve verdiği emirler çerçevesinde SDB örgütlenmesini yönetir. Bu doğrultuda Askeri Komite:

-Verilen emir ve görevler çerçevesinde programlar oluşturmak, oluşturulan programların ayrıntılı planlamasından, hayata geçirilmesinden ve denetlenmesinden sorumludur.

-Askeri örgütlenmenin çeşitli kademelerinde yer alan tüm gerillaların politik-askeri eğitimlerinden sorumludur. Tüm bu unsurların gelişim çizgilerini, yetenek ve eksikliklerini yakından takip etmek bu sorumluluğun bir gereğidir.

-SDB örgütlenmelerinin kullanılan ve yedekteki tüm silah, cephan ve teçhizatından sorumludur. Yedek teçhizatın

korunması, depolanması, bakımı ve bu konudaki ihtiyaçların karşılanacağı olanakların araştırılıp bulunması bu sorumluluğun bir parçasıdır.

-Askeri örgütlenmenin ihtiyaçlarına yönelik lojistik ve teknik kurulumlar yaratmak ve örgütlenmeler oluşturmakla yükümlüdür.

-Gerilla birliklerine ait üslerin düşmanın olası operasyon, takip vb. saldırılarına karşı güvenilirliklerini denetlemek ve gerekli önlemleri almakla yükümlüdür.

-Gerilla savaşının gelişmesine hizmet edecek, yeni atılımların önünü açacak, bilimsel ve kuramsal planda askeri çalışmalar yapmak, bu konuda görev dağılımını örgütleyip ortaya çıkan ürünleri Merkez Komitesi'nin onayıyla askeri örgütlenmelerin eğitim programına dahil etmekten sorumludur.

-Askeri örgütlenmeye ve bu örgütlenmenin ilişkide bulunduğu kitleye (bu sadece kır gerillası için geçerlidir) yönelik yayın ve dağıtım faaliyetini örgütleyip işletmekle yükümlüdür.

-Birimler arasında oligarşinin denetimi dışında sağlıklı ve hızlı çalışan bir haberleşme ağı oluşturmakla yükümlüdür.

-Gerilla birlikleri içinde yönetme yetenekleri ve becerileriyle ön plana çıkan savaşçıları bulup çıkarmaktan ve komutan adayı olarak eğitime tabi tutmaktan sorumludur.

-Birliklerin gelişimi ve bölgedeki mücadelenin düzeyine bağlı olarak Merkez Komitesi'nin onayıyla Bölge Ko-

mutanlıkları oluşturmakla yükümlüdür.

-Yürüttüğü tüm faaliyetlerin sonucu, mücadelenin düzeyi ve askeri örgütlenmenin haldeki durumu (insan, araç, olanak vb.) hakkında Merkez Komitesi'ne düzenli rapor yazmakla yükümlüdür.

6) Askeri Komite içinde gerekli performansı göstere-meyen, disiplin ilkeleri ve kurallara aykırı hareket eden siyasi sorumlu veya komite üyeleri, Merkez Komitesi tarafından yapılan inceleme ve soruşturma sonucu görevden alınabilir, değiştirilebilir. Siyasi sorumlunun diğer üyeler, üyelerin siyasi sorumlu ve diğer üyeler hakkındaki benzer iddiaları da Merkez Komitesi tarafından incelemeye alınarak gereği yapılır.

BÖLGE KOMUTANLIKLARI

7) Gerilla birliklerinin yaygınlaşp çoğaldığı ve mücadeleye düzeyinin gerekli kıldığı bölgelerde Askeri Komite'nin önerisi ve Merkez Komite'nin onayıyla, belli sayıda komutandan ve bir siyasi sorumludan oluşur.

Örgüt merkeziyle ilişkisi siyasi sorumlusu ve Askeri Komite'nin bölgeyle ilgilenen üyesi arasında sürdürülür. Gerilla birlikleri ile ilişkisini ise Birlik Komutanları aracılığıyla sürdürür.

8) Bölgesindeki tüm gerilla birliklerinin askeri ve siyasi üstüdür. Askeri Komite'nin emirleri doğrultusunda bölge-

sindeki tüm gerilla birlikleri-
nin faaliyetini organize edip
yönetir ve denetler.

5. maddede sayılan Askeri
Komite'nin tüm görev ve so-
rumluluklarını bölgesi ve em-
rindeki birliklerle sınırlı olmak
kaydıyla yerine getirir.

9) Bölge Komutanlığı üye
veya siyasi sorumlusu hakkın-
daki yetersizlik veya disiplin
ilkeleri ve kurallara aykırı
davranışlarda bulunma iddia-
ları Askeri Komite tarafından
incelenip soruşturulur. Soru-
ştırma sonunda alınan karar
Merkez Komitesi'nin onayıyla
uygulanır.

GERİLLA BİRLİKLERİ, BİRLİK KOMUTANLARI VE SAVAŞÇILARIN GÖREV VE SORUMLULUKLARI

10) Gerilla birlikleri, As-
keri Komite veya Bölge Ko-
mutanlıklarının emir ve tali-
matları doğrultusunda ve sınır-
ları belirlenmiş bir alanda si-
lahlı mücadeleyi yürüten aske-
ri örgütlenmelerdir.

Gerilla birliklerinin sayısı,
bulunulan bölge ve alanın ni-
telğine, mücadelenin ulaştığı
düzeye bağlı olarak belirlenir.

Her birliğin bir siyasi ve
askeri sorumlusu bulunur. Bu-
günkü aşamada birlik komuta-
nı askeri ve siyasi sorumlulu-
ğu birlikte yürütür.

Her birlikte, komutanın
birlikte karar aldığı, danıştığı
bir komutan yardımcısı vardır.
Komutandan sonra birliğin en
yetkili savaşçısıdır.

Örgüt merkeziyle ilişkisi

Birlik Komutanı ile Bölge Ko-
mutanlığı veya Askeri Komite-
nin ilgili üyesi arasında sür-
dürülür.

11) Gerilla Birliği Komu-
tanı, birliğin bütün üyelerin-
den ve faaliyetlerinden sorum-
ludur. Bölge Komutanlığı'nın
önerisi, Askeri Komite'nin uy-
gun bulması ve Merkez Komite-
si'nin onayı ile göreve atanır-
lar. Görevleri:

-Bölge Komutanlığı'nın
veya Askeri Komite'nin emir
ve talimatları doğrultusunda
birliğini yönetmek, faaliyetle-
rini organize etmek.

-Birlikte yer alan savaşçı-
ların politik-askeri eğitimlerini
yapmak, savaşçıların gelişimi
hakkında düzenli raporlar yaz-
mak.

-Her eylemi ayrıntılı plan-
layıp savaşçıların tartışmasına
sunmak, kesinleştirmek ve her
savaşçının eylemdeki görevini
belirleyip açık ve net olarak
kavratmak.

Tartışmalarda kolektif bir
onayın oluşmadığı, tartışma-
nın uzadığı ve birlik komutanı-
nın da kapsayan tereddüt ve ka-
rarsızlık durumlarında, Birlik
Komutanı üst komuta meka-
nizmasına başvurur ve oradan
çıkan karar kesindir, uygula-
mak zorundadır. Kararsızlık
ve tereddüt sadece bazı birlik
üyeleriyle sınırlı ise, Birlik
Komutanının kararı uygulanır.

-Yapılmasına karar verilen
eylemleri hayata geçirmek, bu
doğrultuda çıkan engelleri ber-
taraf etmek ve sorumlularınca
özel olarak tersi belirtilmedik-
çe, bütün eylemlere katılıp ko-
muta etmek. Eylemi olumlu-

olumsuz sonuçlarıyla rapor et-
mek.

-Birliğe ait silah, cephanе
ve teçhizatın korunması ve ba-
kımını denetlemek, bu konuda
gerekli düzenleme ve uyarıları
yapmak.

-Birlik üslerinin güvenli-
ğinden birinci dereceden so-
rumlu olmak, üslerin kullanı-
mına ilişkin bağlayıcı kurallar
getirip uygulanmasını denetle-
mek.

-Birlik üyesi savaşçıları
arasında çıkan sorunları çöz-
mek, kariyerist-popülist eği-
limlere izin vermemek, her sa-
vaşçının sorunlarıyla yakından
ilgilenmek, birlik içinde yol-
daşlık ilişkilerini ve güven or-
tamını geliştirip egemen kıl-
mak ve tüm davranışlarıyla sa-
vaşçılara örnek olmak.

-Birlikten kaçış, ihanet vb.
durumlarda suçluları veya
hakkında güçlü deliller bulu-
nan şaibeli kişileri gözaltına
almak ve durumu en kısa za-
manda üst komutanlığa bildir-
mek.

-Eylem anında düşmanla
işbirliği veya kaçma suçunu
işleyenlere karşı anında tavrı
almak, ölüm dahil her türlü ce-
zayı uygulamak.

Komutanın bulunmadığı
veya görev yapamaz hale gel-
diği koşullarda, komutana ait
tüm bu görev ve yetkiler Ko-
mutan Yardımcısı tarafından
yerine getirilir.

12) Gerilla birliği savaşçı-
ları, örgüt üyelerinden ve em-
peryalizme ve oligarşiye karşı
savaşma kararlılığı taşıyan
devrimcilerden oluşur ve Si-
lahlı Devrimci Birlikler üyesi-

dirler.

Birlik savaşçısı, birlik üyelerinden birinin önerisi, komutanın uygun görmesi ve üst komutanlığın onayı ile 3 aylık deneme sürecini savaş içerisinde geçirmek üzere birliğe alınır. Bu süre içinde gözlenir ve gerekli bilgiler merkeze ulaştırılarak hakkında araştırma yapılır. 3 aylık süre sonunda Birlik Komutanının değerlendirmesine ve yapılan araştırmanın sonucuna göre olumlu veya olumsuz karar verilir.

Birliğe kabul edilen her yeni savaşçı, silahlı üzerine ant içerek göreve başlar.

13) Birlik savaşçıların görev ve sorumlulukları:

-Birlik savaşçıları komutanlarının kararına tabidir. Eylemlen önce ve sonra tartışma, öneride bulunma ve eleştirme hakları vardır. Eylem içinde tek yetkili komutandır. Komutanın emirleri itirazsız yerine getirilir.

-Her birlik savaşçısı, üzerine zimmetli silah, cephan ve teçhizatı korumakla, bakımını yapmakla yükümlüdür. Silahını düşmana kapturan veya kaybeden savaşçı, bu silahlı temin etmek zorundadır.

-Her birlik üyesi, barındığı üssün güvenliğinden sorumludur. Birlik üssütün saldırıya uğraması durumunda, savaşçıların görevi burayı savunmak ve bir direniş kalesi yaratmaktır. Teslim olup olmamak tartışılmaz.

-Birlik savaşçıları komutanının bilgisi ve onayı olmadan, birlik ilişkisi dışında kimseyle ilişki kuramaz.

-Birlik savaşçıları üslerin de ve eylemde birbirlerinin olumlu ve olumsuz davranışlarından sorumludur. Bunun için her birlik üyesi eleştirme, denetleme, uyarma ve eğitime görevini yerine getirmekle yükümlüdür.

-Birliklerin eylem planları kolektif olarak hazırlandığından ve eylemler yine kolektif hayata geçirildiğinden, başarı ve başarısızlık tüm birliğe aittir.

-Birlik savaşçıları, üst komutanlıklara komutanlarının değiştürülmesini önerme hakkına sahiptir. Değiştirme önerileri somut gerekçelere dayanmak zorundadır.

-Birlik savaşçıları örgütün çıkarlarını ilgilendiren önemli durumlarda örgüt önderliğine kapalı not gönderebilirler.

SUÇLAR VE CEZALARI

14) SUÇLAR

-Üstten gelecek emir ve talimatlara uymamak.

-Birliği tehlikeye sokacak davranışlarda bulunmak.

-Birliğin silah, cephan ve teçhizatını hor kullanmak, birreyci anlayışla kullanmak, zarar görmesine neden olmak.

-Kendi üzerine zimmetli silahını kaybetmek, korumamak, düşmana kaptırmak, unutmak.

-Birlik içinde sürekli geçimsiz olmak, yoldaşlarına saygısız davranmak, birlik içinde moral bozukluğuna yol açacak konuşmalar yapmak, tavırlar takınmak.

-Sorumlunun izni olmadan bulunduğu yeri geçici de olsa

terk etmek.

-Gizlilik kurallarına uymamak.

-Nöbette uyumak, nöbet yerini terk etmek.

-Düşmana doğrudan ve çatışmadan teslim olmak.

-Halkın malına, canına ve onuruna yönelik suç işlemek.

-Birlikten kaçmak veya kaçmaya teşebbüs etmek.

-Düşmana bilgi sızdırmak.

-Eylem anında emirlere uymamak.

-Olanak varken yaralı ve şehitleri taşımamak, bilerek savaş alanında terk etmek.

-Hareket aleyhine çalışmak, hareketin kararlarını bilerek uygulamamak, uygulanamaz hale getirmek.

15) CEZALAR:

-Uyarı-eleştiri.

-Belli bir süre silahsız bırakma.

-Fiziki olarak daha çok iş yaptırma.

-Çeşitli ihtiyaçları kullanırdırma.

-Teşhir ve tecrit.

-Hapis.

-Kurşuna dizme.

16) Ölüm, ihraç vb. ağır cezalar Merkez Komitesi'nin onayı olmadan verilemez, uygulanamaz. Ancak önemli durumlarda, hemen üst komuta birimlerine iletmek kaydıyla, Birlik Komutanları suçluyu gözaltına alabilir.

Disiplin türü suçlarda Birlik Komutanları yetkilidir.

**DEVİRİMCİ SOL
MERKEZ KOMİTESİ
Mart 1992**

PARTİLEŞME SÜRECİNDE KOLEKTİF ÜRETİM

Darbenin ortaya çıkışıyla birlikte kolektivizmin partileşme sürecinde yukarıdan aşağıya örgütlenişi tartışılan konuların başında yer aldı. Darbeciler kolektivizme verilen önemi ve bu konuda atılan pratik adımları yadsırcasına işi kolektivizmin MK'da olmadığı karalamasına vardırıldılar. Kendi kendilerini açıkça inkar ettiler. Örgütümüzün bütün süreci açıklayan yazılarının ortak onaydan geçmiş olmasını bildikleri ve taslaklar üzerinde tartışıp, kendi düşünce, eleştiri ve önerilerini açıkça belirttikleri halde 1990-1992 atılım yılları içinde çıkan yazıları giderek kabul etmemeye ve eleştirmeye başladılar. İçlerinde en keskin olanları, "Yolun Neresindeyiz?"de az bile yazılmış, daha yazılmalıydı diyenleri bile "Yolun Neresindeyiz?"le birlikte kolektivizme saldırıya geçtiler. Bu açıdan kolektivizmi 1990 Mart kararlarıyla birlikte pratüğe aktarmada nasıl bir yol izlendiğini ve bunda ne kadar yol alındığını görmek için ise "Yolun Neresindeyiz?"den başlamak gerekiyor.

Ağustos 1990'da çıkardığımız broşürde şöyle demiştik:

"Kararların hayata

geçmeye başlamasıyla birlikte hareket, örgütlenmede, önderlikte, politika üretiminde, siyasi eylemde kendini yenilemiş, belli ölçüde atılım yapmıştır. Kuşkusuz bu atılım, ricat

**Gerek kadro
birikiminin
sağlanması,
gerekse de mevcut
kadroların
geliştirilmesi her
şeyden önce
kadroların hareket
tarafından
yeterince
tanınmasına
bağlıdır. Eğer bir
hareket elindeki
kadroları nicelik
bir büyüklüğün
ötesinde
tanımıyorsa, kendi
gücünün boyutları
hakkında da
herhangi bir fikre
sahip değil
demektir.**

boyunca geçen uzun süre düşünüldüğünde güçlü bir atılım değildir. Ama ricattan çıkmayı sağlayabilecek yeterliliktedir.

"Örgütlenme, önderlik, politika üretimi, siyasi eylem vb. boyutunda yaptığımız bu atılım her şeyiyle mükemmel, bitmiş/tamamlanmış bir dönüşüm olarak görülmemelidir. Eksik ve zaafların bir çirpıda aşılması mümkün değildir; ve daha bir süre eski alışkanlıkların gizli ve açık direnişleri şu veya bu biçimde devam edecektir. Kısaca önümüzdeki dönem, altüst oluşların ve yeniden oluşumların devam edeceği bir dönem olacaktır; ancak kolektif örgütlenmeyi yadsıyan bir işlerliğe kesinlikle geri dönmeyecektir. Mücadele—silahlı ve silahlı olmayan biçimleriyle—örgütlenmeyle birlikte yürüyecek, başka bir deyişle, örgütlenme ve mücadele, mücadele ve örgütlenme iç içe geçmiş bir süreç içinde ilerleyecektir.

"Hareketimizin geleceğini belirleyen olgu, kolektif örgütlülüğe ısrar ve

siyasi pratiğin yükseltimesinde yatmaktadır."

"Yolun Neresindeyiz?"de söylendiği gibi Ağustos 1990'da kolektif üretim ve katılımcılığı hareketin geleceğini belirleyecek olan ana olgular-dan biri olarak tespit etmiştik.

Bizi bu yargıya götüren nedenler nelerdi? Kolektif üretim her zaman devrimci bir örgütün esaslarından biri olmuştur. Ancak yaşadığımız süreçte bizler açısından her zamankinden daha fazla öneme sahipti. Bu süreç nasıl bir süreçti?

1985'te ricat kararı alındığında yeterli kadro birikiminin sağlanması, sağlam bir yeraltı yapısının oluşturulması, kitlelerle bağların sağlamlaştırılması vb. noktaları hedeflenmiş ancak bu süreç adamların yavaş atılması dolayısıyla uzamıştı. Yenilen darbeler, 12 Eylül'ün yarattığı psikolojik ortam, hareketin yönetiminin güçsüz ve yetersiz olması, ek-sik ve zaafıların her adımda hareketin önüne yeni barikatlar kurması, kadroların düşük seviyeleri, örgütlü davranma alışkanlığının zayıflamış olması vb. nedenlerle kendiliğindencilik ağır basmış, hareket bir anlamda hantallaştırılmıştı.

Bütün bunlara, programsız çalışma, günübirlik kararlar alma, kolektivizmden uzaklaşma, politik gelişmeler karşısında duyarlı olmama, organlaşma yerine bireylere yönelme, bireylerle iş görme, dar pratikçilik vb. daha birçok arıza eklenebilir. Böylece atılım için bir kısım adımlar atılmış olmasına karşın, esasta, baş-

langıçta belirlenen hedeflerden uzaklaşma söz konusu olmuş-tur.

Kadro yetiştirilmesi konusunda kendiliğindencilik ağır basmış, yeni kadroların geniş kitle içerisinde çıkacağı görülemeyip, dar kadro çalışması-na gereken önem verilememiş-ti. İlegal çalışma aşırı abartılıp ilişkiler alabildiğine daraltılmış, kitlelerden uzak düşü-lünce de insanların çıkartılma-sında güçlüklerle karşılaşıl-mıştı.

Kadro istihdamında ve bel-irli çalışma alanlarında yo-ğunlaşma konusunda kendiliğindencilik ağır basmaktaydı. Stratejik yerler olan kırlar, ki-mi şehirler ve alanlar kendiliğinden gelişmeye bırakıldıkları için buralarda çalışmalar kısır bir biçimde sürmekteydi. Dar pratikçilik ve genel hedef-lerden uzaklaşma, kırsal alan-lara yönelme konusunda iradi adımların atılmasını engelledi.

Yeraltı örgütlenmesi ken-dinden beklenen gelişmeyi gerçekleştiremeyince mevcut politik gelişmelerde ve örgüt-lülükte legalite giderek ön pla-na çıktı, gelişmeleri yönlendir-meye başladı ve denetim dış-ında hareket eder oldu. Her iki alan da birbirinden bağım-sız görünüme sahip olmuş; dar ilişkiler şeklinde kalan illegali-te, legaliteyi kucaklayacak du-rumdan uzaklaşınca legalite merkezi yönlendirmeden uzak, denetim dışı ve kendiliğinden büyüyen potansiyel bir örgüt-lenme haline dönüşmüştü. Bu süreçte bireysel iş görme alışkanlığı her şeye yansımış, bu nedenle ideoloji üretiminde,

politika belirlenmesinde, tak-tik kararlar alınmasında süre-cin gerisine düşülmüştü. Cep-he gerisi ise neredeyse tama-men unutulmuştu. Ne Ortado-ğu'da ne de Avrupa cephesin-de yeni ve ileri bir adım atıla-madı.

"Parti normlarıyla de-ğerlendirdiğimizde, bugün hemen her şeyde sorumlu-luk sahibi kadroların bü-yük çoğunluğu, "örgüt in-sanı"yla bağdaşmayacak tavır ve davranışlar içine girebiliyor ve bu davranış-lar yılların alışkanlıklarıyla, denetim dışı kalmasıyla adeta kanıksanmıştır. Bu-nu mutlaka değiştirmek, partili insanı, sorumlulu-ğunun bilincinde olan in-sanı yaratmak zorundayız. Biz partili insandan, taşı-dığı sorumluluğun gerçek-ten bilincinde olan ve he-sabını veren insanı anla-rız. Disiplinsiz ve sorum-suz davranan, kararları uygulamayan, kolektif ça-lışmadan sıkılan, hesap vermekten kaçan, kendi hata ve zaafılarını görüp aşma yerine çok kolay bi-çimde başkalarını ve hare-keti suçlayan, sorun çözme yerine sorun yaratan in-sa-nı anlamıyoruz."

dediğimiz ricat çıkışında yayımlanan "Yolun Neresindeyiz?" adlı broşürde içinde ya-sadığımız duruma ilişkin ola-rak sunları söyledik:

"Kuşkusuz bugün el-deki insan malzemesiyle kurulacak bir partinin, her halükarda oportünistlerin partilerinden çok daha iş-

levli olacağı açıktır. Ama bu parti muhteva olarak ne THKP-C'yi aşan bir parti -ki bugün oluşturulacak bir parti THKP-C'yi aşmalıdır- ne de M-L bir parti olacaktır. Biz, adı "parti" olan bir partiden değil, sınıf savaşına önderlik eden, ülke genelinde politikalar üretip bunları uygulayan, her gün biraz daha gelişen ve kitleleri savaştıran gerçek bir öncü partiden söz ediyoruz. Böyle bir parti, içinde bulunulan zaafli durum aşılmadan olanaksızdır. Daha başlangıçta zaafı kurumsallaştıracak bir parti, ileride hantallaşmaktan, muhtemel hizipleşmelerden ve bölünmelerden kurtulamaz. Bundan partiyi idealize ettiğimiz ve her türlü zaftan arınmış olarak gördüğümüz gibi bir sonuç çıkarılmasın. Parti de bünyesinde çeşitli zaafı taşıyacaktır, ancak bunları aşacak bir dinamığe sahip olduğu sürece zaafı belirleyici olmayacak, mücadeleyi kesintiye uğratacak bir boyuta ulaşmayacaktır.

"Bunun için öncelikle deforme olan "biz" olgusunu yukarıdan aşağıya her boyutta yeniden şekillendirmeliyiz. Örgüt bilinci gelişmiş, örgütlü hareket etmeyi içselleştirmiş, disiplin ve sorumluluk duyguları güçlü, davasına bağlı ve onun için kendini feda etmeye hazır kadrolar yaratmak zorundayız. Böy-

Herhangi bir alanın, herhangi bir birimin ya da herhangi bir yöneticiye bağlı bir militan ya da kadronun ruhsal şekillenışı değil, Devrimci Solcu ruhunu özümsemiş, onu kendi bünyesinin doğrudan bir parçası haline getirmiş olmaktır söz konusu olan. Hareketin asıl çimentosu bu ruhtur ve onun yaratılması da kolektif üretimden, katılımcılıktan geçer.

le kadrolar olmadan savaşçı bir örgüt (parti) kurulamaz."

Bu esaslar ışığında ricattan çıkışı ve atılıma geçiş için şu hedefleri tespit etmiştik:

- 1- Kadro birikimimizle orantılı olarak yeraltı örgütlenmesini organlaşma temelinde geliştirdiğimizde, en azından stratejik bölge ve alanlarda tamamladığımızda;
- 2- Örgüt iradesini ideolojide, politikada, taktikte, günlük yaşamda, hemen her konuda hakim kılabilirdiğimiz ve kolektif işlerliği yerleştire-

bildiğimizde;

- 3- Kadroların eksik ve yetersizliklerini aşarak bir örgüt insanı sorumluluğu ve yetkinliğine erişmelerini sağladığımızda;
- 4- Ülke genelinde gündemi belirleyecek ya da etkileyecek politikaları siyasi ve askeri boyutlarıyla pratiğe geçirebilecek bir kadrolaşma düzeyine ulaştığımızda;
- 5- Merkezi düzeyde politika üretebilecek, her şart altında önderlik yapabilecek ve kendi içinde alternatiflerini çıkaracak, kısaca bir parti çatısını oluşturabilecek önder düzeyde bir liderlik kurumu yaratabildiğimizde;
- 6- Siyasi pratiği çok yönlü geliştirerek yükselttiğimiz, silahlı eylem çizgisini hayata geçirebildiğimiz ve buna belli bir istikrar kazandıradırdığımızda;

Kısaca; örgütlenmemiz ve mücadelemizle, politika ve taktiklerimizle asgari anlamda gerçek bir yeraltı örgütü olabilecek bir olgunluğa eriştiğimizde, bugünkü işleyiş ve örgüt yapılanması dönüşüme uğrayarak nitelik sıçraması yapacaktır.

Bütün bu zorlukları aşmanın, saptanan hedeflere varmanın yolu kolektif örgütlülüğten geçiyordu. Bu nedenle, "Hareketimizin geleceğini belirleyen olgu kolektif örgütlülüktedir ısrar ve siyasi pratiğin yükseltilmesinde yatmaktadır." dedik. Sorun her zaman olduğu gibi -fakat içinde bulunduğumuz aşamada daha çok- şu ya da bu mekanizmanın değil herkesin sorunuydu. Hareketi sahip-

lenme ve harekete her şeyini sunma ile ilgiliydi. Yukarıdan aşağıya bütün kadro ve militanlar gerek kendi mekanizmalarında, gerekse de hareketin yaşadığı problemlerin çözümünde seferber olmalıydılar. Kolektif örgütlülükte ısrar bu katılım için zorunluydu ve bu süreçte tüm bireysel ayak diremeler, eski zaafı ilişkilerin sürmesinden yana olanlar, kişisel zaafıların hareketin gelişmesinin önüne dikenler, başına buyruk, denetimsiz, kontrolsüz davranış ve eğilimler tasfiye olmalıydı ve bunların da ortaya çıkarılmasının, hareket nezdinde gizlenmiş ilişki ve çalışma şekillerinin deşifasyonu da yine bu kolektif işlerliğin hayata geçirilmesinde yatmaktaydı.

Kolektif üretim ve tartışmaya ricattan atılıma geçiş aşamasında her zamankinden daha fazla önem verilmesinin nedenleri bunlardı. Darbecilerin gözardı ettikleri ve bilinçli çarpıttıkları nokta burasıdır. Kolektivizme verilen önem ve atılan somut adımlar onları rahatsız ediyor. Çünkü kolektivizmin olmadığı yerde bu tür yaklaşımları kendi yalan ve karalamalarına rahatlıkla dayanak yapıyorlar.

KADROLARIN GELİŞMESİ KOLEKTİF ÜRETIME BAĞLIDIR

"Yolun Neresindeyiz?"de kadroların gelişmesine ilişkin olarak şunları belirtmiştik:

"Kadro, ideolojik, politik, örgütsel bakımdan

yeterli eğitimden geçmiş ve yetkinleşmiş insan demekse, kadro yaratma (ya da yetiştirme) sorunu da, bir politika ve program sorununu demektir. İnsanların tecrübe birikiminden yoksun olmaları, yeterli siyasi eğitimden geçmemiş olmaları vb. konulardaki yetersizlikleri ancak kolektif örgütlenme içinde, planlı ve programlı bir çaba ile aşılabılır. Tecrübe ve yaşam içinde kazanılabilir, yetenekler kendilerini ifade edebilecekleri platformlar², da ortaya çıkabilir. Kolektif örgütlenmeye gidilmediği sürece, insanları daha yakından tanımak, yetenek ve kapasitelerini gözleyebilmek, eksikliklerini tespit ederek gidermek mümkün değildir."

Evet, konu tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık ve nettir. Hareketimiz mücadeleyi yükseltmede önüne kolektivizme geçişi koymuştur.

Gerek kadro birikiminin sağlanması, gerekse de mevcut kadroların geliştirilmesi her şeyden önce kadroların hareket tarafından yeterince tanınmasına bağlıdır. Eğer bir hareket elindeki kadroları nicelik bir büyüklüğün ötesinde tanımıyorsa, kendi gücünün boyutları hakkında da herhangi bir fikre sahip değil demektir. Buna karşın o kadrolarını tek bir hiyerarşinin emir komuta zincirine göre tanıyamaz. Kuşkusuz hiçbir fikir edinemez değildir, belirli sonuçlar elbette elde edilir, ancak bu sonuç her zaman için eksikli ola-

caktır. Çünkü birincisi bu şekilde bir kadro, bir militan ancak yaptığı işin durumuna göre değerlendirilebilir, denetim istendiği kadar artırılabilir, rapor mekanizmaları istenildiği kadar iyi çalıştırılabilir, son çözümlemede bireylere bırakılan işler onların şekillendirmek istediği şekilde görülür ya da bu tehlike en azından yüksek bir olasılıktır.

Birey inisiyatifinin geliştirilmesi değil fakat bireylere bırakılan işlerin artırılması kontrolsüz ve denetim dışı alanları genişletir. Bu durum kimi zaman ve yerde olağandışı başarıları beraberinde getirebilir. Bizim gibi hareketlerin özellikle başlangıçta kadro kaynakları yoğunlukla küçük burjuvazidir. Küçük burjuvazi- nin gerek sınıf olarak gerekse bu sınıfın tek tek bireyleri olarak yeteneklerini küçümsemek gerekir. Tarihin bu melez sınıfı, çocuğu olduğu çok değişik sınıfların olumlu ve olumsuz birçok özelliğini yapısında taşır. Bu nedenle alt ve üst sınıfların birçok yeteneğini kendinde toplamış kesimleri gerek bizim tarihimizde, gerekse de dünya tarihinde çok önemli roller oynamışlardır. Bizim saflarımızda da küçük burjuvazinin bu yetenekli kesiminden çok insan vardır. Geçmişte önemli başarılarımızın bir kısmı bu insanların omuzları üzerindedir. İşte birey üzerinde sürdürülen ilişkilerde ortaya çıkan başarılarımızın kısmi ve sınırlı kalması da bu noktaya dayanır. Küçük burjuvazinin yanında var olan istikrarsızlık burada da ortaya

çıkır. Başarılar çoğunlukla bu nedenle örgütlenmenin bütününe nüfuz etmez, sınırlı kalır.

İnsanlar başarıları kendi hanelerine yazma, başarısızlıkları ise çeşitli bahanelere bağlama eğilimindedirler. Başarılı olunan durumlarda kendi rollerini abartma eğilimi taşırlarken, başarısızlıklarda başkaları ön plana çıkar. Bu arızalar safalarımızda her kademede şu ya da bu düzeyde söz konusudur. Bu nedenle bireyler üzerinde yükselen ilişkiler ağı bu noktada sınırın nerede başlayıp nerede bittiğinin en zor tespit edildiği koşulları oluşturur. Bütün bunlar kadroları tanıyıp, eksik ve zaafı tespit edip ona göre çözümler üretmede sürecin önüne daima barikatlar diker. Tespit edilemeyen sorunlara çözüm üretmek elbette mümkün değildir. Bu durum mevcut sorunları biriktirir; birikim görülmez, ya da görmezden gelinir, her şeyin çok iyi gittiği düşünüldüğü sırada, hiç hesapta olmayan çatışmalar, çekişmeler, çözümler meydana gelir, işler hızla altüst oluşturmaya doğru yuvarlanır. Harcanan onca emeğin önemli bir bölümü en azından heba olur. "O kadar insan vardı. Değerlendiremedik." hayıflanması kuru bir günah çıkartmadan öteye gitmez.

Bireyler üzerinde yükselen ilişkilerde statükoculuk ağır basar. Kendi başlarına buyruk birer dükalık haline gelen kimi mevzilere yerleşmiş yöneticiler ne kendilerine bir laf söylerler, -söyleyenlere oklarını sivri ucunu gösterirler- ne de ellerinin altındaki örgütlen-

**" Kolektif
örgütlenmeyi,
kolektif işlerliğin
ruhuna uygun
tarzda hayata
geçirebildiğimiz
yerlerde daha
üretken ve verimli
bir faaliyetin
örgütleyicisi
olmayı başardık.
Kitlelerle
bağlarımız daha
yoğunlaştı,
örgütlenmemiz
gelişti ve yayıldı.
Kolektif işlerliğin
yeterince
sağlanamadığı
yerlerde ise,
bireylerin
yetenekleri
ölçüsünde
ürettikleriyle
yetenmek zorunda
kaldık, ciddi bir
mesafe alamadık."**

meyi harekete geçirirler. Bu tür dükalıkların sayısı arttıkça birbirlerini koruma, birbirlerinin yanlışına ses çıkarmama, kollama artık tehlikeli bir hastalık olarak örgütlenmenin bünyesine yerleşir. Statükoculuk virüsü ile birlikte yerleşen bu hastalık örgütlenmeyi günden güne kemirmeye başlar, birbirini kollama kaygılarıyla şekillenen ilişkiler içerisinde

kastlar ortaya çıkar ve bu örgütlenmenin sonu olur. Kuşkusuz bu her zaman böyle değildir. Yine de hareketimiz açısından en büyük tehlikelerden biri statükoculuktur. Statükoculuk örgütü hantallığa uğrattığı gibi, bir süre sonra çalışamaz hale getirir, kişisel kaygılar ön plana çıkar.

Bireyler üzerine yükselen örgütlenmede kadro ve militanların zaafı ve eksik yanları gerektiği ölçüde tanınmadığı gibi, onlarda var olan yetenekler de ortaya çıkarılamaz. Çünkü, birincisi, belirli bir mekanizmada statükoculuğa saplanmış bir yönetici, istese de istemese de kendi yeteneklerini kullanamaz, onları harekete geçiremez. O oluşturduğu statükoların arasında kendi faaliyetlerinin yeterli olduğunu düşünür, yeni atılımların, yeni gelişmelerin mevcut statükosunu sarsacağından korkar, dahası statükoculuğun ona verdiği hantallığı yönettiği birime yansır. Canlı, dinamik ilişkilerden korkar. Bu nedenle yönetimi altına aldığı kadro ve militanların da gelişimine engel olur. Bu ilişkiler ağı içerisinde özellikle yeni insanların sahip oldukları yetenekler ortaya çıkamayacağı gibi görülmezler bile. İnsanların kapasite ve yetenekleri esas olarak içerisinde bulundukları ortam, çalışma şekline ve hareket alanlarına göre ortaya çıkar; bunlar insanlara sunulamazsa eğer, pek çok yetenekli insan sahip olduklarıyla kaybolur giderler.

"Kadrolaşmanın sağlıklı bir tarzda geliştirilip

yaygınlaştırılabilmesi (...) için; hayatın her alanında işlerliği olan, kolektif iş üreten gruplara ve mekanizmalara ihtiyaç vardır. Tüm sorunların bireylerin omuzlarında kaldığı ve gelişim seyri içerisinde kolektif yapılara dönüşmediği yerde önderliğin yanlış ve yetersizliğinden bahsetmek gerekir." (Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele)

Kadrolaşmanın gelişimi için kolektivizm; yukarıdaki alıntıda ve daha önce bunu söyledik, şimdi de söylüyoruz. Tek tek bireylerin omuzlarındaki ilişkiler bireylere bağlılığı ön plana çıkartırken, hareket bilincini, Devrimci Sol ruhunu sekteye uğratar. Katılımcılık her bireyin kendini bu hareketin organik bir parçası olarak görmesine yol açar. Hareketin organik bir parçası haline gelmemiş bir kadro, deyim yerindeyse, harekete yamamış bir parça gibidir. Her zaman bir taraflı hareket aykırılığı olacaktır. İşte biz, "biz" olgusunun yaratılmasından bahsederken kadro ve militanlarda bu eklentiliğin, uyuşmamışlığın, kaynaşmamışlığın ortadan kaldırılmasından bahsediyoruz.

Herhangi bir alanın, herhangi bir birimin ya da herhangi bir yöneticiye bağlı bir militan ya da kadronun ruhsal şekillenışı değil, Devrimci Solcu ruhunu özümsemiş, onu kendi bünyesinin doğrudan bir parçası haline getirmiş olmak söz konusu olan. Hareketin asıl çimentosu bu ruhtur ve onun yaratılması da kolektif

üretimden, katılımcılıktan geçer. Kendini bütünü bir parçası olarak görmeyen, hissetmeyen kişi, ne olursa olsun sonuçta birey olarak vardır. Kolektif üretim tek tek bireylerin, alanların, birimlerin, mekanizmaların sorunlarını bütünü bir sorunu haline getirirken, aynı zamanda bütün bir hareketin sorunlarını da tek tek bireylerin, kadro ve militanların kendi özgül sorunları haline dönüştürür. İşte bu canlı, dinamik bir alışverişi ifade eder. Dinamizmin, canlılığın olduğu yerde atılığın getirdiği bütün arzular ya kendilerini derhal ve açık olarak ortaya koyarlar ya da bu dinamizmin önünde silinip giderler.

Buna uygun olarak 1990 Mart kararlarının ikinci maddesi olarak şunları yazdık: "Çalışma alanları ve bölgelerde tek insana dayalı ilişkilerden çıkılması ve hızla komiteleşmeye gidilmesi." 1990'da hızla komiteleşmeye gidilmesini dayatan olgu daha önce de belirttiğimiz gibi ricat sürecinde kolektifleşmenin aksatılması, kendiliğinden ilişkiler içerisinde tek tek bireylere dayanan ilişkilerin gelişiyor olmasıydı. Hareket ruhunun deform edilmesi gerekiyordu ve bu zorunlu olarak insanların gerek partileşme sürecine, gerek atılım sürecine hızla katılımının sağlanmasından geçmekteydi.

Bu katılım en başta kolektif tartışma ve üretimin gerçekleştirilmesi yoluyla sağlanabilirdi. "Yolun Neresindeyiz?"de bu konuda şunları demiştik:

"Kolektif tartışma ve paylaşımın olmadığı yerde, ideoloji ve politika üretiminde kısırlaşma doğardı. Bir örgüte hayatıyet veren en temel unsurların başında gelen canlı siyasi tartışma platformunun yaratılmaması, karşılaşılan sorunlara çözüm üretmeyi de engelledi. Kolektif işleyişin hayata geçirilemediği, düzenli rapor alıp verme gibi bir alışkanlığın yaratılmadığı, aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya bilgi akışının sürekli kılınmadığı yerde, canlı siyasi tartışmadan söz etmek elbette güçtür.

"İdeolojik ve politik sorunlara karşı oluşan işsizliğin aşılabilmesi, hemen her kademede okuma, öğrenme, tartışma ve üretme konusunda bir çaba içine girilmesine yol açtı. Örgüt yayınlarını dikkatle izleme ve tartışma, örgütsel çalışmayı zenginleştirecek yeni fikirler üretme, politik gelişmelere karşı duyarlı olma, politik konuları tartışma, değerlendirmeye ve gerektiğinde yazma, örgüt içi tartışmaları zenginleştirme ve tartışmalara ilgi gösterme, aktif olarak katılma vb. gibi en temel konularda ciddi bir duyarlılık geliştirilemedi.

"Oysa bir örgütün ideoloji ve politika üretiminde zenginleşebilmesi, her kademede ve her birimde okuma, tartışma ve üretim faaliyetini canlı kılabil-

mesine bağlıdır. Temel ek- sen bu olmalıdır ve bu ek- sen mutlaka yakalanmalı- dır. Bunun yapılmadığı yerde, çalışma yapılan alanın tahlilinden kütle ha- reketinin anlamını kavra- maya, kadrolaşma yapma- dan çeşitli politik taktikler üretmeye kadar hemen her konuda yanlışlar yapmaya ve yerinde saymaya devam etmek kaçınılmazdır."

Katılımcılık ilk önce prob- lemlerin, bu problemlere iliş- kin düşüncelerin ve çözüm önerilerinin ortaya konulma- sıyla mümkün olabilir. Tartış- ma, üretme ve yeniden daha geliştirilmiş bir tartışmaya geçme, daha ileri bir üretim: bu ikisi arasında hayata geçirili- şe esnasında tartışma ve eleş- tiri kabul etmeyen pratik var- dır. Pratik her şeyse, bu prati- ğin gerisinde tartışma ve eleş- tiri yatar. Kararlar böyle bir sürecin içinde çıkarılarak alın- malıdır. Bu yalnızca hareketin genel sorunları için değil, her birimin, her alanın, her bölge- nin kendi özgül sorunları için de böyledir.

Her tartışma insanlara yeni bir şeyler katacağı için geliştiri- cidir -elbette lüzumsuz tartış- malardan söz etmiyoruz, tartış- malar üretken ve geliştirici olmalıdır-, militanları, kadro- ları, sempatanları yeni ve da- ha fazla şey öğrenmeye, üret-meye ittiğinden, yeni bilgile- rin, fikirlerin elde edilmesine sevk ettiğinden zorlayıcıdır. Pratiğin ve ideolojinin zengin- leştirilmesi bu yoldan geçer. Tartışmak, okuyup öğrenmek insanların hareketin prob-

**"Biz, kadrolaşmayı
mücadele içinde
yaratmayı ve
örgütü buna bağlı
olarak
şekillendirmeyi
esas aldığımız için,
örgüt insanları
arasındaki
ilişkinin temelinde
pratik mücadele
içinde kendini
kanıtlamış olmanın
yaratdığı örgütsel
güven vardır.
Örgütsel işleyişe
ilişkin kurallar da
bu süreç içinde
biçimlenecektir.
Hiçbir tüzük, hayat
içinde oluşan ve
kahcı gelenekler
haline gelen,
güvene dayalı
kurallardan daha
güçlü olamaz."**

lemlerine vakıf olmalarını, onu kendi dışlarında görme- melerini sağlayacağı gibi, on- ların hareketle kaynaşmalarını da beraberinde getirecektir. Süreç de hareketten bir şeyler almış, harekete bir şeyler kat- mıştır. Hareketin bütününe şe- killendiren de zaten budur.

İnsanlar bu süreçte teoriyi, politikayı ve bunların pratiğe geçirilişini kendi kafalarında netleştirirler. Eğer uygun

tartışma ortamları yaratılabilir- se, tartışmalar doğru yöntem- lerle sürdürülebilirse, insanla- rın kafalarındakiler de ortaya döküleceğinden onların yanlış- ları, eksik ve zaafıları görülebi- lecek, ona göre de çözüm yol- ları üretilebilecektir.

Sorun yalnız hareketin ge- nel problemlerine ilişkin tartış- malar değildir. Bu süreç bütün ortak pratikler için geçerlidir. Birimlerin sorunları ve bunlara yönelik politikaların üretimi yine kolektifin içerisinde çı- karıldıkça daha hızlı adımlar atılacaktır. Yine gerçekten de- netim insanların bu şekilde doğrudan yüz yüze tartışma- rının içerisinde şekillenecek- tir. Korumacılık, kollamacılık, "sakıncalı" şeylerin gizlenme- si, olguları gereğinden fazla abartma ya da gereğinden faz- la küçümseme hep bu tartışma, çözüm üretme sürecinde berta- raf edilecektir.

Buna karşın kolektif üre- tim her şeyin çözümünü olarak görülmemelidir. Kolektif ça- lışmanın içerisinde de birey- selleşme görülebilir ve bunlar yaşanmıştır da. Kolektif çalış- ma görüntüsü altında sorumlu- luklardan kaçınma, nasıl olsa birileri müdahale eder, birileri yapar, şunu kızdırmayayım, bunu karşıma almayayım, öne- ri getirirsem üzerime kalır, eleştirirsem beni de eleştirirler mantık ve düşünce tarzları; kolektif çalışmaya zahmete girmeden katılma, emek har- camaksızın başkaları yapsın ben de katılıyorum anlayışı, sağ- lıklı bir düşünsel süreç geçiril- meden uluorta fikirler ileri sürmek, dostlar alışverişte

görsün anlayışı ile hareket etmek; başkalarının düşünce ve fikirlerine karşı küçümseyici yaklaşmak, dediğim dediği bir şekilde hareket etmek, inatçılık, dahası bu inatçılığı kolektif üretimin bir devamı olan pratik içerisinde şu ya da bu şekilde sürdürmek, bahaneler uydurmak, ayak sürümek, memnuniyetsizce hareket etmek ve bu memnuniyetsizliği başkalarına da yaymak vb. vb. daha pek çok eski alışkanlık, burjuva zaaf ve eksiklik kolektif çalışmamızın, kolektif işle-yişimizin önünde engel olarak duracaktır ve durmaktadır da.

NELERİ YAPTIK, NELERİ BAŞARDIK

'89'un ardından "Yolun Neresindeyiz?" broşüründe belirtilen hedefler doğrultusunda harekete geçildi. Birçok adım atıldı, adımların birçoğu eskinin direnişiyle karşılaştı. '92'de yayınladığımız "Faaliyet Raporu"nda durumu şöyle izah etmiştik:

"Bu dönemde bir yandan peş peşe atılan adımlarla gelişen sürece müdahale edilirken, diğer yandan gelişmenin önünü tıkayan zaafarla mücadele edilmiş, eski alışkanlıkların ve düşünce tarzının, eski kültürün değişmesi için çaba gösterilmiştir.

"Mart '90 kararları sonrasında, öncelikle yapılan şey kadroların yeniden istihdamına yönelerek hemen her alanda komiteleşmeye gitmek oldu. Kararlar uygulandıkça, hareket

kendini yenilemede, örgütlenmede, önderlik, politika üretimi, siyasi eylem vb. boyutunda bir atılım içine girdi ve ricattan çıkıldı. Bugün harekete şöyle bir bakıldığında, bu değişim açık bir biçimde görülmektedir. 1,5 yılda birçok şey değişime uğramıştır.

(...)

"... Ama ne yazık ki, engellerle, barikatlarla karşılaştık. Eski direniyordu; dönüşmeye, yenilenmeye kapalıydı. Yapılanlar, yapılmak istenenler anlaşılmamıştı. Bu süreç, kararların uygulanmasında sayısız problemi gündeme getirdi, sancılı bir özellik kazandı. Ve öyle oldu ki, örgütsel işleyiş, kimi yoldaşların hissettiği gibi adeta iki başlı hale geldi. Merkezi kararlar zaman zaman uygulanmıyor ya da istenildiği gibi uygulanıyordu. Rapor sistemi işletilmiyor, denetim yolları tıkanıyordu. Talimatlara uyulmuyor, eski alışkanlıklar sürdürülüyor, eski tarz iş görme bırakılmıyordu.

"Değişik biçimlerde ortaya çıkan bu direniş esas olarak gizli şekilde sürdü. Direniş, örgütün çeşitli kademelerinde yer alan eski kültürün ve alışkanlıkların biçimlendirdiği insanların dönüşüm yapmamasının yansımasıydı. Sözde herkes "Yolun Neresindeyiz?"de ortaya konulanları kabul etmişti; ama özümseme olmadığı için, orada tespit edilenleri

aşma çabasına girilmedi. Alışkanlıklar atılmadı, kurallı, disiplinli yaşam içselleşmedi.

"Eski alışkanlıkların yansımaları daha başka boyutlar da taşıyor. İş yapmamak, yalan söylemek, kendini korumak, gerekçe üretmek, rapor vermemek, hesap sormamak/hesap vermemek, kendi başına buyruklu vb. bunların ilk akla gelenleridir."

'90 Mart kararları bu güçlükler içerisinde hayata geçirildi. Önderliğin ısrarlı çabaları ile eskinin alışkanlıklarının gizli direnişi arasında yaşanan çatışmanın içinde atıldı adımlar. Bu nedenle çok zaman adımların hızı kesildi, hareket zaman zaman tam bir şantiye haline geldi. Eski yapılar yıkılıp süratle yeni yapılar organize ediliyordu. Sonuçta önemli adımlar atıldı.

"Faaliyet Raporu"nda, '90 Mart kararlarının gerçekleştirilmesine ilişkin neleri yaptıklarımızı belirtirken ilk sıralarda şunları söylemiştik:

"1-Kararlarda merkezi organizasyonu güçlendirmek ve onu çevreleyecek kadrolar yetiştirme hedefi belirlendi. Bugün bunun çekirdeğini atmış durumdayız.

"İlk adım kolektif örgütlenmeye yönelmekti, bunu gerçekleştirdik. Kuşkusuz bu hedefe ulaşmada kadrolaşma sorununu çözmek başat bir öneme sahipti; ve bu konuda bazı ilerlemeler sağlandı. Ancak yeni insanları eğitime,

geliştirme, denetleme vb. konusunda yetersiz kaldığımu da bir gerçektir...

(...)

"2- Tüm çalışma alanı ve bölgelerde tek insana dayalı ilişkilerden çıkıp komiteleşmeye gidileceği belirtildi ve bu esas olarak gerçekleşti. Bugün hemen her alanda ve bölgede kolektif organlarımız var. Belki bunlar sık sık yıkılıyor, yeniden kuruluyor, iyi işlemiyor. Ama bu konuda mesafe alınmıştır ve artık geriye dönüş olmayacaktır.

"Hareketimizin geleceğini belirleyen olgu, kolektif örgütlülükte ısrar ve siyasi pratiğin yükseltilmesinde yatmaktadır." derken, bu konuya verdiğimiz önemi ortaya koymuştuk. Ve yaşanan süreç bu tespiti kesin bir biçimde doğrulamıştır. Kolektif örgütlenmeyi, kolektif işlerliğin ruhuna uygun tarzda hayata geçirebildiğimiz yerlerde daha üretken ve verimli bir faaliyetin örgütleyicisi olmayı başardık. Kitlelerle bağlarımız daha yoğunlaştı, örgütlenmemiz gelişti ve yayıldı. Kolektif işlerliğin yeterince sağlanamadığı yerlerde ise, bireylerin yetenekleri ölçüsünde ürettikleriyle yetinmek zorunda kaldık, ciddi bir mesafe alamadık."

Bütün bu güçlüklerle rağmen kolektif üretimin temel taşları olan komiteler hemen bütün bölge ve alanlarda oluşturuldu ve belli bir işlerliğe

"Bir devrimci hareket içinde, eleştiri ve özeleştirisi sadece tek tek insanları ilgilendiren bir kurum olarak görülemez, hareket yönetimi de kadrolara karşı sorumludur ve bu sorumluluğu gereği yapılanları olumluluk ve olumsuzluklarıyla açıklamak, nedenlerini belirlemek ve özeleştirisi kurumunu kendisi için de işletmek zorundadır."

kavuşturuldu. Her komite kendi alan veya birimine ilişkin sorunları, bu sorunlar karşısında izlenecek politikaları, politik mesajların kitlelere ulaştırılmasının yol ve yöntemlerini, siyasi pratiğin yükseltilmesinin nasıl gerçekleştirileceğini, kitle, kadro, militan ve sempatanların hangi şekilde örgütlenileceği ve oluşturulacak mekanizmaların işlerliğe kavuşturulması, süratle pratiğe geçilmesi üzerine tartışarak, kafa yorarak, önerilerde bulunarak ve bütün bunlar üzerine ortak kararlara ulaşılar.

Hareketin genel sorunları, önermeleri, talimatları bu komitelerde tartışmaya açılarak görüşler ortaya kondu, değerlendirildi. Kuşkusuz istenilen işleyiş ortaya konulamadı. Pek çok şey gerek oligarşinin harekete yönelik saldırıları dolayısıyla, zorunlu yeniden yapılanmalar dolayısıyla, gerekse de daha önce de belirtildiği gibi eskinin olumsuz alışkanlıkları yerleştirilmek istenen yapı ve işlerliği sekteye uğrattı. Bütün bunlara rağmen kolektif iş üretimi ve buna uygun yapılanmalarda bir daha geri dönülmeyecek şekilde önemli adımlar atıldı.

Kolektif işlerliğin önemli bir boyutu da hareketimizin stratejik denebilecek hemen bütün konularda yukarıdan aşağıya ve aşağıdan yukarıya danışma, tartışma, görüş alma ve sonuçlandırma işlerliğinin sağlanmış olmasıdır. Tüm stratejik diye nitelendirilebilecek konulardaki yazılar önce bir taslak halinde kadro ve komitelere iletilmiş, buralarda tartışılmış ve ardından taslak üzerinde tüm görüşler toplanarak bir araya getirilmiş ve bundan sonra son hali yeniden kadro ve komitelere sunulmuştur. Böylelikle de bahse konu olan yazılar, bir ya da birkaç kişinin kaleme aldığı yazılar olmaktan çıkılıp, bütün bir hareketin ortak ürünü haline getirilmiştir. Bahsi geçen yazıların tartışılma sürecinin aynı zamanda kadroların eğitim süreci olması da amaçlanmış ve bunda belirli sonuçlar da elde edilmiştir.

Yine "Yolun Neresinde-

yiz?"de partileşme sürecimizin ve gelecek partimizin esaslarından biri olarak şunu açıklamıştık:

"Biz, kadrolaşmayı mücadele içinde yaratmayı ve örgütü buna bağlı olarak şekillendirmeyi esas aldığımız için, örgüt insanları arasındaki ilişkinin temelinde pratik mücadele içinde kendini kanıtlamış olmanın yarattığı örgütsel güven vardır. Örgütsel işleyişe ilişkin kurallar da bu süreç içinde biçimlenecektir. Hiçbir tüzük, hayat içinde oluşan ve kalıcı gelenekler haline gelen, güvene dayalı kurallardan daha güçlü olamaz."

Kolektif işleyişimizin kendi hukuksal kuralları vardır ancak, bütün bunlardan önce işlerliğimiz yukarıda belirtilen olan güven, geleneklerimiz ve mücadele içinde yarattığımız değerler üzerine oturur, onun üzerinde şekillenir. Kolektif üretim sürecinde, tartışma ve bütün bir sürece katılım işlerliğimiz kendi hukukunu yaratacaktır elbette ancak, henüz seçme ve seçilmenin söz konusu olmadığı içinde bulunduğumuz aşamada örgüt demokrasisinin ve gerek hareketin genel politikalarının belirlenmesinde, gerekse de mevcut birim ve alanların doğrudan kendi sorunlarına ve önlerindeki somutun geliştirilmesine müdahale yöntemlerinin tespit edilmesinde kolektif işlerliğin bu şekilde hayata geçirilebilmesine bağlıdır.

Süreçte belirleyici ve tayin edici olan partileşme sürecinin

organizasyonu ve onun yönetimidir. Bu organizasyon ve yapılanma içerisinde demokrasi, kolektif işlerlik ve katılımcılığın azami düzeye çıkarılmasıyla kendini geliştirecektir. Demokrasiyi, örgüt işleyişini bireylerin üzerine kurmakta aramak son derece yanlış ve amaca ters olarak örgüt içi demokrasiyi daha önce de belirttiğimiz gibi asgari düzeye indirir. Demokratik işleyişin kendisi de örgüt yönetiminin kadrolara, militanlara ve komitelere güveninde karşılık olarak da kadro, militan ve komitelerin örgüt yönetimine ve önderliğine olan güveninde vücut bulur. Bu güven mücadelenin içersinde, harcanan emek ve yaratılan değerlerle birlikte ortaya çıkar, bahşedilmez.

Önderliğin ve hareket yönetiminin hareketin genel ve özel politikalarının tespitinde, bunların uygulanışında keyfilikten söz edilemez. Hareketin önderliği devrime, halka, harekete ve kadrolara karşı sorumludur. "Yolun Neresindeyiz?"de söylediğimiz gibi:

"Bir devrimci hareket içinde, eleştiri ve özeleştiriyi sadece tek tek insanları ilgilendiren bir kurum olarak görülemez, hareket yönetimi de kadrolara karşı sorumludur ve bu sorumluluğu gereği yapılanları olumluluk ve olumsuzluklarıyla açıklamak, nedenlerini belirlemek ve özeleştiriyi kurumunu kendisi için de işletmek zorundadır."

Bugün geline aşamada darbeyle birlikte kolektif yapılanma, komiteleşme ve her

alan ve birimde ortak karar alma ve hayata geçirme anlayışı sekteye uğramış bulunuyor. Birçok alan, birim ve bölgede ilişkiler bozulmuş altüst olmuş, değişire edilmiştir. Örgütlenmemizde, komiteleşmemizde ve kolektifleşmemizde ortaya çıkan bu olumsuz durumdan doğrudan darbeci çete sorumludur. Partileşmemizin ve savaşı yaygınlaştırmamızın en büyük engeli iç düşmanımız, bizi arkadan hançerleyen darbecilerdir. Partinin arifesindeyiz diyerek kadrolarımıza, halkımıza, şehitlerimize verdiğimiz sözü yerine getirmemizin önüne darbeciler geçti. Kadrolarımıza, halkımıza ve şehitlerimize verdiğimiz sözü yerine getirmeliyiz, süratle darbecilerin yuğu kolektif yapılınmamızı yeniden daha sağlam kurarak yolumuza devam etmeliyiz. En önemli sorunumuz komiteleşmek, kolektif yapıları oluşturmak, kısaca savaşı bir örgütü üretken ve yaratıcı hale dönüştürmektir.

Evet, bir daha bütün inancımızla haykırıyoruz. Daha çok çalışacağız, daha çok fedakarlık yapacağız, daha çok örgütleneceğiz ve kolektif ilişkilerle yaratıcı olacağız. Türkiye halklarına en kısa sürede DHKP ve DHKC'yi armağan edeceğiz ve devrim yürüyüşümüzü hızlandıracacağız. Partiye ve cepheye giden yolda önemli deney birikimine, kadrolaşmaya ve kitle potansiyeline sahip olduğumuz unutulmamalıdır. İş bu noktada gündemimizde parti ve cephe için cesaretli adımları atmak olacaktır.

"ŞEHİTLERİMİZ YAŞIYOR DEVRİMCİ SOL SAVAŞIYOR"

Bu slogan 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Kampanyamızın anlatımı oldu adeta. Günler boyunca şehitlerimiz anıldı, anlatıldı. Onlara adandı eylemlerimiz. Kampanya boyunca yoğunlaşan, yaygınlaşan mücadelemizle şehitlerimizi geleceğe taşıdığımızı, onları anarak, geniş kesimlere anlatarak yaşattığımızı gösterdik. Devrimci Sol'un ve sosyalizmin orak-çekeği bayrağı, şehitlerimizin uğruna ölümü kucakladıkları geleceğimizin, şehitlerimize verdiğimiz devrim sözünün bir ifadesi olarak dalgalandı.

Niye düşünüyoruz birer birer; sosyalist ülkelerde yaşanan geriye dönüşlere, uluslararası ve ulusal düzeyde ihanetlere, uzlaşma rüzgarlarına, hareketimiz içinde ortaya çıkan "darbe" ihanetine, bütün bunlara karşın hala ölümü kararlılıkla kucaklayabilme inanç ve cesaretini nereden buluyoruz? Kampanya çerçevesindeki bildirilerimizde, söyleşilerimizde ve bizzat mücadelenin kendisiyle bu sorunun yanıtı verildi. Kampanyanın hemen ilk günlerinde bir cezalandırma eylemi sonrasında şehit düşen savaşçılarımız bu sorunun yanıtı oldular. Şehitlerimizi şehitlerimizle kucakladık.

Hareketimiz 15 yıllık tarihinde karşılaştığı tahribatların,

zararların en büyüğünü iç düşmanın darbesiyle yaşadı. Hiçbir darbe örgütsel anlamda, maddi-manevi anlamda bize bu boyutta bir zarar verememişti. Ne var ki, bunun da üstesinden geldik. Kampanya bunu kesin bir biçimde doğruladı. Şehitler kampanyamızda 15 yıllık tarihimizde astığımız Devrimci Sol bayraklarının daha fazlasını dalgalandırdık ülkemizde.

Şehitlerimizi sahiplen-

**Hareketimiz 15
yıllık tarihinde
karşılaştığı
tahribatların,
zararların en
büyüğünü iç
düşmanın
darbesiyle yaşadı.**

**Hiçbir darbe
örgütsel anlamda,
maddi-manevi
anlamda bize bu
boyutta bir zarar
verememişti. Ne
var ki, bunun da
üstesinden geldik.
Kampanya bunu
kesin bir biçimde
doğruladı.**

şimizin, kampanyamızın anlamı ve görkemi işte buradadır. Bu süreç darbeciliğin kesin bir biçimde aşıldığı, yenilgiye uğratıldığı süreç oldu. Darbeciliği aşmayı bu anlamıyla da mücadelemize borçluyuz. Kampanya darbeciliğe ve küçük-burjuva hastalıklara karşı mücadeleyi yükseltti.

Şehitler kampanyamızın darbeciliğe karşı mücadele noktasında daha özel bir anlamı da vardı; darbeciler pek çok ilkeyi, kuralı, değerlerimizi çiğnerken şehitlerimizi de istismar etmekten kaçınmadılar. Şehitlerimizi kullanmaya, onları kendi günahlarına kalkan yapmaya, önder şehit yoldaşlarımız hakkında spekülasyonlarıyla darbelerine "meşruluk" kazandırmaya çalıştılar. Kampanyamız bu yanılla da şehitlerimizin mirasının kirlenmesine bir yanıt oldu. Şehitlerimizi sahiplenmemiz tereddütsüzdü ve tüm spekülasyonların üzerindeydi.

**Saflarımızda Açığa
Çıkan Dinamizm Yakın
Hedeflerimizin
Güvencesidir**

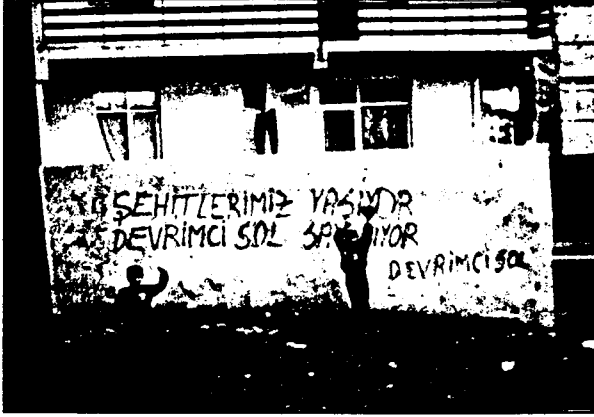
Her alandan, her kesimden insanlarımız bir yandan darbelerin tortularıyla uğraşırken bir yandan da şehitler kampanyasını yorulmadan sürdür-

düler. Aylardır tüm çalışmalarımıza ayak bağı olan hantallık aşıldı, saflarımızda var olan dinamizm açığa çıktı. Bu düzeyde bir tahribata rağmen şehitlerimizin böylesine sahiplenilmesi ve mücadeleye bu kadar kısa sürede önemli bir ivme kazandırılması, var olan durumda

oldukça güç görünüyordu. Ancak güç olanı başardık. Bunun maddi zemini saflarımızdaki değerlere bağlılık, harekete bağlılık ve her zaman harekete geçirmeyi başaramadığımız dinamizmdir. Kampanya, daha cesur, daha atak, daha inisiyatifli davrandığımızda, güçlükleri abartmadan pratiğe sarıldığımızda daha çok şey başara-bileceğimizin göstergesidir.

Tüm mücadele biçimleri hayata geçirildi kampanya boyunca. Silahlı devrimci birliklerimizin, milislerimizin devrimci şiddet eylemleri, yaygın olarak da molotoflamalar, bildiri, özel sayı dağıtımları, kuşlamalar, pullamalar, korsan gösteriler, pankartlar, forumlar, geziler, geceler kampanyamızın belli başlı eylem biçimleri oldu. Gecekondu mücadelesinde yitirdiğimiz bir şehidin adına yapılan Hüsnü İşeri Fidanlığı, Armutlu halkının mücadelesini simgeleyen Sevcan Yavuz Çocuk Parkı açılışı, şehitlerimizin ailelerinin ziyaret edilmesi, yoldaşlarımızın katledildiği evlerin önünde ya-

pılan eylem ve gösteriler, tutsak yoldaşlarımızın duruşmalarındaki eylemleri gibi daha özgün ve sembolik değeri güçlü eylem biçimleri de hayata geçirildi. Kuşkusuz şehitlerimizin sahiplenilişinin daha doğrudan bir anlatımı olan böylesi biçimleri zenginleştirmeli, yaygınlaştırmalıyız.

İşçiler, memurlar, gecekondu emekçiler, üniversiteli gençlik, köylüler, devrimci tutsaklar, sakatlar, hemen her kesim katıldı şehitlerimizin anılmasına.

Her yer şehitlerimizin mirasını yaşatmanın ve büyütmek için mekanıydı; okullar, gecekondu, fabrikalar, devlet daireleri, evler, dernekler...

Ve "Şehitlerimiz Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor" sloganı ülkemizin hemen her yerinde yankılandı.

İstanbul, Ankara, Diyarbakır, Eskişehir, Bursa, Samsun, Gaziantep, Kırşehir, Çanakkale, Elazığ, Konya, Ereğli, Tunceli, Trabzon, Zonguldak, Ardeşen, Mersin, Sivas, Antakya, Malatya, Merzifon, İzmir, Ba-

likesir, Yozgat, Düzce ve ülkemizin pek çok ilçe ve köyünde, yurtdışında Avrupa'nın hemen tüm ülkelerinde şehitlerimizin mücadele bayrağı dalgalandı, onların mirasını belgeleyen son sözleri haykırırdı.

Yeniden bir ayağa kalkıştı kampanya. Darbecilere

bir yanıt, dost, düşmana Devrimci Sol gerçeğinin yeniden gösterilmesiydi.

Kuşkusuz eksikliklerimiz de vardı.

Kampanya her şeyden önce harekete geçirilebilecek daha büyük bir gücümüz ve potansiyelimiz olduğunu ortaya koyarak insanlarımıza önceki sürecin bir muhasebesini yapma olanağı verirken, "adam yok", "insanlar isteksiz" vb. gerekçelerin pek de isabetli olmadığını gösterdi.

Evet, Devrimci Solculuk olmazı olur kılmaktır. Devrimci Sol ruhu, geleneği böyle şekillenmiştir. Yapılanı yeterli görmek yoktur. Kampanya için yaptığımız tüm olumluluk tespitleri, yapılanı yeterli görmeye başladığımız andan itibaren olumsuzluğa dönüşecektir.

Şehitlerimizi sahiplenmenin sınırı yoktur. Onları her gün daha fazla büyüyen bir mücadeleyle kucaklamak durumundayız. Onlara verdiğimiz sözü yerine getirmek ancak böyle mümkün olacaktır.

1 MAYIS DEVRİMCİ POLİTİKANIN KAZANIMIDIR

Devlet alanları emekçilere, devrimcilere kapatamadı bu kez. San reformist-gerici sendikalar, düzenin işçiler içindeki işbirlikçileri 1 Mayıs'ı salonlara hapsedemedi.

'93' 1 Mayıs'ında alanlar on binlerle güzelleşti. İstanbul'da, İzmir'de, Mersin'de, Divriği'de, Kırşehir'de, Ankara'da, Dersim'de, 1 Mayıs'ın yasallığının sağlandığı her yerde alanlardaydık. Diyarbakır gibi, Gaziantep gibi oligarşinin "yasağını" sürdürdüğü yerlerde de geleneklerimiz, mücadele anlayışımız gereği yine çıktık alanlara, 1 Mayıs'ı kutladık.

1 Mayıs'ın nabızı İstanbul'da, Şişli Abide-i Hürriyet'teydi bu yıl. Devrimci hareket Abide-i Hürriyet'te altı bine varan bir kitlesellikle ifade etti kendini. Bu rakam önemlidir, çünkü bu rakam '80' 1 Mayıs'ından bu yana Türkiye solunda sağlanan en geniş kitleselliktir ve bu kitlenin niteliğini belirleyen, alana

"Yaşasın Silahlı Devrimci Birliklerimiz", "Yaşasın Devrimci Sol" sloganlarıyla girmesidir. Devrimci taktığımız oligarşinin 1 Mayıs etrafında yaymaya çalıştığı anarşi-terör demagogisini aşmış, hakların mücadeleye kazanıldığı, devletin geriletilebileceği mesajını bir kez daha kitlelere taşımıştır.

1 Mayıs kazanılmıştır. Bu kazanım devrimci politikanın, doğru önderliğin kazanımıdır.

Nereden, nasıl gelindi buraya? Gelineen noktadan geriye dönüp katettiğimiz yola, bu süreçteki politikalara göz atmak gerekiyor. Politikaların doğruluğunun ölçüsü kuşkusuz devrimci pratiğin kendisidir. Ve doğrularını/yanlışlarını görme şansı ancak mücadelenin içindekiler için geçerlidir. 1 Mayıs hareketimizin gelişiminin, politikalarımızın süreçteki açıkça görülebileceği bir zemindir. 1 Mayıs doğru devrimci politikanın kazanımıdır derken kanıtımız işte bu zemindir. Pratiğin dışındakiler

**Devrim
yürüyüşümüz '93 1
Mayıs'ında
alanlara uzandı ve
alanlardan hız aldı.
Hareketimize
yönelik
spekülasyonlara
şehitler
kampanyamız
boyunca
pratiğimizle yanıt
verirken, 1
Mayıs'ta bu yanıtı
kitleselliğimizle
tekrarladık.**

ya da süreci hep gerisinden izleyenler için gerçekte politikalarını sınavabilecekleri maddi bir zemin de yoktur, olmamıştır.

Evet, geriye dönüp bu zemine bakıyoruz şimdi.

12 Eylül, 1 Mayıs'ı yasaklamanın ötesinde takvimlerden ve belleklerden silmeyi hedeflemişti. Cunta yılları boyunca alanlar işgal altındaydı. Solun neredeyse tamamının ricat kararlarıyla mücadele arenasını terk ettiği o koşullarda, devrimci hareket de bir noktadan sonra alanları zorlayacak gücünden yoksun düştü.

Elbette unutulmadı 1 Mayıs. Bildirilerle, pankartlarla, korsan gösterilerle, sınırlı anma toplantılarıyla yaşatıldı. Ama bu mücadele 1 Mayıs'ı siyasal gündeme taşıyabilecek bir boyuttan da uzaktı.

Demokrasicilik oyununun

öne çıktığı yıllarda da değişmedi durum. Alanların işgali sürdü. Cunta ve onun devamından başka bir şey olmayan ANAP iktidarı, toplumsal muhalefeti, devrimci mücadeleyi geriletmekte gerçekten önemli başarılar kazanmıştı. Ama bir şeyin "kökünü kazımay" başaramamışlardı. Devrimci hareket aynı süreçte, emekçi halkın, gençliğin içinde uzanan kökleriyle varlığını sürekli kıldı ve direniş gelenekleri üzerinde yeniden gelişme sürecine girdi. Bu süreç, emekçilerin, Kürt halkının, gençliğin taleplerinin, mücadelenin özel günlerinin giderek genişleyen bir tarzda kucaklanmasına paralel bir seyir izledi. Devrimci hareketin yazarlarını büyük ölçüde sarmasıyla birlikte 1 Mayıs da daha güçlü bir biçimde sahiplenildi. Önümüzde 1 Mayıs'ı kamuoyunun gündemine sokmak ve 1 Mayıs pratliğini Taksim'e, 37 şehidimizin yattığı 1 Mayıs Alanı'na taşımak görevi vardı. Bunu hedefleyen uzun soluklu bir mücadele sürecini başlattık. Cunta döneminin yol açtığı depolizasyonu aşmak, radikal/militan bir kitle eylemliliğini, sürecin temel taktiği olarak mücadelenin odağına koyuyordu. 1 Mayıs mücadelesini de bu temel göreve ve şekillenişe uygun ele aldık.

Devrimci Sol Güçler 1988'de Taksim Alanı'nı zorlayanların en önündeydiler.

Devletin gözdağına, terörüne, alana yığdığı panzerlere, polis köpeklerine rağmen yine 1 Mayıs alanı önündeydik. daha kitlesel, daha radikal, daha kararlı... Mehmet Akif Dalcı

Kararlılığımızla, radikallüğümüzle, şehitlerimizle kazandık 1 Mayıs'ı. Mücadelemiz 1 Mayıs'ı yeni hedeflere taşıyacak.

burada şehit düştü. Adı 1 Mayıs kavgasıyla, kavgamızla özdeşleşti. 1 Mayıs kavgasının ustası oldu.

'90 1 Mayıs'ına doğru devrimci şiddet eylemlerimizle sarstık oligarşiyi, hareketimiz tarafından gerçekleştirilen şirket baskınları, bombalamalar, oligarşinin resmi yetkililerine, holding patronlarına 1 Mayıs'ı yok sayamayacaklarını, yasaklayamayacaklarını bir kez daha gösterdi.

'90 1 Mayıs'ında dört bine yakın insan gözaltına alındı. Bu bile tek başına bir göstergeydi 1 Mayıs'ın sahiplenilmesinde. Bu sahipleniş oligarşinin çaresizliği idi.

'91'de de aynı kararlılıkla 1 Mayıs'ı yasallaştırmak için zorlandılar alanlar. Yüzlerle, binlerle ifade edilen gözaltılar, alanlarda estirilen vahşi polis terörü, Dalcı'yı katletmeleri, Gülay Beceren'i sakat bırak-

maları bu kararlılığı gerilemedi. Aynı süreçte Anadolu kentlerinin alanları da gösterilere, gözaltılara tanık olmaya başladı. Yeraltı örgütlenmemizin, silahlı mücadelemizin Anadolu'da da yaygınlaşması 1 Mayıs'ın sahiplenilmesinin örgütsel, siyasal zeminini güçlendirdi. 1 Mayıs mücadelesi Anadolu'ya yayıldı.

Bu kararlılık 1 Mayıs'ı siyasal gündemin en ön sıralarında, her yıl bir ay boyunca tartışılan bir yere oturttu. 1 Mayıs tartışmalarında burjuva kampın kendi içinde bile eleştiriler yükseliyordu artık. Burjuvazi gerilemeye başladı ve 1 Mayıs'ı kabullenir bir noktaya getirildi.

Bu noktada "1 Mayıs Yasallaşmalıdır" şiarıyla daha da yükselttik mücadeleyi. '92'de alanları her şeye rağmen zorlama, işgali devrimci güçle kırma politikamızla, alan yasağı-

nın kırıldığı her yerde alanlar-
da olma politikamızı birlikte
yürüttük.

Sonuçta burjuvazi gerile-
tilti.

1 Mayıs henüz kağıt üze-
rinde "tatil" ya da "işçi bayra-
mı" ilan edilmedi. Henüz 1
Mayıs alanı açılmadı, ancak
hiç kimse artık işçilerin alanla-
ra çıkmasının önüne geçemez
hale geldi.

1 Mayıs'ı kazandık. Alan-
ları kazandık. Oligarşinin
alanları kapatan barikatları
mücadelemizle aştık.

1 Mayıs mücadelesinde
meşruluğumuzu, radikalliği,
kitleliliği, şiddeti devrimci
bir tarzda bir araya getiren
doğru politikalarla yer aldık. 1
Mayıs'ı önce tüm devrimcile-
rin, demokrat kesimlerin kafa-
sında meşrulaştırıp yerine
oturttuk. 1 Mayıs'larda ileri
sürdüğümüz taktik adımlar ve
şiarlar sol tarafından genellikle
bir yıl geriden izlendi. Üretti-
ğimiz politikalarla, attığımız
taktik adımlarla ve pratikteki
yer alışımla 1 Mayıs müca-
delesinin tartışılmaz önderi
durumunda olduk.

Devrim yürüyüşümüz '93
1 Mayıs'ında alanlara uzandı
ve alanlardan hız aldı.

Hareketimize yönelik spe-
külasyonlara şehitler kampan-
yamız boyunca pratiğimizle
yanıt verirken, 1 Mayıs'ta bu
yanıtı kitleliliğimizle tekrar-
ladık. Şişli Abide-i Hürriyet
meydanındaki tablo "Devrimci
Sol bölündü" demagojisine sa-
nılanları, devrimci hareketin
tüm açıklamalarına karşın hala
iki "taraf"tan, iki "kanat"tan
söz etmekte çok istekli olanla-

rı utandıracak bir
tabloydu. Hani
neredeydi o sözü
edilen taraflar,
kanatlar? Yoktu,
yoktular.

Alanda yük-
selen sesimiz,
kendimize güve-
nimiz ve safları-
mızdaki coşku ve
moralin güç ka-
zanması anlamın-
da önemli bir iş-
lev yükledi.
Spekülasyonla-
rın, darbeciliğin
ektüğü kuşku to-
humlarının safla-
rımıza uzanan et-
kisi, Darülace-
ze'den Şişli'ye 3
kilometrelik yol
boyunca uzanan
Devrimci Sol
Güçler kortejinin
güzelliğinde, coşkusunda bir
kez daha yenilgiye uğratıldı.

Alanda sağladığımız kitle-
sellik, gerçekte eksik bir çalış-

**1 Mayıs bayrağını
Taksim'e, 1 Mayıs
alanına da
dikeceğiz. '77'nin,
'78'in kitleliliğini
yeniden
yaratacağız.
Hedeflerimiz
büyük, çabamız,
özverimiz de
büyük olmak
zorundadır.**

manın, hazırlığın ürünüydü.
Ancak bu sonuç aynı zaman-
da, bildirisinden aşıne, çağrı
toplantılarına değin tüm hazır-
lık çalışmalarının daha sistem-
li ve uzun vadeli tutulması du-
rumunda bu kitleliliğin çok
daha genişletilebileceğinin de
göstergesidir.

Evet, durmak yok. Yürü-
yüşümüz alanlardan kazandığı
hızı ivmelenendirerek sürecek.
Durmak, yeterli görmek, reha-
vet yaşadığımız sürecin karak-
terine terstir.

1 Mayıs bayrağını Tak-
sim'e, 1 Mayıs alanına da di-
keceğiz. '77'nin, '78'in kitlese-
liliğini yeniden yaratacağız. He-
deflerimiz büyük, çabamız,
özverimiz de büyük olmak zo-
rundadır.

Dersim gerillayı kucaklıyor

YÜRÜYÜŞÜMÜZ KIRLARDA HIZ KAZANTYOR

"Sabo'lara verdiğimiz sözü tutarak, Dersim'in dört bir yanında emekçilerin orak çekicili yıldızını dalgalandıracağız."

"Duvarlara kanlarıyla inançlarını yazanlara sözümüz var. Sözümüzde duracağız. O büyük günün gürlemesiyle Dersim dağlarında halaya duracağız."

Dağların da sesi var artık mücadelemizde. Dağların da şehitleri var.

Ülkemizin kırlarını kucaklayamamak yıllarca hep bir eksikliğimizdi. Atılım sürecimizde en güçlü adımlarımızdan birini buraya attık. Cesaretle, "olmaz"ları aşı aşı uzandık ülkemizin dağlarına. Dersim'i, Karadeniz'i, Ege'yi, Toros'ları gerillamızla kucakladık. Sabırla yerleşti gerillamız bölgelere. Ve devrim yürüyüşümüz şehirlerde ve kırlarda birlikte akan bir ırmağa dönüştü.

Savaşın yasaları her yerde aynıydı. Şehirlerde olduğu gibi, kırlarda da kazanımlarımız ve bunlar için ödediğimiz bedeller olacaktı.

Malatya dağlarında devrimci hareketin bayrağını yükselten Şerafetin Şirin, Sabit Ertürk, M.Kemal İnan, Tuncay Geyik, Hasan Erkuş kır gerillamızın bu yeni dönemdeki ilk şehitleri olurken, Sivas dağlarında Ahmet Başçıavuş ve Nurretin Topal bu kervana katıldı.

23 Nisan '93'te şehitler kervanımıza Dersim İbrahim Er-

*Sert potinlerimiz
çınlayarak
diyecekler titrek ormanda
"Gelecek gündür
bu geçen!"
Yitip gideceğiz uzaklarda
Silinecek asker gölgemiz
ama bir düş gibi
Sarsılmaz sesimiz
çınlayacak ufukta...*

ŞEHİTLERİMİZ

**CIHAN TAÇYILDIZ
CENGİZ KALA
HAYDAR AYDIN
ABİDİN YILDIZ
BEHİYE CANİK
APTİ ŞEKER
EYLEM YILDIZ
HASAN AKTAŞ
SELVİ UZUN
ÖZGÜR KILIÇ
TESLİM BOZDAĞ,
HAYRİ(Kod)**

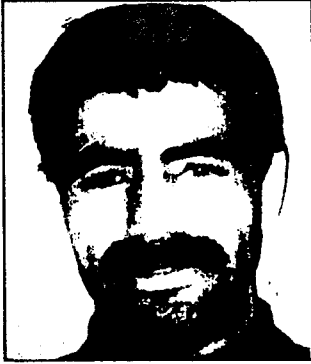
doğan Kır SDB'leri Komutanlığı'na bağlı 12 savaşçımız katıldı.

On ikisi de, Ahmet Fazıl Özdemir müfrezesinin üyesiydiler. Birliğimiz, müfrezemiz, adlarını taşıdıkları önder yoldaşlarımıza layık olduklarını eylemleriyle, direnişleriyle, özveri dolu yaşamlarıyla gösterdiler.

Müfrezenin üyelerinin bir kısmı henüz yeniydi. Buna rağmen, 20 Nisan'da başlayan operasyon süresince, birkaç çemberi yarmayı başardılar. Üç gün boyunca uykusuz yürüdüktan sonra, Pertek'e bağlı Ardıc Köyü'nün Çalaxane mezarına gelen gerillalar, burada saatlerce çatışmayı sürdürdüler. Gerillalarımızdan yedisi bu çatışmada katledildi. Mermileri bittiğinden dolayı sağ ele geçirilen beş gerilla ise, infaz mangaları tarafından orada kurşuna dizildiler.

Gerilla halkın umududur. Dersim halkının şehit gerillaları sahiplenışı bile tek başına bunun ifadesidir. Gerillamız savaşını sürdürüyor. Halkın sorunlarına giderek genişleyen ölçüde müdahalelerde bulunuyor. Hiçbir güç, onların savaşma kararlılığını zayıflatmadı. Darbecilerin spekülasyonları, silahlarına el koymaları da onlar için sorun değildi. Yaşamları ve ölümleriyle örnek oldular. Devrimci Sol'un mücadelesinde yaşayacaklar.

ŞEHİTLERİMİZLE "MEYDANLARA AKIYORUZ"

İbrahim YALÇIN

Devrimci Sol'un örnek SDB komutanlarından İbrahim Yalçın 23 Nisan'da İstanbul Maltepe'de kuşatıldığı üste direnerek şehit düştü.

İbrahim, 1990 atılımıyla beraber oluşturulan ilk SDB örgütlenmesinde görev aldı. Kısa bir süre sonra SDB komutanları-mızdan biri oldu.

Niyazi Aydın'ın, Cavit Özkaya'nın öğrencisiydi o; esprili, hazırcı, sabırsız ama inatçı ve sonuna kadar inançlı.

Kontrgerilla cezaevine onun için sayısız tehditler gönderdi. Kontrgerillaya 8 Mayıs'taki özgürlük eyleminde yanıt verdi.

Darbencilğin karşısına hareketi ve önderliği pratikte sahiplenerek çıktı.

Mücadele yaşamı boyunca hep tereddütsüzdü. Kuşatıldığında da tereddüt göstermedi.

*"Yıkarak tüm duvarlarını
kuşatılmış
dünyanın
o sabah
milyonlarca güzel yüz
meydanlara
akacağız"*

Murat Gül

Murat GÜL

5 Haziran'da Ankara Sincan'da katledildi.

Murat, 1989'da örgütlü mücadelenin içinde yer almaya başladı. Sahiplenme duygusu, cesareti ve çalışkanlığıyla hızla gelişti. Bu özellikleriyle '92 başından 2 Mayıs 1992'de bir eylemde tutsak düşünceye kadar mücadele içinde bir SDB savaşçısı olarak yer aldı.

İşkencede polisleri çaresiz bıraktı.

Tutsaklık koşullarında kendisini suçlarına ortak etmek isteyen darbecilere verdiği yanıt da netti. "Eğre dışarda olsaydım, beyninize iki şarjör boşaltırdım. 19 Şubat'ta bir özgürlük eylemiyle tutsaklığına son verdim. Polis yine paniğe düştü. O yine cephede idi. 5 Haziran'da şehit düşünceye kadar savaşını sürdürdü.

İbrahim Yalçın ve Murat Gül bir yerlerde "rahat"ı bulmak için değil, sıcak mücadeleyi kucaklamak için koşullar özgürlüğe. Tutsaklığın duvarlarını yaratıcılık ve cesaretle aştılar.

İşte yine birliklerindeydiler. Bir savaşçı için başka türlü sü düşünülemezdi zaten.

Onların bulundukları üsler kuşatıldığında, tam bir terör estirildi sokaklarda.

Evlerin kapıları, pencereleri kapatıldı. Gözlemek istedikleri kendi katliamcı yüzleri ve Devrimci Sol savaşçıların direnişleriydi. Ama gizleyemediler ikisini de.

Yoldaşlarımızı unutmayacağız. Katledenler de unutamayacak.

Yaşamları, mücadeleleri, işkencehanelerdeki, tutsaklık koşullarındaki, sıcak savaşın içindeki tavırları tüm Devrimci Sol savaşçılarına örnek olacak.

UMUDU KATLEDEMEZSİNİZ

Şengül Yıldırım ve Uğur Yaşar Kılıç; 30 Nisan'ı 1 Mayıs'a bağlayan gece Kadıköy'de evlerinde katledildiler.

İkisi de üniversite öğrencisiydi. İYÖ-DER'liydi. Gençliğin demokratik üniversite mücadelesinde yer aldılar. Bağımsız bir ülkede, özgür bir halkın çocukları olarak yaşamak istiyorlardı, suçları buydu ve bunun için kurşuna dizildiler.

Oligarşi terörünü yayıyor. Onca katliama rağmen sonuç alamamanın, devrimci saflara katılımın önünü kesememenin çaresizliği onlara terörü en sıradan insanlara kadar uzattırıyor.

"Gerilla suda balıktır." Karşı-devrimin akıl hocaları buradan hareketle suyu kurutmaya çalıştılar, olmadı. Halka verecek hiçbir şeyi olmayanların halkı kazanmaları mümkün değildi elbette. Bu kez politikalarını hem suyu kurutmak hem de balığı öldürmek üzerine yoğunlaştırdılar. Devrimcilere yönelik peş peşe gerçekleştirdikleri katliamlarla, emekçilere, gençliğe "gerilla olursanız, silahlı mücadeleye katılırsanız sonunuz budur" mesajını vermeyi hedeflediler. Ama balıklar öldürmekle tüketilemeyecek kadar çoktular ve kaynağı halk

Uğur Yaşar KILIÇ

olanlar öldürmekle tüketilemeyecek kadar çoktular.

"Umudu Katledemezsiniz" diyenler, "Hepimiz Birer Uğur'uz, Şengül'üz" diyenler bunun kanıtıdır.

Ülkemiz demokrasisi, yasamasını, yürütmesini, yargısını, "bağımsız" mahkemelerini devre dışı bırakıp her şeyi kontrgerillanın ve infaz mangalarının eline teslim eden bir "demokrasi"dir. Böyle bir demokrasiye "hayır" diyemeyen, aldatılmayı kabullenen bir toplum demokratik hak ve özgürlüklerini hiçbir zaman elde edemez.

**SIRA SANA
GELMEDEN..**

Uğur ve Şengül'ün katledilmesi en başta infazları

Şengül YILDIRAN

giderek kanıksayan kesimleri harekete geçirdi. Açıkta ki bu "münferit" bir olay değil, karşı çıkılmazsa yaygınlaşacak bir devlet politikasıydı. Böyle bir politika söz konusu olduğunda ise yalnızca "demokrat" olmak bile sıranın kendilerine de gelmesi için yeterliydi.

Uğur ve Şengül'ün katledilmesinde devletin katliamcı niteliği, politikası tüm çıplaklığıyla ortadadır. Bu kez delilleri yok edememişlerdir. "Ölü" de "sağ" da ele geçiremedikleri doğrudan tanıkları vardır olayın. Bu durum iyi değerlendirilmeli ve kamuoyunun tüm duyarlı kesimleri devletin terör politikalarının karşısına dikilebilmelidir.

Uğur ve Şengül'ü yaşıtmak buradan geçiyor.

SAVAŞMAYA DEVAM EDECEĞİZ

18 Mart 1993

Bugün hareketimiz dış ve iç düşmanlarımızın yoğun saldırısı altında olup, bölünüp parçalanmak ve tasfiye edilmek istenmektedir. Devrimci Sol üyeleri, savaşçıları, taraftarları ve halkımız asla buna izin vermeyecektir. Düşmanlarımızı sevindiren, hareketimizi, halkımıza zarar veren tavır ve davranış içerisinde olanlar, düşmanlarımızdır ve bunlardan hesap sormak her Devrimci Solcunun, taraftarımızın görevidir.

Düşmanlarımız, kendilerinden yaptıklarının hesabının sorulduğunu ve sorulacağını çok iyi bilmektedirler. Onlar bizimle olan savaşlarında katliamlara rağmen, hiçbir zaman umduklarını bulamadılar. Savaş içerisinde Devrimci Sol'un ne olup ne olmadığını çok daha iyi tanıdılar, gördüler. Tek umutları vardı, her türlü hile, yalan, demagoji ve provokasyonlarla hareketimizi içten bölme ve güçten düşürmeydi. Bugün bunun sevinciyile kadeh tokuşturuyorlar.

Bu sevinci onlara yaşatmayacağız.

Hareketimizi böldürtmeye-

ceğiz!

Hareketimizi bölmeye, oligarşi ile olan savaşını engellemeye çalışan her kim olursa olsun, karşılarında her şeyiyle varlığını ortaya koyarak, devrim için ant içmiş Devrimci Solcuları bulacaktır.

Devrim yürüyüşümüze engel olmak isteyenleri bir kez daha uyarıyoruz. Hareketimizde, değerlerimize, halkımıza daha fazla zarar vermeden, daha fazla suç işlemeyen, Devrimci Sol adaletine teslim olun. Aksi halde doğacak bütün olumsuzluklardan sorumlu olacaksınız. Ve bunun hesabını tarih ve halkımız önünde mutlaka ve mutlaka vereceksiniz.

Örgüttümüz devrim yürüyüşüne devam edecektir.

6 Mart katliamının sorumlusu oligarşi ve darbecilerdir. Osmanlı geleneğinin mirasçısı, kendi düzenine karşı olan herkese düşmandır. Kan akıtmaya doymaz. Onun için de devrimcileri katlederek yok etmeyi politika edinmiştir. Onlarla anladıkları dilden savaşmayı sürdüreceğiz.

Oligarşiyle savaşımızı, örgütümüzü yeterince bilmeyen-

ler, tanımayanlar, oligarşiyle savaşımızı oyun zannedenler, kendi fırtınalı ruh hallerinin, hiziplerinin, iç çekişmelerinin, ihtiras kavgalarının sonucu olarak katliam ortamını hazırlamış, hareketimize maddi-manevi büyük zararlar vermiştir, vermeye de devam etmektedir. Bunların hesabı sorulacaktır.

Savaşımız sürecektir!

18. 3. 1993 günü saat 17.45'te Bayrampaşa Metro istasyonu yakınında E-6 yolu üzerinde hareket halinde olan 30 kişilik çevik kuvvet minibüsü, law silahıyla tahrip edilip taranarak, birçok polis cezalandırılmıştır. Eylemi Topkapı Bölge Komutanlığına bağlı Buluthan Kangalgil Birliği gerçekleştirmiştir.

**HER ŞEY BİRLİĞİMİZ
GELECEĞİMİZ VE
ZAFERİMİZ İÇİN!**

**6 MART
KATLİAMININ
SORUMLUSU
OLİGARŞİ VE
DARBECİLERDEN
HESAP SORACAĞIZ!**

**DEVRİMCİ SOL
Silahlı Devrimci Birlikler**

DEVİRİMCİ SOL HABER BÜLTENİ NO:55

HİÇBİR DEVİRİMCİ SOL SAVAŞÇISI TESLİM OLMAYACAK! OLMAZ!

26 Mart 1993

Halkımız, Taraftarlarımız, Yoldaşlarımız!

24 Mart gecesi saat 22.00 ve 25 Mart 02.30 suları sabaha karşı İstanbul yeniden silah sesleriyle yankılandı.

Bu ses Devrimci Sol savaşçıların, "Hiçbir Devrimci Sol Savaşçısı Teslim Olmaz" diyenlerin sesleriydi...

Bir kez daha kuşatılmış üç Devrimci Solcunun iktidar yürütüşündeki kararlılığını izliyorduk Türkiye halkları.

Onlar Devrimci Halk İktidarının, sosyalizmin savaşçılarıydılar. Halkın adaletinin, özgürlük savaşının önderleriydiler. Nasıl savaşılabileceğini bilir, düşmanlarını ve dostlarını iyi tanırlardı. Ölüm anında dahi inançlarımızın taşıyıcısı oldular. Henüz faşizme karşı savaşmış ölüm dahil her şeyi göze alamayanların, can güvenliklerini sağlamayı ilke edindiler. Ve kuşatma altındaki üslerinde Devrimci Sol üye ve savaşçısı olmayanları dışarı çıkardılar...

Onlar Mahir'lerin, H. Cevahir'lerin takipçisiydiler... THKP-C, Devrimci Sol savaşçıları kuşatma altında dahi her türlü davranışın, her sözcüğün, atılan her kurşunun, düşmana ve halka mesaj vermesi gerektiğini bilirler... Onların tarihinde yoldaşlarını terk etmek, ihanet etmek, teslim ol-

mak yoktur!

Onlar 1971 İstanbul Maltepe'den, Kızıldere'den, 12 Temmuz'dan, 16-17 Nisan'dan kanlarıyla Devrimci Sol yazan Sıddık ve Esmâ'nın, Eyüphan'ın soyağacından gelen direniş tarihi yazarların yoldaşlarıydılar.

"Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak" diye haykıran yoldaşlarımızın şiarı üzerine and içmiş, Devrimci Sol savaşçısıydılar... İşte onların küçük çaplı silahlarla ve el yapması üç bombayla dört saat boyunca ağır silahlarla ve panzerlerle donanmış düşman güçlerine aman vermeyen, kuşatma altındaki üslerine yavaşmayan yiğit direnişleri, bu devrim andına bağlılıklarının simgesiydi.

Ve 25 Mart saat 02.30'da yoldaşlarımız Recai Dinçer, Avni Turan ve İbrahim Yalçın Arkan son mermilerini, bombalarını düşmana atarken Devrimci Sol'un tüm katliamlara rağmen yaşacağını bir kez daha haykıyorlardı.

Bugün, hep bu inanç ve yüreklerle savaşarak, kuşatıldığı şehit edildiği anda dahi düşmana bir darbe daha vurmak ve özgürlük bayrağını ülke sathında dalgalandırmak görevi genç, yaşlı, kadın, çocuk demeden elden ele yayılıyor...

**YOLDAŞLARIMIZIN
ÖZGEÇMİŞLERİ**

**RECAİ DİNÇER
(ÖZCAN-OSMAN)**

1958 Sinop doğumlu, Çerkez milliyetinden emekçi bir ailenin oğluydu.

1976-1977'lerde çevresinden etkilenecek devrimci düşüncelere sempati besler. Yüksek öğrenime başladığında devrimci saflarda yerini alır. 1978'de İstanbul Sinop Yurdu'nda gerici ve faşistlere karşı mücadele eder. Hareketin görevlendirmesiyle faşist kuşatma altında bulunan Niğde Yurdu Müdürlüğü görevini üstlenir... Gün gelir tek başına nöbet bekler, gün gelir onlarca faşistin kurşunlarına karşı yurdu savunur.

Aynı süreçte DEV-GENÇ Aksaray Bölge Komitesi Üyeliği ve bu komiteye bağlı Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Birlikleri'nde yer alır. Hareketimizin faşist teröre ve oligarşiyeye karşı sürdürdüğü mücadele kampanyaları çerçevesinde baskın, cezalandırma vb. birçok eylemde yer alır.

Yaşının üstündeki olgunluğu, sakinliği ve kararlılığıyla hep çevresine güven veren, hiçbir zaman ahlaki değerlere leke sürdürmeyen, dürüstlüğü ve devrimci saflığıyla çevresinde saygı uyandıran birisi olmuştur. İnanarak konuşan, inanarak savaşan bir dava adamıdır. O Bu nedenledir ki, irili

ufaklı birçok görevi bir emekçinin sabrı ve özverisiyle yerine getirerek sürekli kendisini geliştirmesini bilmiş ve hep geleceğe güvenle bakmış, güven taşımıştır. Kah bir anti-faşist silahlı eylemin en önünde, kah yurt nöbetinde olmuş, kah bir okulun faşistlere karşı güvenliğinin sağlanmasına koşturmuştur. Nitekim 12 Eylül öncesi, bir okul güvenliğini sağlama görevinden dönerken tutsak düşmüştür.

Recai, 12 Eylül faşizmini Davutpaşa Zindanı'nda karşıladı. Tüm eksik ve yetersizliğine rağmen, direniş hatları örgütlemeye çalıştı. Bütün İstanbul cezaevlerinde direnişin ileri gelenlerinden oldu. Tüm baskı ve zor koşullarının getirdiği demoralizasyon, sapkın akımlara karşı hep dimdik ayakta durmasını bildi. O, bularıyla Devrimci Sol'a birlikte öğrendi, geliştirdi. 1987'de Metris Cezaevi Komitesi'nde sorumluluklar aldı. İstanbul cezaevlerinin her bir köşesinde onun emeğine, direnişine, kararlılığına tanık olmak mümkündür.

Devrimci Sol savaşıncısının siyasi savunmaları başladığında Haklıyız Kazanacağız'ın altında onun imzası da vardır. O, bu imzanın ne anlama geldiğinin bilincinde olarak, halkına verdiği sözü tutmuş, yaşamı pahasına andına ihanet etmemiştir. Bu Devrimci Sol gururudur.

Onu Haklıyız Kazanacağız'da "12 Eylül suçluları ve teröristleri"ni yargılamak emperyalizme ve oligarşiye karşı Devrimci Sol'un zafere kadar sürecek ve her ne pahasına olursa olsun geri dönülmeye-

cek savaş ilanını okurken görürüz... Dost ve düşmanın dikkatlerini bir kez daha üzerine çekerek... 12 Eylül faşizminin suçlularından hesap sorulacağını halkımıza Devrimci Sol'un sözü olarak müjdediler.

Recai 1990'da tahliye oldu... Onun için değişen bir şey yoktu. Düzen mi, devrim mi diye bir an bile tereddüt etmeden, büyük bir coşkuyla "Görev bekliyorum" diyordu... Hareketimiz tarafından Karadeniz Bölgesi Sorumluluğu'na atanan bir bölgenin yeniden örgütlenmesinde görev aldı. Kısa bir süre sonra tutsak düştü. Tutsaklığı çok sürmedi... Yeniden özgürlüğe kavuştuğunda her şeyiyle inanarak, düzenle tüm bağlarını kopardığının yeni bir kanıtı olarak, tereddütsüz yine "Bekliyorum" diyordu. Ülkesini, halkını o denli seviyordu ki, işkencelerini ve cezaevlerini de sever olmuştu. Fazıl Yoldaş'ının sorumluluğunda Anadolu'nun bir kısım kentlerinde Silahlı Devrimci Birlikleri örgütleme görevini ve bazı SDB'lerin komutanlığını üstlendi. 16-17 Nisan 1992 katliamında bir görevi düşman tarafından saptandı... Çok kısa bir süre hareketle bağı kopmasına rağmen o, yapılması gerekenin bilincinde olarak katliama karşı misilleme eylemlerini örgütlemeye çalıştı. Düşman her yerde onu arıyordu. Arıyorum diye hiçbir gün olanaksızlardan, zorluklardan şikayetçi olmadı. Hareketin yaşadığı koşulları bilerek, yaratıcılığı kullanarak, özverisiyle yaşam ve mücadele sorunlarını çözmeye çalıştı. Bu süreçte yeniden Karadeniz Bölgesi Sorumluluğuna atandı.

Aylarca darbeci gasp çetesi onu aldatarak, sorumlusuyla bağ kurmasını engelledi. Çünkü olayı duyduğunda kendilerine tavrı almasından korkuyorlardı.

16 Ocak'ta darbeciler, kontrgerillanın rahatlıkla altına imza atabileceği yazılarını verip, derhal tavrı belirtmesini istediler... Yaşamı boyunca devrimci değerlerine, dürüstlüğüne ve ahlakına leke sürmemiş Recai yoldaş, darbeciye, bu dakikadan itibaren seninle tek kelime konuşmam, sen meşru değilsin, derhal önderliğin telefonunu ver" der. Darbeci şaşkındır. "Ben başımı koydum bu işe" vb. deyince o da, "Biz başımızı her gün 24 saat boyunca koymuş durumdayız." diye cevap verir. 15 dakika sonra hareketi arar, telefondaki ses Osman'dır. Yani 16-17 Nisan öncesinin SDB komutanlarından Özcan'dır. Gerçek kimliğiyle yılların devrim emekçisi Recai'dir... Aynı rahatlık, aynı tebessüm, aynı yumuşak ses tonu, dingin ve sıcaktır. Sitem ediyoruz; "Ne o sesimizi de umuttun" diyoruz. Ses parazitli, iyi duyulmuyor, ama o hareketimizi ve değerlerimizi iyi bilen biri olarak kendine güvenli ve emindir.

O, 20 Ocak 1993 tarihli "Hareketime ve Yoldaşlarıma" başlıklı yazısında, "Bizlerin gücü geleneklerimizden, şehitlerimizin bıraktığı mirastan ve önderliğe güvenimizden gelmektedir. Sizlerin gücü ise kişisel ihtiraslarınızdan kaynaklanmaktadır. Kişisel ihtirasların bir örgüt karşısında kazanma şansı yoktur." derken yine geleceğe umutlu ve karar-

lıdır.

Recai, darbeci gasp çetesi-ne karşı, devrimci demokrasi ve siyasal onur savaşımızda yer alan en önde arkadaşlarımızdan biriydi. Hareketin kadrolarına ulaşip, gerçekleri anlatmak, kadrolar arasında koordinasyonu sağlamak, tarafsız maskeli darbecileri iktidar edebilmek için kalacak bir evi dahi olmadığı koşullarda, gece gündüz koştu. Gün oldu telefon edecek parası dahi olmadı. Ama asla yakınmadı. O, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşımızda olduğu gibi, siyasal kimlik ve onur savaşımızdan da alınun akışla çıkmış, darbeciliğin hareketimizde yaşayacağına bir an bile inanmamıştır. Son mermisine kadar teslim olmayarak, çatışarak, ölümüyle Devrimci Sol'u yüceltmiştir.

Sen rahat uyu Recai Yol-daş İstanbul'da, Karadeniz'de, Kürdistan'da, Ege'de, İç Anadolu'da, şehir ve dağlarımızda, halkımızla, gerillamızla bayrağımız elimizde, devrim yürüyüşümüze devam ediyoruz.

İBRAHİM YALÇIN ARKAN (Ethem)

1958 İstanbul doğumlu, emekçi bir ailenin çocuğuydu. 1976'lardan itibaren lise yıllarındayken aktif olarak devrimci mücadeleye katıldı.

Devrimci Sol olarak siyasal arenaya çıkışımızla daha aktif ve sorumlu görevler aldı. Belirli bir süre Silahlı Devrimci Birlikler'de çalıştı. 12 Eylül öncesi Ege Bölge Komitesi'nde görev yaptı. Genç yaşlardan itibaren hareketimizin militan, kararlı, sürekli yöneticilik yetenekleri-

nin geliştiren, okuyan, analiz eden nitelikleriyle hızla yönetme sanatını öğrenmiş Devrimci Sol kadrolarındandı.

12 Eylül'den sonra yapılan yeni düzenlemeler de Ankara Komitesi'nde görev aldı. 12 Eylül'ün tüm baskı ve zulmüne karşı kararlı ve militan tavrını sürdürdü. Kendisinden daha ileri sorumluluklarda bulunan bir kısım insanların can telaşına kapılıp, mücadeleyi terk etmeleri karşısında cesaretle öne atılarak, doğan bu boşlukları doldurdu ve hareketi sahiplendi. Ülkenin dört bir yanında, "Vur emriyle aramıyor" resimlerini astılar. Birgün merakla bu afişlere bakarken kendi resmini görür ve güler, yoluna devam eder. Daha sonra bir yoldaşına, kendi afişini seyretmenin hazzını anlatır. Vur emriyle aranmak, ona rağmen mücadele etmek ve oligarşiye meydan okumaktan daha haz verici ne olabilir ki... İbrahim'in yaşadığı haz bu olsa gerek.

1982'de tutsak alınır. Oligarşi tüm kendi yasalarını çiğneyerek onu alelacele mahkeme önüne çıkarır, suçüstü yasalarına göre yargılar ve davayı hemen sonuçlandırarak idam kararı verir. Tüm baskı ve zor koşullarına, yasaklara rağmen Devrimci Sol'un sesini oligarşinin kürsülerinde haykırır. Bundan sonra idam ipi boynunda olmak üzere yıllarca sürecek cezaevi yaşamı başlar. Direnişlerin en önünde o vardır. Neredeyse tüm Anadolu cezaevlerinde dolaştırılır. İdam etmek için alelacele davayı sonuçlandıran cunta, bir türlü idam kararını onaylatamaz.

Özgürlük tutkusu her tutuşta en büyük özlemidir. Bu tutku İbrahim gibi yoldaşlarda mücadele tutkusuyla birleşmiştir. Bu tutku sonucu tüm yaratıcılıklarını kullanarak, 1991'de Fazıl yoldaşıyla birlikte Gaziantep Cezaevi'nden firar ederler. Tutsaklıktan özgürlüğe açılan kapının mücadeleden geçtiğini bilen İbrahim için farklı bir yaşam düşünülemez. O dönemler hareketimiz, askeri kamp oluşturma, savaşçılarımıza askeri eğitim yaptırma ve kır gerillasını başlatma kararı almıştır. Bu karar çerçevesinde askeri eğitim için kampa gönderilir. Burada eğitimini tamamladıktan sonra Karadeniz Kır Gerilla Birliği Komite Üyesi ve Komutan olarak Sivas-Tokat dağlarında bir gerilla birliğine komuta eder. Burada bir süre görev yaptıktan sonra Ege dağlarında gerilla birliği örgütlemek üzere görevlendirilir. Bu birliğin, örgütlenmesi, lojistik hazırlık, hareket alanını tanıması süreçlerini tamamlayıp eylem kararları aldığında, gerilla birliği darbe yer, İbrahim o anda orada olmadığından yakalanmaz.

Bu süreçte hareketimizde darbe olmuş ve İbrahim aylarca hiçbir görev verilmeden bekletilmiştir. Ancak darbenin kadrolara açılması söz konusu olduğunda hatırlanır. Sadece darbecilerin yazılarını okuduğu halde, darbecilere tavrı alır ve meşru olmadıklarını söyler.

Ve 19 Ocak 1993 tarihli "Yoldaşlar" başlıklı yazısında şöyle der: "Hareketimizin bünyesinde yaşanan ve bünyemize, kültürümüze, ahlakımıza, hukukumuza, geleneklerimize ya-

bancı olan bu çarpık durum - darbecilik olayı- hangi gerekçeyle yapılmış olursa olsun meşru görülmez suçtur..."

Hareketin sancılı bir dönem yaşadığı, ama bu sancıyı dindirmemiz gerektiği bilinciyle hareket etti. Hareketimiz İbrahim'i birçok arkadaşla tartışmaya gönderdi. İbrahim'e özellikle de kendilerine tarafsız diyen darbecilerle bağımlı koparmamasını, onları kazanmak istediğimizi belirterek bu kesimle görüşmeler yapması görevi verildi. Yine vur emriyle aramıyordu. Yine afişleri vardı. Ama o tüm bu riskleri göze alarak, nerelere girip çıktıkları belli olmayan, bu ikiyüzlü, sahtekarlarla görüşmekten çekinmedi. Onları çok iyi tanıyordu. Fır-satçılıklarını, hesaplarını biliyordu. Buna rağmen ısrarla onları ikna çabalarını sürdürdü. Şehit düştüğü ana kadar da her şeye rağmen bu görevine devam etti. Ve bu çabaları yanıtlanmış, eksik bilgilendirilmiş bazı arkadaşların, hareket saf-larına dönmesinde etkin bir rol oynadı.

Çocuk yaşlarda kavganın ortasında olan, militanlıktan yöneticiliğe hızla yükselen ve her Devrimci Solcunun düşle-rinde yaşattığı gerilla ve komu-tan olma düşleri gerçekleştiğin-de, o belki de en mutlu insandı. Kuşkusuz ki, yaşamı kadar ölü-mü de bir Devrimci Sol Komu-tan'ına yakışır biçimde olacak-tı. Kuşatıldığı üsde son mermi-sine kadar yoldaşlarıyla birlikte çatıştı ve şehit düştü...

Gözün arkada kalmamasın Bakırköy'ün ele avuca sığmaz çocuğu, Ege dağlarının karta-lı... Bayrağımız asla yere düş-

meyecek.

AVNİ TURAN (Cemil)

1954 Düzce doğumlu, Çer-kez Milliyetinden yoksul bir ailenin oğluydu.

1975'lerde, İstanbul Teknik Üniversitesi'nde devrimci mü-cadeleye atıldı. Dev-Genç içe-risinde aktif görevler aldı. Ay-rıca çeşitli bölge örgütlenme-le-rinde sorumluluklar üstlendi.

Hep bir görev adamı, ses-siz, sakın ve hassas kişiliğiyle bir dava adamıydı.

12 Eylül'den sonra tutsak düştü. Cezaevleri direniş mü-cadelesinin ön hattında yer alanlarından biri de oydu. Ha-reketimiz 1984'te Ölüm Orucu kararı alınca tereddütsüz bu dire-nişin ilk gönüllülerinden ol-du. 75 gün süren direnişin biti-rilmesinden sonra yeniden ya-şama dönerek, faşist yaptırımla-ra karşı direnişin ön safların-da yer aldı.

1986'da tahliye oldu. Tahli-ye oluşundan hemen kısa bir süre sonra, hareketin büyük olanaksızlıklar içerisinde bu-lunduğu koşullarda birçok aktif görevler üstlendi.

1988'de Avrupa Komite-si'ne atandı. Avrupa'daki ya-bancı rüzgarlar onu etkileyem-zdi. O hep ülkesini, özellikle de Düzce ve Bolu yöresinde gerilla hareketinin yaratılacağı günlerin düşleriyle yaşıyordu.

1990'da hareketimizin as-keri kamp oluşturma kararı üzerine, bu kamp çalışmasını başlatmak üzere görevlendirilen ilk birkaç arkadaştan biri oldu. Gece gündüz, yorulduğum demeden, inşaat işçiliğinden, nöbete, yemek yapmaya, şoför-lüğe kadar her işe koştu. Tüm

bu işler içerisinde askeri eğiti-mini de tamamlamak zorun-daydı. Onun sabrı, bitmek bil-meyen enerjisi ve çalışkanlığı kişiliğinin bir parçası gibidir. Onun hassas, sessiz ve sakın görünümü altında düşmana karşı öfke dolu büyük bir ka-rarlılık vardır. Yıllarca süren tutsaklık koşulları, yeraltı ya-şama, iki yıllık kır gerilla yaşama, inanç ve kararlılık öğelerinden hiçbir şey eksiltmemiştir.

1991 yazında Sivas-Tokat dağlarına bir gerilla birliğiyle beraber ayak basar. Artık dağ-larımızda gerilla vardır. Aynı süreçte başka bir bölgeye de gerilla birliği çıkarılır. Hemen her şey çok yeni olup birçok şeyi kendi olanakları ve yarat-cılıklarıyla halletmek zorunda-dırlar. Aldıkları görevin bilin-cinde olarak, doğaya ve düş-mana karşı savaşılar, gerilla-nın yaşama tarzını öğrenirler. Aynı gerilla birliğinin komutan yardımcısıdır.

13 Eylül'de hareketimizde darbe olduğunda, her şeyden habersizdirler. Gebze-Bayra-moğlu operasyonundan sonra gerilla birliğiyle bağları kop-muştur. Kısa bir süre sonra Ay-bastı yöresine uzanan birliğin operasyona uğramasıyla dağda ilk şehitlerini verirler ve iki yoldaşımız toprağa düşer.

14 Ocak'a kadar darbeciler bu birliğimizi arayıp sormaz. Ancak darbe yazılarını vermek için onları arar ve bulurlar. Başlangıçta tarafsız diyen darbecilerin eksik, yalan-yanlış bilgilendirmeleri sonucu bazı konularda eksik değerlendirmeler yaparak çağncıların 19 Ocak tarihli yazısına imza atan yoldaşımızın bu hataya düşü-

rülmesinde Arif (Asaf) sahtekarının özel çabası vardır. Avni, Asaf sahtekarının gerçek yüzünü gördüğünde tereddütsüz birkaç yoldaşın huzurunda Arif'in yüzüne düşüncelerini söyleyerek imzasını geri çeker, özeleştirii yaparak hareket safalarına döner.

Ama onun hassas kişiliği, sonucu, mevcut durumu hazmedemez. Hareketi, mevcut durumdan çıkarmada, yardımcı olur düşüncesiyle Ölüm Orucu'na başlar. Ancak tüm yoldaşlarımızın Ölüm Orucu'nun bir şey çözemeyeceği konusunda baskı yapması ve de hareketimizi 3 Mart tarihli 1 No'lu kararından sonra ve çeşitli gelişmeleri dikkate alarak bu eylemine son verir.

Biraz kendisini topladıktan sonra dağlara yeniden dönmeye hazırdır artık. Götmeden dağda ve kampta yaşama konusunda kendisinden yazı yazması istendi. Bunları yazıp ilettikten sonra bazı hazırlıklarını tamamlayıp, görev yerine döner. İşte bu dönüş arifesinde yoldaşlarıyla birlikte Devrimci Sol geleneğine gerilla ilkelerine bağlı kalarak savaşıp şehit düşmüştür.

Sen üzülme Cemil yoldaş...

Açtığımız yolda ülkemizin dört bir yanındaki dağlarında gerillalarımız olacak, silah seslerimizi daha gür çıkacak. Ne oligarşi ne de iç düşmanlarımız, kanla yazılan bu gelişmeyi engellemeyezler.

Recai, İbrahim Yalçın ve Avni'yi doğrudan katleden oligarşidir. Ama hareketimizi legalize eden, örgütlenmemezi, savaşmamızı engelleyen, yoldaşlarımızın görev yerlerini terk etmelerine neden olan darbeciler de suçludur.

Silah depolarımızı, kasamızı gasp ederek silahlanmamızı ve operasyonlara karşı önlemler almamızı engelleyen darbeci Arif, Süleyman ve Hüseyin, yoldaşlarımızın katlinden birinci dereceden suçludurlar.

Hareketin olanaklarını, arşivini gasp etmeye devam edip, savaşımızı engelledikleri sürece ihanete devam ediyorlar demektir.

Darbeciler ve onlara bilecek veya bilmeyerek yardım edenler suç işliyorlardır.

Darbeciler bugün, ihaneti her şeyiyle açığa çıkmış adı bir gasp çetesi olup, kontrgerillanın misyonunu oynamaktadırlar. Bu çeteye kimse yardım etmemeli, yardım edenler derhal

bu yoldan vazgeçmeli ve hareketi bilgilendirmelidir. Aksi halde doğacak olumsuzluklardan biz sorumlu olmayacağız.

Oligarşi bugün fırsat bu fırsatır diyerek, hareketimize saldırıya geçmiştir. Bu ortamı harekete geçiren darbecilere ve oligarşiye karşı savaşımızı sürdürüp şehit yoldaşlarımızın hesabını soracağız.

KAHROLSUN OLİGARŞİ VE DARBECİLER!

**YAŞASIN
BAHÇELİEVLER
DİRENİŞİMİZ!
RECAİ, İ. YALÇIN VE
AVNİ'NİN HESABINI
SORACAĞIZ!**

DEVRİMCİ SOL

Önemli Not:

11 Ekim 1992'de kaybolduğunu açıkladığımız Tuğrul Özbek'in İstanbul Terörle Mücadele Şubesi'nde gözaltına alınıp, işbirliği yaptığı açıklığa kavuşmuş ve kesinleşmiştir. Bu hain konusunda tüm halkımız ve yoldaşlarımız duyarlı olmalıdır. Ayrıca 6 Mart gününden beri kaybolan Kenan (Ali Kırılgaç) isimli darbeci konusunda da dikkatli olunmalıdır. Durumu bilinmemektedir. Gereken önlemler alınmalıdır.

DEVRİMCİ SOL HABER BÜLTENİ NO:56

ŞEHİTLERİMİZİ

YENİ ŞEHİTLERİMİZLE KUCAKLIYORUZ

2 Nisan 1993

Halkımız,

Devrim yürüyüşümüze devam edeceğimizi, savaş sürdürüleceğimizi daha önce belirt-

miştik. Savaş sürüyor... 30 Mart-17 Nisan Şehitlerimizi Anma Günleri dolayısıyla, şe-

hitlerimizin anısına düzenlediğimiz bir eylemde üç yoldaşımızı şehit verdik.

Şehit yoldaşlarımız Kadıköy Silahlı Devrimci Birlikler Bölge Komutanlığı'na bağlı, Hamiyet Yıldız Birliği üyeleriydi.

1.4.1993 saat 9.45'te polis otosuna karşı girişilen saldırı eyleminde savaşılarımızı aldıkları eylem emrinin ve de şehit yoldaşlarına saygının gereği olarak olumsuz koşullara rağmen, kararlarından geri dönmедiler. Hakkı Karahan komutasındaki bu birliğimiz aldığı her eylem kararını sonuç ne olursa olsun yerine getirmeyi ilke edinmiş birliklerimizdendi. Düşman güçlerince kuşatıldıkları koşullarda, yetersiz silahlarına, tüm olanaksızlıklara rağmen, eylem operasyonunu başarıyla tamamlamak ve üslerine ulaşmak için adeta her adımda çatışarak teslim olmama, direnme tavırlarıyla Devrimci Sol partizan geleneğini sürdürdüler. Kendi yaşamlarını yitirirken, düşmana da büyük zararlar vererek, savaş gerçeğinin dışı dış bir kavga ve kararlılık sınavı olduğunu gösterdiler.

Hakkı, Ferda ve Veysel, silahlı savaşımızda eylem kararı alındığında bu kararı uygulamanın yüksek birinciyle Silahlı Devrimci Birlikler içerisinde anılacaklar.

Savaş sürdürceğiz... Bu sözümüzün takipçisi olacağız. Ve bu savaşta her adımda toprağa düşen şehitlerimizi yeni şehitlerle kucaklama kararlılığı ve bilinciyle hareket edeceğiz!

Hakkı KARAHAN (Hüseyin, 1970-....)

Malatyalı yoksul bir ailenin çocuğuydu. Devrimci mücadeleyle üniversite yıllarında tanıştı. 1988-89'da İstanbul Üniversitesi Veteriner Fakültesi'nde öğrenciyken DEV-GENÇ saflarında mücadeleye katıldı. Kısa sürede öğrenci gençliğe kendisini sevdirdi ve okulundaki mücadelenin en önünde yer aldı. Atılgan, mücadeleci, kitlelerle kolay kaynaşan, kararlı özellikleriyle dikkat çekti. O bitmek tükenmek bilmez enerjisiyle gerçek bir DEV-GENÇ'liydi. Kısa sürede DEV-GENÇ'in Avcılar Kampüsü örgütlenmesinin yöneticisi oldu. 1991'de DEV-GENÇ'in yeniden örgütlenme sürecinde, yeraltı faaliyetinin ilk örgütleyicilerindendi. Ak-saray Bölge Komitesi üyeliği ve sorumlusu olarak görev aldı.

1992 yılında DEV-GENÇ milis örgütlenmesinde komutan olarak görev aldı. Bu görevini başarıyla yürüttü. Gerçek bir devrim savaşçısı ve milis komutanı olarak üzerine düşeni yaptı. Faşizmin gençliğe yönelik saldırılarına karşı günde bir getirilen her şiddet eyleminde komutan Hakkı'nın önemli payı ve emeği vardı. Şehit düştüğü ana kadar verilen her eylem talimatını başarıyla uyguladı. Yönettiği savaşçılarla birçok baskın, bombalama, cezalandırma eylemine katılarak başarıyla sonuçlandırdı.

Başarılı faaliyetinin sonucu olarak, hareketimiz tarafından yönettiği ekiple birlikte

Silahlı Devrimci Birlikler'de konumlandırıldı... Bir birlik komutanı olarak da başarılarını devam ettirdi... Ama Hakkı'nın asıl gönlünde yatan kır birlikleriydi... O kır birliklerinde görevli olarak hep Malatya dağlarında görev alacağı günün hayalleriyle yaşadı.

1 Nisan 1993'te, 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Kampanyası kapsamında, bir faşist polis timini cezalandırma eyleminde silahının son mermisine kadar çatışarak şehit düştü.

Hakkı yoldaş seni DEV-GENÇ'liler unutmayacak... Faşizme indirilen her darbeye, DEV-GENÇ'in değerli milis komutanı Hakkı gibi atılan ve kararlı olacağız.

Seni hareketimiz unutmayacak... Silahlı Devrimci Birliklerimizin her eyleminde tüm şehit komutanlarımızla bir kez daha anılacaksınız.

Seni Malatya dağları da unutmayacak; hayallerini Malatya dağlarında mitralyöz sesleriyle yankılandıracağız.

Ferda CİVELEK (Zeynep, 1969-....)

İstanbul Esenler'de emekçi bir ailenin kızıydı.

1988'de Sağlık Meslek Lisesi'nde devrimci mücadeleyle tanıştı. Liseli DEV-GENÇ saflarında aktif olarak görev aldı. 1989'da kısa süre hemşireler arasında devrimci faaliyet yürüttü. Ve Atatürk Eğitim Fakültesi'nde öğrenimine yeniden devam etmeye başladığında DEV-GENÇ saflarında yer aldı. Biriminde aktif, bitmek

tükenmek bilmez bir enerjiyle çalıştı. Temiz, saf, dürüst, yoldaşlarına ve hareketine bağlı kişiliğiyle kısa sürede öne çıktı. 6 Kasım boykot çalışmalarında okulunda neredeyse onu tanımayan, onun konuşmadığı insan, sınıf yok gibiydi. Bu faaliyetleri onun kitleler arasında "BOYKOTÇU KIZ" olarak tanınmasına neden olmuştu.

Defalarca gözaltına alındı. Faşizm onu yıldırma, mücadeleden alıkoymak için her yöntemi denedi. Ağır işkencelere tabi tuttu. Ama Ferda işkenceci cellatların karşısında bir an bile gerilemedi. Hareketinin ve DEV-GENÇ'in ilkelere sonuna kadar sadık kaldı...

DEV-GENÇ'in yeniden örgütlenmesinde, önceleri Kadıköy Koordinasyon Sorumluluğu, daha sonra ise yeraltına geçerek Kadıköy Bölge Sorumluluğu görevlerini yürüttü. Ferda bu görevlerini yerine getirir-

ken, bir yandan da gece işlerinde hemşirelik yapıyor, yoldaşlarına ve bölgesine ekonomik destek olmak için çaba sarfediyordu... Gece işi onun mücadele görevlerine asla engel olmuyordu. DEV-GENÇ çalışmalarında yine en çok koşturan, işlerini ertelemeyen Ferda'ydı... Onun bu fedakarlığı çalışma arkadaşlarına da örnek oluyordu...

Ferda'nın yüreğinde hep bir devrim savaşçısı olmak yatıyordu. Her fırsatta bunu iletir ve bir savaşçı olarak görev almak isterdi... Bu arzusu, DEV-GENÇ milislerinde görev üstlenmesiyle gerçekleşti... Bu görevinde de birçok eylemde başarılarıyla yer aldı... Bu başarıları sonucu komutanıyla birlikte Silahlı Devrimci Birlikler'de görevlendirildi...

1 Nisan 1993'te komutanı Hakkı ve savaş arkadaşı Veyssel ile silahının son mermisine

kadar çatışarak şehit düştü...

Veysel BEYSÜREN
(Orhan, 1973-....)

1991'de Liseli DEV-GENÇ saflarında devrimci mücadeleye katıldı. Baştan itibaren yeraltı faaliyetlerinde görev aldı ve Liseli DEV-GENÇ'in G.O.P. örgütlenmesinde çeşitli sorumluluklar üstlendi. Savaşçı ve militan kişiliğiyle dikkat çekmesi sonucu DEV-GENÇ milislerinde görevlendirildi... Şehit düştüğü yoldaşlarıyla birlikte o da çeşitli eylemliliklerden başarıyla çıktı.

1 Nisan 1993'te Silahlı Devrimci Birlikler üyesi olarak şehit düştü...

DEVİRİM ŞEHİTLERİ
ONURUMUZDUR

DEVİRİMCİ SOL
Silahlı Devrimci Birlikler

DEVİRİMCİ SOL HABER BÜLTENİ NO:57

İÇ VE DIŞ DÜŞMANLARIMIZIN ÇABALARINI BOŞA ÇIKARACAĞIZ

23 Nisan 1993

22 Nisan 1993 günü akşamı, İstanbul mahalli alanda çalışan bir kısım arkadaşlarımıza alçakça bir pusu kuruldu. Devrimler tarihinde ve kendi tarihimizde pusuları bildiğimiz,

gördüğümüz ve her şeyimizle ona karşı yıllardır savaştığımız emperyalizm ve oligarşinin yöntemi olarak tanımiştık. Ama bu pusuyu kuranlar bunlar değildi. Düşmanlığı ve alçaklığı sol maskeyi takarak gizlemeye çalışan iç düşman-

larımızı.

Darbe yaparak ihaneti başlatanlar, ihanetlerini yoldaşlarımızı katlederek, hareketimizin maddi varlığını çalarak, hırsızlıkla ve provokatorlülükle devam ettiriyorlar.

Her gün biraz daha tüke-

nip yok oldukça, onur, nâmus, ahlak gibi kişisel düzeyde bile ele alınması gereken olguları tümünden unutulur. Hareketimizden çaldıklarıyla yaşıyor, provokasyonlar düzenliyor, oligarşiye mesajlar iletiyor ve sonuçta resmen kontrgerilla gibi yoldaşlarımıza pusu kuruyorlar...

22 Nisan akşamı, İstanbul Gaziosmanpaşa'da kafasının karışık olduğunu söyleyen biri, yoldaşlarımızı evine davet eder. Ev bir bekar odasıdır. Yoldaşlarımız odaya girdiklerinde, ışıkları söndürülmüş odada kendilerine silah doğrultmuş darbeci Muammer Aydın, Ercan Temelli ve İsmail ...'i görürler... Yoldaşlarımız da düşmana ve darbecilerin tuzaklarına karşı hazırlıklıdır... Darbecilerin yoldaşlarımızı katletme tuzağı, kendileri için bir ölüm tuzağına dönüşür. Darbecilerin ihanet kusan silahlarına karşı silahla cevap verilir. Sonuçta darbeciler hareketimizi bölüp parçalamanın, provoke etmenin, yoldaşlarımızın canına kastetmenin cezasını çekerler. (*)

Bu ihanet çetesinden özellikle de Ercan ve Muammer, defalarca yoldaşlarımıza silah çekmiş, daha birkaç gün önce bir taraftarımızın arabasını yakmış, bir yoldaşımızın evini basmaya kalkmış, defalarca provokatör rolü üstlenmiş kişilerdir...

Tüm bunlara rağmen, hareketimizin 3 Mart tarihli 1 No'lu kararı (Devrimci Sol Özel Sayı 1) ve 10 Nisan tarihli Devrimci Sol Özel Sayı 4'te bu konuya ilişkin hemen

tüm yazılarımızda defalarca darbecilik pisiğine bilerek veya bilmeyerek bulaşan herkese çağrı yaparak, devrimci adalete gelip teslim olmaları, suçlarını daha fazla artırmamaları herkesin okuyup duyabileceği şekilde, açıkça anlatılmıştır. Ve hareketin kararlarına uymayan, hareketimizi provoke etmeye devam edenlere karşı da yaptırım ve ceza uygulanacağı belirtilmiştir. Bu süre içerisinde, aldatılan, yanlış düşünen birçok darbeci, hareketin adaletine teslim olarak özeleşti sürecine girmiştir. Ercan Temelli, Muammer Aydın ve İsmail gibileri ise, suçlarına yeni suçlar katmaya devam etmişlerdir. Buna rağmen, hareketimiz devrimci adaletiyle, sabıyyla bu insanları girdikleri ihanet yolundan döndürmek istemiştir. İşte yoldaşlarımız darbeci anlayışın ahlaksızlığını ve ihanetini bilerek, sıradan bir sempatzan dahi olsa, darbeciliğin etkisinde kalmaması için tartışmaya girmişlerdir.

Ercan, Muammer ve İsmail, darbeciliğin ihanet yolunda birçok suç işleyerek, hareketin kararlarına uymayarak, defalarca aynı cezayı hak etmelerine rağmen, ölümle cezalandıracağımız hedeflerimiz arasında olan darbeciler değillerdi. Bu sonu, onları devrimcilere pusu atmaya zorlayan, bizzat planlayan darbeci çete şefleri ve kendileri hazırlamıştır...

Artık faşist güçler, darbeciler hiçbir şekilde birbirinden ayırt edilemez olmuştur. İç ve dış düşmanlar ideolojik, politik, ahlaki olarak birleşmiş ve hareketimizi tasfiye etmeye

ant içmişlerdir.

22 Nisan 1993 günü yaşanan gelişmeler, emperyalizme ve oligarşiye karşı sürdürdüğümüz savaşın boyutunu, iç ve dış düşmanlarımızın birliğliğini ve hareketimizin kuşatma altına alınmak istendiğini gösteren çok çarpıcı bir tablo ortaya çıkarmıştır.

Dersim'de 12 yoldaşımız Çemişkezek'te bir düşman karakoluna yaptıkları saldırının ardından, gece ve gün boyu süren çatışmadan sonra, devrim tarihimizi yazan tüm şehitlerimiz gibi çatışarak şehit düştiler.

Yine aynı gün, İstanbul'da oligarşi operasyonlar düzenleyerek bir kısım yoldaşımızı katlediyor, bir kısmını işkence tezgahlarına taşıyor.

Tüm bunlar sürence, darbeci ihanet çetesi de boş durmuyordu. Onlar da yoldaşlarımıza pusu kurarak katletmeyi düşünüyordu...

13 Eylül 1992 gününden itibaren söylüyoruz! Ve tekrar ediyoruz!.. Darbeci ihanet çetesi savaşımızın gelişmesini, örgütlenmemizi, partimizi engellemiştir. Hareketimizin hemen tüm ilişkilerini desifre ederek operasyonlara açık hale getirmiştir.

Örgütümüzün maddi varlığını ve olanaklarını gasp ederek savaşçılarımızı silahsız bırakmış, operasyonlara karşı önlem almamızı engellemiştir. Tüm bu zararları faşizm 15 yıl boyunca verememiştir. Bunun için darbeciler düşman adına hareket etmekte ve ihanete devam etmektedirler. İnsanlık tarihinin hiçbir evresinde ihanet cezasız kal-

mamıştır. Darbeciler de, ihanetlerinin cezasını ödeyeceklerdir.

Tekrar uyarıyoruz!

Hala darbeci çetenin etkisi altında olanlar, hareketimizi bölmeye ve yok etmeye çalışınlar, hareketimizin devrimci adaletine teslim olmalıdırlar. Ne oligarşinin ne darbecilerin pusuları asla bizi devrim yürüyüşümüzden alıkoyamaz... Örgütümüze yönelmiş iç ve dış

düşmanlarımızın tüm alçakça pusularını, hareketimizi tasfiye etmeye yönelik tüm provokasyonlarını defalarca boşa çıkararak ezip geçtik. Bu kez de öyle olacaktır.

Hareketimize daha fazla zarar vermeden, düşmana daha fazla hizmet etmeden, kendinizi daha fazla zarar vermeden devrimci adalete sığınınız... Aksi halde sonuçlarına katlanmak zorundasınız.

**KAHROLSUN
DARBECİ HAINLER!
İÇ VE DIŞ
DÜŞMANLARA
KARŞI SAVAŞIMIZ
SÜRECEKTİR!**

DEVRİMCİ SOL

(*) Ercan'ı vuran ilk kurşun, Muammer'in silahından çıkan kurşundur.

Devrimci Sol Merkez Yayın Organı Özel Sayı: 4

DARBECİ GASP ÇETESİNİN ETKİSİNDE KALAN, ONLARA BİLİNÇSİZCE YARDIM EDENLER!

10 Nisan 1993

Darbeci, gaspçı ihanet çetesi tarafından aldatılan arkadaşlar!

Darbeci çetenin amaçları tüm yönleriyle açığa çıkmıştır... Hareketi bölmek, güçten düşürmek için harekete geçen bu çete ideolojik, politik, ahlaki her yönüyle yenilmiş ve ezilmiştir.

Bu çeteye geçici olarak katan, ulaştığımız hemen her arkadaşımız, gerçekleri görüp bu çeteyi lanetliyor... Bu gaspçı ihanet çetesinin sözde ne derse desin, kontrgerillaya hizmet ettiği aruk bir sır değildir.

Bu çete;
- PARTİMİZİ
ENGELLEMİŞTİR.
- ÖRGÜTLENMEMİZİ

ENGELLEMİŞTİR.
- HAREKETİMİZİ
OPERASYONLARA
AÇIK HALE GETİRMİŞ,
ÖNLEM ALMAMIZI
ENGELLEMİŞTİR.
- ÖRGÜTLENMEMİZİ
DEŞİFRE ETMİŞTİR.
- ARŞİVİMİZİ,
SİLAHLARIMIZI,
KASAMIZI GASP
EDEREK,
SİLAHLANMAMIZI,
SAVAŞIMIZI
ENGELLEMİŞTİR.
- SAVAŞÇILARIMIZI
SİLAHSIZ
BIRAKMIŞTIR.
DAVAMIZA İHANET
ETMİŞLERDİR. HALA
DA İHANETE DEVAM
EDİYORLAR.
- DÜŞMANA KOZ

VERDİLER... MADDİ VE
MANEVİ
DEĞERLERİMİZİ
KİRLETTİLER.
PRESTİJİMİZLE
OYNADILAR. HALA
DEVAM EDİYORLAR...
- SAFLARIMIZDA
EZİLEN KÜÇÜK
BURJUVA DUYGU VE
KÜLTÜRÜNÜ
GÜÇLENDİREREK
HAREKETİMİZİ
DEVRİMCİ
ÇİZGİSİNDEN
SAPTIRMAK
İSTEDİLER.
- KATLIAMLARA NEDEN
OLDULAR. DARBE
SÜRECİNDE 60'TAN
FAZLA KADRO VE
SAVAŞÇIMIZIN ŞEHİT
YA DA TUTSAK

Arka kapağın devamı

darbeciliği mahkum etmesi ve lanetlemesiyle, kadroların iradesini tanımama ve ayrılığı örgütlemeye,

13-Düşmanla aynı paralelde ve düşmanın ideolojik yönlendirmesiyle önderlik ve Devrimci Sol düşmanlığı propagandasını yapma,

14-Aynılıklarını meşrulaştırmak ve güç toplamak için dernek, işyeri, ev baskınları düzenleme, yoldaşlarımıza tuzak kurup öldürmeye teşebbüs etme, işkence yapma ve yaralama... Düşmandan güvenlik isteme ve oportünizme sığınma,

15-Halkı "Devrimci Sol'a yardım etmeyin, desteklemeyin" diye tehdit etmek,

16-Örgütümüzün yayın organlarının ismini kullanmak.

Bu suçlar darbeciliği örgütleyen ve hala hareketimizi bölüp tasfiye etmeye çalışan, sabote eden herkes için geçerlidir ve bunlar birinci dereceden suçludurlar."

DARBECİ ÇETE ŞEFLERİNE VE HALA ÖRGÜTÜMÜZÜ TASFIYE VE SABOTE ETMEYE ÇALIŞANLARA SON ÇAĞRI:

Bu yazının yayınlandığı tarihten itibaren 3 gün içerisinde hareketin adaletine sığınıp gelip teslim olanların samimiyet derecelerine göre işledikleri suçlar yeniden ele alınıp, devrimci adalet ilkeleriyle yar-

gılanacaklardır. Aksi halde işledikleri ağır suçların birinci dereceden sorumlusu olarak cezalandırılacaklardır...

TÜM KADROLARIMIZ, SAVAŞÇILARIMIZ VE TARAF TARLARIMIZ!

Bu karar yürürlüğe girdiği andan itibaren gereğini yerine getirmekle görevlidir.

Tüm Halkımıza, Türkiye ve Dünya Soluna Duyuruyoruz.

HALKIMIZA VE HAREKETİMİZE KARŞI İŞLENMİŞ HİÇBİR SUÇ CEZASIZ KALMAYACAKTIR!"

7 Haziran 1993
DEVRİMCİ SOL

OLMASINA NEDEN OLDULAR.

Yoldaşlar,

Örgütümüzün politikalarını hala savunan, örgütlenmeler içerisinde yer almış ama aldatılarak ayrı düşmüş herkes 3 Mart 1993 tarihli 1 No.lu karara uymak zorundadır... Uymayanlara gerekli yaptırımlar kaçınılmaz olarak uygulanacaktır.

Darbecilik sol içi değerlendirilecek bir olgu değildir. Lanetlenmesi gereken, ideolojisi ve ahlaki olmayan bir olgudur.

Herkes yeniden ve yeniden düşünüp, artık harekete daha fazla zarar verip suç işlememeli, suçlarını artırmamalıdır.

İktidar bilinciyle hareket etmek zorundayız. Bu kavgada, eş, dost, tanıdık duygusallığına yer yoktur.

Bunun için, aldatılan, yanlış bilgilendirilen herkese sesleniyoruz:

Darbeci çete şeflerinin suçlarına ortak olmayın. Onların bugün tek bir amacı vardır; örgütümüzün adaletinden kaçmak ve ~~can~~ güvenliklerini sağlamak. Onları hiçbir şey kurtaramaz. Hiçbir yere kaçamazlar. Gasp ettikleri kasamız ve silahlarımız da güvenceleri olmayacaktır. Bu nedenle;

DARBECİLERE YARDIM EDENLER, KASAMIZI, SİLAHLARIMIZI, ARŞİVİMİZİ SAKLAYANLAR, GAYRİMENKUL VE ÇEŞİTLİ OLANAKLARIMIZI ELLERİNDE TUTANLAR DERHAL

HAREKETE BAŞVURMALI VE SAVAŞIMIZI ENGELLEYEN DARBECİ ÇETİYİ YALNIZ BIRAKMALIDIR...

Aksi halde bu çağrımıza rağmen, hala darbeci çetenin örgütümüzden çaldıklarını barındıran, barındırmasına yardım eden, bunları bilip de harekete iletmeyen suç işlemiş kabul edilecektir.

DARBECİLERİN HAREKETİMİZDEN ÇALDIKLARINI GERİ ALACAĞIZ, BU GÖREV HERKESİNDİR! DARBECİ-GASPÇİ ÇETEYE KİMSE YARDIM ETMEMELİDİR

**"ÖRGÜTÜMÜZÜN BÖLGE, ALAN, KOMİTE, SORUMLU VE
KOMUTANLARIN ORTAK KARARIDIR**

KARAR:2

DARBECİ-GASPCİ ÇETENİN ÖRGÜTÜMÜZE KARŞI İŞLEDİKLERİ AĞIR SUÇLAR CEZASIZ KALAMAZ!

7 Haziran 1993

Darbeler aşağıdaki suçları işlemişlerdir:

1-Hizip kurmak, darbe yaparak önderliği tutuklamak ve yönetimi gasp etmek,

2-Örgütümüzü kurmayısız bırakarak, kadrolara haber vermeden, hiçbir yetkiye ve meşruluğa dayanmadan kendilerini yönetim yerine koyup, 13 Eylül 1992'den 5 Ocak 1993'e kadar her türlü kararı alıp uygulamak,

3-Yayın organlarını gasp ederek, örgütün ideolojik-politik çizgisini sessizce değiştirmeye çalışmak,

4-Örgütümüzün her türlü gizli bilgilerini, arşivini gasp etmek, sırlarını açığa vurmak ve bu sırları kadrolara karşı kullanarak, kadroları birbirine karşı kıskırtarak, harekette güven bunalımı yaratmak, örgütü sabote etmek ve bundan yararlanmaya çalışmak,

5-Örgütümüzün arşivini, belgelerini, mal varlığını, silahlarını, çarphanesini ve teçhizatını gasp etmek.

Darbelerin gasp ettiği

maddi varlığımız:

Nakit para, silah depoları, cephane, teçhizat, menkul ve gayrimenkuller olup, tüm bunların yaklaşık değeri 34 milyar TL'dir.

6-13 Eylül 1992'den günümüze kadar birçok yoldaşımızın şehit ve tutsak düşmesine, operasyonlara, maddi ve manevi kayıplara neden olmak,

7-Hareketin her türlü olanagını, kitle ilişkilerini, kurumlaşmalarını, maddi varlığını kendi çıkarları için kullanmak,

8-Örgütü tasfiye etmeye, bölmeye, partimizi, savaşımları ve örgütlenmemizi engellemeye çalışmak, operasyonlara karşı önlem almamızı engellemek ve örgütün yapılarını, kadrolarını deşifre ederek, operasyona açık hale getirmek,

9-Örgütümüzün geleneklerini, ilkelerini, ahlakını hiçe sayarak, hemen her şeyi kirletip demoralizasyon ortamı sağlamak,

10-Kendi ihtiras ve çıkarları için yalan, dedikodu ve karalamalar yapmak, insanlara

suç isnat etmek,

11-Hareketimizin tüm bölge, alan, komite ve sorumlularının, kadrolarının, komutan ve savaşımlarının;

16 Ocak 1993 tarihli her türlü sorunun tartışılacağı güvencesini veren ve birlik çağrısı yapan deklarasyonuna,

3 Mart 1993 tarihli daha fazla harekete zarar verilmesi için darbelerin de katılacağı, özgürce görüşlerini ifade edebilecekleri toplantının yapılacağı, bunun için görev yerlerini terk edenlerin derhal görev yerlerine dönmesi belirtilerek, can güvenliklerinin sağlanacağı, hareketin iradesi ve disiplini dışına çıkılmamasını içeren 1 NOLU KARAR'a uyulmaması,

3 Mart 1993 tarihli darbeci çete şeflerine resmi olarak gönderilen toplantı çağrısına cevap vermemek,

Her fırsatta tekrarladığımız ve çeşitli yayın organlarında yayınlanan çağrılara cevap vermemek,

12-Örgütün kadrolarının

Devamı sayfa 51'de